

ମହାବିଜୟ

ଅଂଶ ୨ୟା

“આ નાટકની ગુણસમૃદ્ધિ જગન્નાણીતી છે. આની
 વિશેષતા તેમાં ભૂત થતા જનજીવનમાં છે. કૃતિનું
 વસ્તુવિધાન કાંઈક પથરાયેલું અને વિશૃંખલ છે
 છતાં અંદરનો અંતઃક્રમ ધારી રાખેલો. આ નાટકનો
 પ્રતિનાયક શકાતો નાટ્યકાર જનજીવનના અડકનાં
 મહાન પાત્રોમાંના એક છે. તેની પાસે પૂર્વિતા
 બીરુતા, ઉપદ્રવ, અપમાન, આદિ સર્વ પ્રકારના
 વાર્તાની ઘટનાઓનો સમાવેશ થાય છે. સરૂણું
 રાજ્યતંત્ર કેવું હોય તેનો સ્વરૂપ વર્ચસ્વથી
 જણાઈ આવે છે. નાટ્યકારનાં મનમાં આ દેશ
 અને ઉચ્છ્વેગના મનમાં રહેલા વસન્તસેનાની મિલિ
 પરંતુ સૌમ્ય મહાસાગરનાં પાણીમાં ડૂબેલો છે.
 ધનિક ચારુદત્તની સ્થિતિમાં આ નાટકનો અંતઃક્રમ
 પ્રગટાવે છે. અને આ દરિદ્રતાને ક્યારેય પાતામાં
 વસન્તસેનાની પ્રીતિ સુધારીખાવાળી, વિદ્યાર્થીનીની
 મધુરમધુર પ્રેમ છે તે જાણીએ. બિચારા જીવવાતાં,
 અને ચારુદત્તનાં પાણીમાં ડૂબેલાં સોનકારક પ્રસંગ
 જોમાં કરતાં જીવેલાં એવાં જીવંત પાત્રોમાંથી
 ધમસાણુ બની જાય છે. તેમાં આ વાદળોને
 વિખેરી અને ચારુદત્તનાં રાજ્ય સંબંધ રાખતાં
 પાત્રોમાંથી વસન્તસેનાનાં અંતઃક્રમને અદ્ભુત વિશિષ્ટ મહત્વનું છે.
 એ નાટકની પ્રીતિ અપ્સલીના પ્રેમથી તો આખા
 નાટકનો અંતઃક્રમ બદલાઈ જાય છે. ચારુદત્તની દરિદ્રતાનો
 રંગ ઘેરા કરવામાં, તથા વસન્તસેનાની પ્રીતિને વ્યક્ત
 થવાનો પ્રસંગ પૂરો પાડવામાં આ નાટકને અંતે
 ચારુદત્તના બાવિ શ્લોકને પ્રગટ કરાવવામાં, તેમજ
 એક બાળકના સહજ આચરણના રમણીય ચિત્ર તરીકે
 રાહસેન બહુ રમણીય અને કાવ્યમય ભાગ બનેલો છે.”

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

| ગજરાત કોર્પોરેશન વિભાગ |

અનુક્રમાંક ૨૪૬૪૭ ક્રિમન

ગ્રંથનામ મૃતદેહાદિતિ

વર્ગિક ૬૬૫:૨

મૃત્યુકટિક

સુ-દરમ્

મૃચ્છકટિક

(શ્રી શ્લોકકવિવિરચિત)

મૂળ ગરથી અનુવાદક અને સંયોજક

સુન્દરમ

પન્ન પ્રકાશન : મુંબઈ

સર્વાધિકાર સ્વાધીન

આ પુસ્તકમાંના લખાણના કોઈપણ પ્રકારે ઉપયોગ કરતાં પહેલાં
તથા તે અંગે ટીકા યા નોટસ તૈયાર કરતાં પહેલાં
પ્રકાશકની સંમતિ આવશ્યક છે.

આ નાટક અમદાવાદ એલિસબ્રિજ આરોગ્યસમિતિના ગ્રાંથા ઉત્સવસખ્તાહના
ઉપક્રમથી અમદાવાદમાં ૧૦ સપ્ટેમ્બર ૧૯૪૩ ને રાજ ભજવાયું હતું.

૨૪૬૪૭

ગ્રંથાલય
વિદ્યાપીઠ
કોપીસર્જક-સંગ્રહ

પહેલી આવૃત્તિ : ઓગસ્ટ ૧૯૪૪

મુદ્રક : વી. આર. સાવંત, એસોશીએટેડ એડવર્ટાઇઝર્સ એન્ડ પ્રિન્ટર્સ લિમિટેડ
૫૦૫, આર્થર રોડ, તારદેવ, મુંબઈ ૭

પ્રકાશક : મોરારજી પદમસી, પદ્મ પ્રકાશન લિમિટેડ, લક્ષ્મી બિલ્ડિંગ, ત્રીજો માળો,
ફિરોઝશાહ મહેતા રોડ, કોટ, મુંબઈ ૧

શ્રી રસિકલાલ છોટાલાલ પરીખને

અમને તમે સંસ્કૃત નાટકો લખાવેલાં
તેના સુખદ અને મધુર સ્મરણમાં.

સુંદરમનાં બીજાં પુસ્તકો

(કવિતા)

કોયા ભગતની કડવી વાણી	૧૯૩૩
કાવ્યમંગલા (પં આવૃત્તિ)	૧૯૩૩:૧૯૩૮
રંગરંગ વાદળિયાં (બાળકાવ્યો)	૧૯૩૯
વસુધા	૧૯૩૯

(વાર્તાઓ)

હીરાકણી અને બીજી વાતો	૧૯૩૮
ખેલકી અને નાગરિકા	૧૯૩૯
પિયાસી (પં આવૃત્તિ)	૧૯૪૦:૧૯૪૪

(પ્રવાસ)

દક્ષિણાયન	૧૯૪૨
-----------	------

પ્રાસ્તાવિક

અમદાવાદમાં વસતા કેટલાક સાહિત્યરસિક મિત્રોએ ગૂજરાત રંગભૂમિ પરિષદની કલ્પના અને યોજના પાંચેક વર્ષ ઉપર ઉપાડેલી અને તેમાં ભજવવાને ખાતર જે નાટકો તૈયાર કરવાનાં હતાં તેમાંથી જે નાટકોને સંસ્કૃતમાંથી ગૂજરાતીમાં ઉતારવાનું કામ મારે માથે આવ્યું હતું. એ જે નાટકોમાંનું ખીજું ‘ભગવદ્ગીતાયમ્’ તે વખતે છપાયેલું તથા ભજવાયેલું. નાટકના વસ્તુના પ્રતાપે તથા અભિનેતાઓની શક્તિને લીધે એનો હાસ્યરસ ખૂબ સફળતાથી ખીલેલો. પરંતુ એ એમાંની પહેલી કૃતિ ‘મૃચ્છકટિકમ્’ તે વખતે ભજવનારાઓને અભાવે ભજવાયા વગરની રહી. એએક વર્ષ બાદ અમદાવાદના ઉપનગરનાં યુવાનો એનો પ્રયોગ કરવા તૈયાર થયાં અને એ પ્રયોગની કેટલીક મર્યાદાઓ, આપણા સામાજિક જીવનના પ્રતિબિંબ જેવી, હતી છતાં તે ઘણો સફળ નીવડ્યો. ગૂજરાતની રંગભૂમિના ઇતિહાસમાં, મૃચ્છકટિકનું એ અભિનયન એક સીમાચિહ્ન ગણાવું જોઈએ. ગૂજરાતી રંગભૂમિ ઉપર આ નાટકને કંઈક નવા સંસ્કરણમાં રજૂ કરવાનો પ્રયત્ન ગૂજરાતના કેટલાક શક્તિશાળી નટો તથા વિદ્વાનોના સહકારથી આરંભાયો હતો પણ તે પ્રયત્ન અપરિણત રૂપે જ રહ્યો હતો અને તેથી ગૂજરાતની રંગભૂમિ ઉપર મૃચ્છકટિકને અવતરવાનો યોગ ઊગતા અભિનેતાઓને હાથે થયો. એટલું આ નાટકના ગૂજરાતી ઇતિહાસ પૂરતું.

નાટકનું અભિનયન એ ઘણો વિકટ અને સંકુલ પ્રશ્ન છે. નાટ્યલેખકે રચેલી પાત્રઉક્તિ અથવા અભિનયસંજ્ઞાને કેવી રીતે નટ આકાર આપે છે યા દિગ્દર્શક તેને આકાર અપાવે છે તેના ઉપર નાટકના રસની નિષ્પત્તિ અવલંબે છે. પ્રત્યેક નટ એ નાટકના પાત્રગત વસ્તુનો સ્વતંત્ર ભાષ્યકાર છે. આવી રીતે નટનંદ ભિન્નભિન્ન ભાષ્યા સંભવે છે, અને નાટકના અભિનયનમાં નવી ખૂબીઓ અને ખામીઓ પણ પ્રગટે છે. જૂના વખતનાં નાટકોને આજે ભજવવાનો પ્રશ્ન એથી પણ વિશેષ સંકુલ છે. એમાં માત્ર નાટ્ય વિષયને કેવી રીતેના અભિનય આપવો એ પ્રશ્ન કરતાંય એ સમગ્ર નાટ્યકૃતિને કેવી રીતે રંગભૂમિ

ઉપર રજૂ કરવી એ મોટો પ્રશ્ન બની રહે છે. નાટકની રચના તે તે સમયની રંગભૂમિના વિકાસની સાથે સંકળાયેલી રહે છે. આજના જમાનામાં રંગભૂમિ તથા નાટકની રચનાની કારીગરી બંને ખૂબ વિકાસ પામેલાં છે. આજની રંગભૂમિ ઉપર આજના પ્રેક્ષકને રસાવહ બને તેવી રીતે જૂનાં નાટકોનું વસ્તુ કેટલું અને કેવી રીતે રજૂ કરવું એ કલાભક્ત દિગ્દર્શકનો મોટો ચિતાવિષય બની રહે છે. અને દરેક અનુવાદક કે સંયોજક પોતાની મતિશક્તિ પ્રમાણે તેમાં વધારાઘટાડા અને સાંધાસૂંધી કરે છે.

મેં અનુવાદેલાં બે નાટકોમાંથી બીજાં એકાંકી નાટક એવી સંપૂર્ણ સુરેખ કૃતિ હતી કે તે અસલી અકબંધ રૂપે અતિ સફળતાથી રજૂ થઈ શકી હતી. પરંતુ મૃચ્છકટિકની બાબત જુદી જ હતી. અને મારે માથે તેનો કેવળ અનુવાદ જ નહિ પણ તેના વસ્તુનું પુનઃસંયોજન કરવાનું કામ પણ આવી પડ્યું. એ સંયોજનનો આરંભ મેં કર્યો ખરો, પણ અમે ચારપાંચ મિત્રોએ, શ્રી ચૈતન્યપ્રસાદ દીવાનજી, શ્રી ઉમાશંકર જોષી, શ્રી જયન્તિ દલાલ અને શ્રી બચુભાઈ રાવતે ભેગા બેસીને એ સંયોજન કરીથી વાંચી-વિચારી જાયું અને અહીં જે રજૂ થાય છે તેમાં એ બધાની નાટ્ય વિચારશક્તિનો સહકાર પણ રહેલો છે એની સાબર નોંધ લઉં છું.

મૃચ્છકટિકના નવા સંયોજનમાં મેં મૂળનો રસ, તેના પાત્રોની અસલી રેખાઓ, તેમની ઊર્મિઓ અને મૂળનું વાતાવરણ કાયમ રહે, અને આજની તેમજ તે જમાનાની વિકસિત રસગ્રતિને ઉદ્દેગ ન થાય તેવી રીતે વસ્તુને ગોઠવવાનો યત્ન કર્યો છે. મૃચ્છકટિકના એક અભિનયનમાં ‘દુર્દિન’ના અંકમાં રંગભૂમિ ઉપર મથાળે પાણીના પાઈપ ગોઠવીને ચારુદત્ત અને વસન્તસેના ઉપર સાથેસાથ વરસાદ વરસાવવામાં આવતો મેં જોયા હતો. આવા દાખલાઓ મારે મારે લાલબત્તી રૂપ રહેલા હતા. આપણું નાટ્યશાસ્ત્ર આવાં દર્શ્યોને રંગભૂમિ ઉપર વર્જ્ય ગણે છે. પણ આ તો વીસમી સદીની અને તેજ હિંદુસ્તાનની રંગભૂમિ. પરંતુ સંસ્કૃતની અસલ કૃતિ પણ શબ્દેશબ્દ આજે ભજવાય તેમ નથી. મૃચ્છકટિકનું નાટક તરીકે સંસ્કૃતસાહિત્યમાં અનાખું સ્થાન છે, પણ તે તેના કાલિદાસાદિ જેવા કવિઓનાં સુરેખ અણીશુદ્ધ મુસયોજિત નાટકોના જેવા કલાગ્વરૂપને લીધે નહિ, પણ તેના વિશિષ્ટ વસ્તુતત્ત્વને લીધે છે એમ હું સમજું છું.

મૃચ્છકટિક સંસ્કૃત પરિભાષા પ્રમાણે ‘પ્રકરણ’ જાતનું નાટક છે.* એનું વસ્તુ લોકસંશ્રયવાળું છે. આજની ભાષામાં કહીએ તો તે મધ્યમ વર્ગ અને આમજનતાનું અને કાન્તિનું નાટક છે. એની ઉભરાતી અનેક ધરવાળી પાત્રસૃષ્ટિ અને રોમાંચક ખનાવોની પરંપરા એ એની વિશેષતા છે. તેથી એના અંકવિધાનને તથા વસ્તુને વધારે સુગ્રથિત અને અભિનયને વધારે સુગમ નીવડે તેવી રીતે મેં ગોઠવવા યત્ન કર્યો છે.

આ ગોઠવણીમાં મેં નીચેના ફેરફાર કરેલા છે, જે અભ્યાસીને મદદરૂપ થઈ પડશે એમ માની અહીં નોંધું છું. સંસ્કૃત નાટકમાં આવતા શ્લોકો સળંગ અભિનયમાં કેવી રીતે ગોઠવાય એ એ નાટકો ભજવનારનો એક ચિત્તનીય પ્રશ્ન છે. ગૂજરાત મહાવિદ્યાલયમાં અમે ભાસનાં એકાંકી નાટકો ભજવેલાં અને તેમાં આવતા શ્લોકોને શ્લોક રૂપે જાળવી રાખ્યા હતા. એવા નાટકની સફળતામાં ભારે કંઠ ખાસ વાંધો નહોતો આવ્યો એવું સ્મરણ છે. પરંતુ મૃચ્છકટિકની વાત જરા જુદી છે. એમાં શ્લોકોનું વાળું પ્રાચુર્ય છે. એના દશ અંકોમાં આશરે ૩૫૦ શ્લોકો છે અને એમાં અર્થનો પ્રસાદ તેમજ ચમત્કૃતિ પણ ઠીકઠીક હોવા છતાં એ શ્લોકોમાં સર્વત્ર કાલિદાસના જેવી મુક્તકની અનવધ સુન્દરતા નથી. તેથી મેં નાટકના વસ્તુને પોષક જે જે શ્લોકો હતા તેમને ગદ્યમાં ફેરવી નાખી ખાડીનાને લીધા નથી. વળી નાટકના મુખ્ય વસ્તુને પોષક નહિ એવા એ પ્રસંગો, પાંચમા અંકમાંનું વસન્તસેનાના ધરનું વર્ણન તથા છઠ્ઠા અંકમાંનો વીરક ચન્દનકનો

* નુએા ધનંજયરચિત ‘દશરૂપક’માં એની વ્યાખ્યા:

અથ પ્રકરણે વૃત્તમુત્પાદ્યં લોકસંશ્રયમ્ ।

અમાત્યવિપ્રવણિજામેકં કુર્યાન્ન નાયકમ્ ॥

ધીરપ્રશાન્તં સાપાયં ધર્મકાયાર્થતત્પરમ્ ।

...

...

...

નાયિકા તુ દ્વિધા નેતુઃ કુલસ્ત્રી ગણિકા તથા ।

ક્વચિદેકેવ કુલજા વેદ્યા ક્વાપિ દ્વયં ક્વચિત્ ॥

કુલજામ્યન્તરા બાહ્યા વેદ્યા નાતિઽક્રમોઽનયોઃ ।

આભિઃ પ્રકરણં ત્રેધા સંકીર્ણં ધૂર્તસંકુલમ્ ॥

ભાગ નથી લીધો. જૂની દમે અંકના પ્રારંભની પદ્ધતિ છે તે પણ આજે બિનજરૂરી હોવાથી નથી રાખી. નાટકનાં પાત્રોમાંથી ચારુદત્તની પત્ની ધૂતાને મેં રંગભૂમિ ઉપર આવવા નથી દીધી અને તે પ્રસંગોના વસ્તુને જરૂરી લાગ્યું હોય સૂચિત રૂપે ગોઠવી લીધું છે. આમ કરવામાં આજની એકપત્નીત્વની ભાવનાને આઘાત ન થવા દેવા કરતાં વિશેષ તો રંગભૂમિ ઉપર આવાં બે પાત્રો આજે લઈ આવવાં, પછી તે ગમે તેટલાં પરસ્પર અનુકૂળ હોય, પણ તે ભજવનારાંઓ તથા જોનારાં બંનેને અનુકૂળ ન લાગે એ વિચારને અનુસર્યો છું. આ ઉપરાંત મારા તરફથી કેટલોક ભાગ વસ્તુમાંના રાજ્યપરિવર્તનના અંશને પુષ્ટ કરવા માટે તથા વસ્તુવિધાનના સાતત્ય માટે મેં ઉમેરેલો છે. તે ભાગને કૌંસદારા સૂચિત કર્યો છે. એ સાંધેલું વસ્તુ મૂળમાં કેટલું મળી જાય છે તે પ્રશ્ન રૂપે રહે છે. જેમને એ અનુકૂળ ન લાગે તેમને એટલો ભાગ ગાળી નાખવાની સ્વતંત્રતા છે. વળી કેટલેક સ્થળે મેં ગીતો પણ મૂક્યાં છે. તેમને પણ રદ કરી શકાય છે યા ભજવનાર તેથી વધારે સારાં મેળવીને તેમને બદલી શકે છે.

મૂળના વસ્તુમાં બીજો મહત્ત્વનો ગણાય તેવો ફેરફાર મૂળના દશ અંકોની સાત અંકમાં ગોઠવણી છે. આ અનુવાદમાંનો બીજો અંક તે મૂળનો ત્રીજો અંક છે; અનુવાદમાંનો ત્રીજો અંક મૂળનો બીજો તથા ચોથો અંક મળીને, ચોથો અંક મૂળનો પાંચમો તથા છઠ્ઠો મળીને, અને પાંચમો અંક મૂળનો સાતમો તથા આઠમો અંક મળીને બનેલા છે. પહેલા અંકમાં પણ વસ્તુના સાંધા થોડાક બદલા છે. મૂળ સાથે સરખાવી જોતાં આ ફેરફારનું ઔચિત્ય કેટલું છે તે વાચક જોઈ શકશે.

આ અનુવાદની ભાષા શદ્ધકના જમાનાના વાતાવરણવાળી નહિ પણ આજના વાતાવરણવાળી લાગે તેવી છે. પરંતુ તેમાં એટલું જ કહેવાનું કે આ નાટકમાં હલકા થરનાં પાત્રો જે કેટલીય જાતની બિનસંસ્કૃત ભાષાઓ વાપરે છે તેનું આમાં ઘણું આછું પ્રતિબિંબ લીધું છે. શકારની તથા બીજાં પાત્રોની ગાળોને તો ખૂબ ગાળીગાળીને જ અહીં મૂકી છે.

આ રીતનો એક હીકહીક મહેનત લીધેલો આ પ્રયોગ અહીં રજૂ કરું છું. ખેશક, મૃચ્છકટિકના મૂળને સંપૂર્ણ રીતે સશ્લોક ઉતારતા એક સંસ્કારી અનુવાદની જરૂર ઊભી રહેલી છે, અને એ દિશામાં થયેલા કાર્યરૂપે

સ્વ. આદ્યાશંકર કંથારિયાનો અનુવાદ આપણી પાસે પડેલો પણ છે. પરંતુ મારી પ્રતિજ્ઞા રંગભૂમિને અનુલક્ષીને આ નાટકને રજૂ કરવાની રહેલી છે. એને લીધે મૂળ કૃતિ તેના અસુષ્ણ રૂપમાં રજૂ નથી થતી એ એક આમાં ઊણુપ છે, તો ભજવનારને માટે તથા સામાન્ય વાચકને માટે આમાં વધારે સુગદ્ધિ, સુશ્લિષ્ટ અને સાતત્યવાળી કૃતિ આમાંથી મળે એવો સંભવ છે એ આનો લાભ છે અને એ વિશ્વાસથી આ કૃતિને પ્રસિદ્ધિમાં મૂકું છું.

આ નાટકની ગુણસમૃદ્ધિ જગન્નાણીતી છે એટલે તે વિષે મારે બહુ કહેવાનું નથી રહેતું. ઉપર મેં જણાવ્યું તે મુજબ આની વિશેષતા તેમાં મૂર્ત થતા જનજીવનમાં છે. કૃતિનું વસ્તુવિધાન સહેજ લાંબું પથરાયેલું અને વિશુંખલ છે છતાં અંદરનો રસગર્ભ ઘણો સમૃદ્ધ છે. નાટકનો પ્રતિનાયક શકાર-રાજનો સાળો જગતનાં નાટકોનાં મહાન પાત્રોમાંનું એક મહાન પાત્ર છે. એની મૂર્ખતા, ભીરુતા, ઉપહસનીયતા છતાં તેનું પ્રપંચભર્યું વર્તન વાર્તાની ઘટનામાં અણુધાર્યા પલટા લાવે છે. સડેલું રાજ્યતંત્ર કેવું હોઈ શકે તે આ પાત્રના વર્ચસ્વથી જણાઈ આવે છે. નાટકનો ધીર-પ્રશાન્ત નાયક ચારુદત્ત અને ઉઘઘૌવના મધ્યા નાયિકા વસન્તસેના ત્રીવ નહિ પરંતુ સૌમ્ય પ્રણયનાં મનોહર આધાન બનેલાં છે. ધનિક ચારુદત્તની દરિદ્રતા એક જાતનો ભવ્ય કુરુણુરસ પ્રગટાવે છે. અને એ દરિદ્રતાના શ્યામ ધનમાં વસન્તસેનાની પ્રીતિ સુવર્ણરેખાવાળી વિદ્યુતના જેવી મધુર-મધુર ઝબૂકે છે. એ પ્રેમીઓનો વિચ્છેદ જગવતાં, અને ચારુદત્તના વધ સુધીનો અત્યંત ક્ષોભકારક પ્રસંગ ઊભાં કરતાં પડ્યંત્રો જાહેલાં વાદળોના કડાકાભડકાનું ધમસાણુ બની રહે છે. પણ અંતે દૈવ એ વાદળોને વિખેરી નાખે છે. ચારુદત્તની સાથે સંબંધ રાખતાં પાત્રોમાં રૌદ્રસેનનું આલેખન બહુ વિશિષ્ટ મહત્ત્વનું છે. એ બાળકની માટીની ગાલ્લીના ઉપરથી તો આખા નાટકનું નામકરણ થયેલું છે. ચારુદત્તની દરિદ્રતાનો રંગ ઘેરો કરવામાં, તથા વસન્તસેનાની પ્રીતિને વ્યક્ત થવાનો પ્રસંગ પૂરો પાડવામાં, તેમજ નાટકને અંતે ચારુદત્તના ભાવિ ક્ષોભને પ્રગાઢ બનાવવામાં, તેમજ એક બાળકના સહજ આચરણના રમણીય ચિત્ર તરીકે રૌદ્રસેન બહુ રમણીય અને કાવ્યમય ભાગ ભજવે છે.

આ નાટકમાં મૈત્રી, વફાદારી અને ગુણદર્શિતાનું તત્ત્વ એ બીજું ધ્યાન ખેંચનારું તત્ત્વ છે. ચારુદત્તનો મિત્ર મૈત્રેય હસાવવાનું તો સુંદર કામ કરે જ છે. પરંતુ મૈત્રીની હૂંફ કેવી હોઈ શકે, મિત્રભાવ કેટલી પ્રગાઢતા સાધી શકે તે તેના દ્વારા વ્યક્ત થાય છે. ચારુદત્ત અને આર્યકનો મિત્રભાવ, જુગારીઓની મૈત્રી, સંવાહકની, શર્વિલકની, મદનિકાની કૃતજ્ઞતા એ બધું સામાજિક જીવનની મીઠાશની ફેરમ આપે છે. અને ગાંડો થયેલો હાથી તથા જીર્ણની સુગંધવાળો ઉપરજો એ પણ નાટકના વસ્તુમાં ઓછો ભાગ નથી ભજવતાં.

નાટકની બહુવિધ પાત્રસૃષ્ટિ, એના ચાણ્ડાલો, એના ચોકીદારો, એના ચોરો, વિરો, ન્યાયાધીશો, જુગારીઓ, નોકરો, દાસીઓ, એક વિશાળ જનજીવનમાં આપણને લઈ જાય છે. નાટકનાં દર્શ્યો થોડાં છતાં એટલાં જ સમૃદ્ધ છે. ચારુદત્તનું પોતાનું ઘર કવિની વાસ્તવરૂપશી કલ્પનાશક્તિનું ઉત્તમ સર્જન છે. રાજમાર્ગ, ઉદ્યાન, ન્યાયાલય, ઝડપા, એ બધું આખા નગરના જીવનના ધબકારા અનુભવાવે છે. નાટકમાં આવતી ઋતુઓ, રાત્રિ અને ચંદ્ર, ગ્રીષ્મ, વર્ષા આદિ પણ કવિએ અતિ કામળા અને કલ્પનાશીલ રીતે આલેખ્યાં છે.

આવી રીતની ઊભરાતી જનસૃષ્ટિ; તેના નીચલામાં નીચલા થરથી માંડી ઊંચામાં ઊંચા થર સુધીમાં વ્યાપેલા જીવનની કેટલીક ગહન ઊર્મિઓ; ત્યાગ, સમર્પણ, ઉદારતા, મહાનુભાવિતાના ગુણોમાં વહેતી માનવહૃદયની ભવ્ય સમૃદ્ધિ તથા હતાશા, દારિદ્ર્ય, દીનતા, કટુતા, કુટિલતા અને પામરતાના પંકિલ થરોમાં વહી જતાં જીવનનાં વહેણો : એ બધું મળીને આ નાટકની અસામાન્ય અને અનુપમ સૃષ્ટિ બને છે. પ્રાકૃત માણસના હૃદયની સાથે રહીને છતાં તેનાથી ઊંચેઊંચે ઊડતું જીવન અહીં જીવાય છે. વેશ્યાજીવનના પંકમાંથી વસન્તસેના જેવી સ્ત્રી પુરુષના શુદ્ધ ગુણો પ્રત્યે મુગ્ધ બની, દારિદ્ર્યને પોતાના પ્રેમથી અજવાળતી મહામૂલો ‘વધૂ’ શબ્દ મેળવે છે. આ અને આવાં બીજાં ઘણાં તત્ત્વો આ નાટકને જગતના નાટ્યસાહિત્યમાં નામાંકિત કરવામાં કારણરૂપ છે.

ઉપર કહ્યું તેમ નાટકનું વસ્તુવિધાન સહેજ વિશુંખલિત છે છતાં તેના વસ્તુની છે તેવી ગૂંથણીમાં પણ કવિની દક્ષતા ઓછી નથી. આટલા

બહુલ પાત્રસમુદાયનો જે રીતે કવિએ વિન્યાસ સાધ્યો છે; જુગારીઓ, ચંપીકારો, ચોરો, સેવકોને જે રીતે નાટકના વસ્તુને વિકસાવવામાં વણી લીધા છે; રત્નાવલી, અલંકાર, માટીની ગાડી, ઉપરણો આદિ સ્થૂલ પદાર્થોનો અવલંબ લઈ તેના ઉપર વસ્તુનો વિકાસ તથા ઊર્મિની જમાવટ જે રીતે સાધી છે; અને વસન્તસેનાના ચારુદત્ત પ્રતિના પ્રથમ અભિસારથી માંડી તેના અંતિમ અભિસાર સુધીની જે ઘટનાઓ છે તેનો જે ક્રમેક્રમે વિકાસ કર્યો છે તે એક સૂક્ષ્મ કળાકારની સમૃદ્ધ સર્જક શક્તિનો પરચો આપે છે. આ બધામાંથી યે એક આકાર તો ઊભો થાય જ છે. એ આકાર શાકુન્તલ જેવો પાસાદાર ભલે ન હોય છતાં તેને એની પોતાની રમણીયતા તો છે જ. અને એ જરા લાપરવાહીથી જાણે ઘડાયો છે છતાં જે ધાતુમાંથી તેની રચના થઈ છે તે સાચું સોનું છે એમાં શંકા નથી. અને એ સુવર્ણતા આ કૃતિની ચિરંતન સમૃદ્ધિ છે. સૈકાંઓથી આ નાટક હિંદમાં અત્યંત લોકપ્રિય કૃતિ બની રહ્યું છે. પશ્ચિમનું જગત હિંદને પિછાનતું થયું ત્યારથી આ કૃતિની વિશેષતા ઉપર સવિશેષ મુગ્ધ રહેલું છે. આજનું સુશિક્ષિત હિંદ પણ એની કદર ઓછી નથી કરતું. પરંતુ આ જનજીવનના નાટકે જનજીવનની સાથે તેના શક્ય તેટલા શુદ્ધ રૂપે હજી વિશેષ પ્રમાણમાં સંપર્ક મેળવવાની જરૂર ઊભી છે. એ હેતુ સાધવામાં આવા સંયોજનના પ્રયત્નો, તથા તેથી યે વધુ તેના અભિનયનના પ્રયત્નો સલાયરૂપ થઈ પડશે એવી આશા છે. અને એ રીતે સમગ્ર જીવન સૈકાંઓના અંતરને વટાવી, કોક સૈકાંજૂના કવિના શબ્દોદ્ધારા સૈકાં પછીની આતુર આંખોદ્ધારા ક્ષણેક્ષણ વિલય પામતા જીવન પાછળના કોક સનાતન જીવનનો આસ્વાદ અને આલ્લાદ અનુભવ્યા કરશે.

સુન્દરમ

પાત્રો

ચાકુદત્ત : દાનથી દરિદ્ર બનેલો મહાધનિક.

મૈત્રેય : ચાકુદત્તનો મિત્ર.

દારક રોહસેન : ચાકુદત્તનો પુત્ર.

વસન્તસેના : રાજનગરની યુવાન વેશ્યા,

ચાકુદત્તના ગુણોથી મુગ્ધ બની તેની બનેલી પ્રિયા.

વૃદ્ધા : વસન્તસેનાની મા.

શકાર : રાજનો સાળો.

વિટ : શકારનો મુત્ત પરિચારક.

શર્વિલક : ચોર, આર્યકનો એક મહત્વનો સાથી.

મદનિકા : વસન્તસેનાની દાસી અને શર્વિલકની પ્રિયા.

રદનિકા : ચાકુદત્તની ગૃહદાસી.

સંવાહક : જુગારી, પાછળથી બનેલો બૌદ્ધ ભિક્ષુ.

માયુર :

ઘૂતકર : } જુગારીઓ.

દર્દુરક :

કર્ણપૂરક : વસન્તસેનાનો સેવક.

આર્યક : પાલક રાજને ઉથલાવી પાડી નવો થનાર રાજ,
ચાકુદત્તનો મિત્ર.

અધિકરણિક : ન્યાયાધીશ.

શ્રેષ્ઠી :

કાયસ્થ : } ન્યાયાલયના માણસો

શોધનક :

વીરક : નગરરક્ષક.

ચાણ્ડાલો, ચેટો, દાસીઓ ઇત્યાદિ.

ਸ੍ਰ ਰਘੁ ਕੁ ਟਿ ਕੁ

અંક પહેલો

આમુખ

(નાન્દી પછી સૂત્રધાર પ્રવેશ છે.)

સૂત્રધાર : બસ બસ. આટલું સંગીત બસ છે. નહિ તો શ્રોતાઓનું કુતૂહલ પાછું ઓછું થઈ જશે. (શ્રોતાઓ તરફ.) આપ આર્યમિત્રો સમક્ષ થોડુંક નિવેદન કરવા ઇચ્છું છું. આ અમે મૃચ્છકટિક નામનું નાટક ભજવવા તૈયાર થયા છીએ. કહે છે એનો રચનાર કવિ શદ્રક હતો. અને એ કોઈ ભુખાળવો કવિ નહિ પણ મહાન રાજા હતો. અશ્વમેધ યજ્ઞ કરી તે એકસો વરસ અને દસ દિવસનો થયો ત્યારે તેણે જાતેજ અગ્નિપ્રવેશ કર્યો ને આ પૃથ્વીની રંગભૂમિનો ત્યાગ કર્યો.

પણ હે સર્જનો! આમાં શું સાચું ને શું ખોટું તે સમજાતું નથી. અને આપણે તો ગોળ સાથે કામ છે ને? એને કાણે તૈયાર કર્યો તેની શોધ તો પુરાતન પંડિતોને સોંપી દઇને સંસ્કૃત જગતમાં અત્યંત લોકપ્રિય એવું આ નાટક ગુર્જરગિરામાં અવતારી તેને આપની આગળ રજૂ કરીએ છીએ.

(પરિક્ષમણુ કરીને જોઈને.) અરે, સંગીતશાળા તો સૂની પડી લાગે છે. ક્યાં ગયા હશે બધા અભિનેતાઓ? (વિચારીને.) હા, જાણ્યું.

આ ગરીબ રંગભૂમિના નટો ક્યાંક બજારમાં ચણાબણાનો નાસ્તો કરવા ઊપડી ગયા લાગે છે. ચાલ ત્યારે, હું પણ ઘેર પહોંચી કંઈક ખાઈ આવું. આ ગાઈગાઈને ભૂખ તો એવી લાગી છે કે સુકા તળાવમાં કમળકાકડી ફાટે તેમ મારાં અંગ ફાટી રહ્યાં છે. જોઈએ ઘેર કંઈ ગૃહિણીએ નાસ્તોખાસ્તો બનાવ્યો હોય તો.

(પરિક્ષમણુ કરીને, નિહાળીને.) લો આ આપણું ઘર. કેટલું આશ્ચર્ય! અહીં તો કંઈ નવો જ મામલો દેખાય છે! આ મોરીમાં તો ચોખાના ઓસામણુની નદી વહે છે. આ ભોંય પર તો કઢાઈઓ ખેંચીખેંચીને તેમનાં કાળાં બૂંધાંના લાંબાલાંબા લસરકા ચીતરાઈ ગયા છે. જાણે

કાંઈ યુવતી સૂરમો આંજીને ન બેઠી હોય! અને આ ઘીની મીઠી સુવાસથી તો ભૂખ છટકે છે માણી! તે આ બધી ઉગ્મણી શેની થતી હશે? શું કાંઈ દાટેલો ખજાનો જડી આવ્યો હશે? કે પછી હું ભૂખ્યો છું એટલે જ મને બધે ખાવાનું ખાવાનું જ દેખાય છે? સામાન્ય રીતે તો આ સેવકના ઘરમાં નાસ્તાની પણ જોગવાઈ હોતી નથી. અને હું તો ખાઉંખાઉં કરતો આવ્યો છું. અને શું નસીબ આજે! આ એક જણી મસાલો ખાંડે છે, તો બીજી ફૂલ ગૂંથે છે. શું હશે આ તે? લાવ, હવે તો શ્રીમતીને જ પૂછી લઉં કે ભાઈ આ શું મામલો છે. (અંદર જોઈને.) અરે શ્રીમતી! જરા આવશો અહીં?

નટી : એ, આવી !

સૂત્રધાર : ભલે પધાર્યા!

નટી : લો, ફરમાવો. શો હુકમ છે?

સૂત્રધાર : હુકમ તો શું? છે કંઈ ઘરમાં ખાવાખાવાનું?

નટી : બધું છે !

સૂત્રધાર : શું શું છે?

નટી : પૂરણપોળી છે, ઘી છે, દહીં છે, ભાત છે. આપને માટે બધી અમૃતભરી સામગ્રી છે.

સૂત્રધાર : શું આપણા ઘરમાં આ બધું છે? કે મશકરી કરે છે?

નટી : (સ્વગત.) લાવને મશકરી જ કરું ત્યારે! (પ્રગટ.) હા. છે, પણ બજારમાં!

સૂત્રધાર : (ક્રોધથી.) ઓ...મને બનાવે છે!...

નટી : ના, ના, માફ કરો. આ તો સહેજ હસતી હતી.

સૂત્રધાર : ત્યારે ખરેખર આ શું છે તે કહે ને? આ એક જણી મસાલા ખાંડે છે, એક જણી ફૂલ ગૂંથે છે. આ બીજી પચરંગી ફૂલથી રંગોળી ભરે છે!

નટી : આજે તો ઉપવાસ કર્યો છે મેં.

સૂત્રધાર : કેવો?

નટી : અભિરૂપપતિ નામનો. જોઈએ તેવો પતિ મળે તે માટેનો.

સૂત્રધાર : તે આ લોકમાં કે પરલોકમાં ?

નટી : પરલોકમાં.

સૂત્રધાર : જુઓ જુઓ, હે સન્નતો ! આ ઘીગોળ તો મારાં ખરચાય છે ને આ શ્રીમતી પરભવના પતિનું નક્કી કરવા નીકળ્યાં છે !

નટી : અરે, ખમો ખમો જરા. પરભવમાં તમેજ પતિ રૂપે મને મળો માટે આ ઉપવાસ છે.

સૂત્રધાર : (આંખો ઠરવી.) એમ છે ? તો તો હીક. પણ આ ઉપવાસ તને કોણે ભેરવ્યો ?

નટી : તમારા પરમ મિત્ર જૂર્ણવૃદ્ધે.

સૂત્રધાર : (સકોપ.) ઓ લૂંડીના જૂર્ણવૃદ્ધ ! પેલો પાલક રાજા નવવધૂની સુગંધિત વેણી કાપી નાખે છે તેમ તનેય કોઈ કાપી નાખે તો કેવું સારું થાય !

નટી : ના, ના, ગુસ્સે ન થશો. આ ઉપવાસનું ફળ તો તમનેજ મળવાનું છે ને ! (પગે પડે છે.)

સૂત્રધાર : ભલે ભાઈ, ભલે. તો હવે આ ઉપવાસમાં શું કરવાનું છે ?

નટી : આપણા ઘરને શોભે એવો એકાદ આભણુ લઈ આવો.

સૂત્રધાર : બહુ સારું. તમે કામ ચલાવો આગળ. (નટી જાય છે. પરિક્રમણ કરીને.) પંચાત છે ! આ માલેતુન્નર ઉન્નયિનીમાં અમારા ઘરને શોભે એવો ગરીબ ભૂખ્યો આભણુ તે ક્યાંથી શોધી કાઢવો ? લો, આ ચારુદત્તનો મિત્ર મૈત્રેય તો આ બાજુજ આવતો લાગે છે. જોઈએ. એને જ પૂછી જોઉં. અરે મૈત્રેય, અમારે ઘેર ભોજન કરવા આવશો ને ?

(નેપથ્યમાંથી.) ના, ભાઈ, કોક બીજો આભણુ શોધી લે. હમણાં હું જરા કામમાં છું.

સૂત્રધાર : અરે મળનું આવતું છે; ને કોઈ બીજો હરીફ પણ નથી, હોં !

દ્રુશ્ય પહેલું

મૈત્રેય : (હાથમાં ઉપરણો લઈને પ્રવેશે છે.) કાઈ ખીજે બ્રાહ્મણ શોધી લે, ભાઈ! ના, પણ હવે તો મારે ય પણ ખીજને ત્યાં નોતરાં શોધવાં પડશે. ઓ અવસ્થા! તું પણ માણસનાં ખરાં માપ કાઢે છે! આ એક વાર ચારુદત્તની સમૃદ્ધિ હતી ત્યારે હું કેવી લહેર કરતો હતો! રાત-દહાડો એલચી ચારોળીથી મધમધતા લાડુ જમવા મળતા હતા. ચોકમાં બેઠા હોઉં ને મારી આસપાસ સો સો પતરાળીઓ પુરાયેલી પડી રહેતી. અને ચિત્રકાર રંગનાં કુંડાંમાંથી જરાજરા રંગ લે તેમ જરાજરા દરેકને ચાખીને હું ઠેલી મૂકતો હતો. અને ચૌટાના આખલા પેઠં વાગોળતો વાગોળતો પડી રહેતો હતો. હવે બિચારા ચારુદત્ત ખલાસ થઈ ગયા અને આપણે ય હવે ગમે ત્યાં રખડીને આ પેટને ખાડો પૂરીએ છીએ અને પાળેલા કપૂતર પેઠં સાંજ પડ્યે માત્ર સૂવાને જ ઘેર આવીએ છીએ. (ઉપરણોને બેઠ.) આ ભાઈબંધ જૂર્ણવૃદ્ધે જૂર્ણનું અત્તર છાંટીને ઉપરણો આપ્યો છે કે ચારુદત્ત પૂજામાંથી પરવારે સારે એમને આપજે. લો, આ ચારુદત્ત પૂજામાંથી પરવારીને કુળદેવીને માટે નૈવેદ્ય લઈ આવતા લાગે છે.

(ચારુદત્ત અને રત્નિકા પ્રવેશે છે.)

ચારુદત્ત : (બિચે બેઠ, શોકપૂર્વક નિઃશ્વાસ નાખી.) શી અવસ્થા! આંગણમાં એક વાર બલિ ખાવા માટે હંસ અને સારસો ઊભરાતાં હતાં. આજે તો અહીં ઘાસ ઊગી નીકળ્યું છે ને આ જે થોડા દાણા નાખી શકું છું તે પણ જીવડાંએ ફેલી ખાધેલા હોય છે.

(ધીરે ધીરે પરિક્રમણ કરી બેસે છે.)

મૈત્રેય : (પાસે જઈ.) ભાઈ! ચારુદત્ત!

ચારુદત્ત : અરે, મારો સર્વકાળનો મિત્ર મૈત્રેય આવ્યો! આવ, ભાઈ, આવ! બેસ.

મૈત્રેય : (બિસાને.) ભાઈ! આ આપણા જૂર્ણવૃદ્ધે ઉપરણો મોકલ્યો છે, જૂર્ણનું અત્તર નાખીને. અને કહ્યું હતું કે પૂજામાંથી તમે પરવારે સારે આપવો. તે લો હવે.

(ચારુદત્ત લે છે ને ચિંતાતુર બેસે છે.)

મૈત્રેય : શો વિચાર કરો છો ?

ચારુદત્ત : ભાઈ, વિચારવાનું તો શું ? દુઃખ પછી સુખ આવે તે તો ઘણું આનંદદાયી હોય છે. પણ સુખ પછી દુઃખ આવે તે તો જીવતાં જ મૃત્યુ આવ્યું જાણે.

મૈત્રેય : ભાઈ, મરણ કે ગરીબાઈ એમાંથી તમને કયું ગમે ?

ચારુદત્ત : મરણ. એ તો ઝટ લઈને પતી જાય. અને આ અંત વગરની દરિદ્રતા તો અનંત કાળ ચાલ્યા કરવાની.

મૈત્રેય : ના, ના, એમાં સંતાપ શું કરવા કરવો ? તમારી ગરીબાઈ તો જુદી રીતની છે. તમે તો તમારી લક્ષ્મી ગરીબ અને દીનદરિદ્રોમાં વહેંચી નાખી છે. એ ગરીબાઈ તો દેવોને પોતાનું અમૃત પાઈ ક્ષીણ થયેલા બીજના ચંદ્રમાના જેવી છે, સંપત્તિ કરતાંયે વધારે રમણીય છે.

ચારુદત્ત : ના, ના, મને લક્ષ્મી નથી તેનું દુઃખ નથી. પણ જોને, આ મારા ઘરને હવે જાયકો—અતિથિઓ ટાળવા લાગ્યા છે. સુકા ગંડસ્થળવાળા હાથી પાસે ભ્રમરો ક્યાંથી આવે ?

(નેપથ્યમાં રોહસેનનો અવાજ.)

[રોહસેન : આ, મારે રમકડાં એં...એં...મોટો હાથી આપ... ઘોડો આપ...રાજના જેવો...એં...એં.....

આર્યા : આપલા છાનો રહે. હાથી તો તે ભાંગી નાખ્યો. ઘોડો ય ભાંગી નાખ્યો...

રોહસેન : એં...એં...મને નવાં લાવી દે...નવો હાથી,—નવો ઘોડો...પાલખી...તલવાર.....

આર્યા : દીકરા, બધું લાવીશું. કાલે તારા પિતા લઈ આવશે ભાઈ.

રોહસેન : એં...એં...હમણાં જ આપ. એં...એં.....

આર્યા : લે, મારો ભાઈ ને ! ચાલ લે, બહુઓ આપું.

રોહસેન : લાવ, લાવ !

આર્યો : (સ્વગત.) અરે રામ, ઘરમાં ઘી ય ક્યાં છે ને લોટે ય ક્યાં છે ?...લે ખેટા, હમણાં મૈત્રેય કાકા લાવશે...ચાલ ગિંધી બા... હાલો ગાઉ.

હાલ વાલ ને હાલા.....

રોહસેન : એં...એં.....]

ચારુદત્ત : મૈત્રેય, જોયું ? આ દશા ? અરે દૈવ !

મૈત્રેય : ભાઈ, બળી એ નગુણી લક્ષ્મી. જ્યાં એનો કોઈ ઉપયોગ નથી કરતું ત્યાં જ જઈને દરે છે. પણ લક્ષ્મી એટલે શું ? આ સવારનો નાસ્તો !

ચારુદત્ત : હા, પણ એ નથી એટલે હવે બાણે લોકોનો સ્નેહ પણ એસરવા માંડ્યો છે. મને દુઃખ તો એનું છે !

મૈત્રેય : એ તો હોય. પણ એવા પૈસાનો ક્યાં લગી સંતાપ કર્યા કરવો ?

ચારુદત્ત : વારુ, આ કુળદેવીને તો મેં નૈવેદ્ય ધરાવ્યું. હવે તું જઈને ચક્રામાં માતાઓને પણ નૈવેદ્ય ધરાવી આવ.

મૈત્રેય : ના, ભાઈ, આપણે તો નથી જવાના.

ચારુદત્ત : કાં વારુ ?

મૈત્રેય : એમને શું કરવા ખવાડે ? આટઆટલી પૂજા કરવા છતાંય પ્રસન્ન તો થતીયો નથી. તો એમને પૂજવાનો શો ફાયદો ?

ચારુદત્ત : શો ફાયદો ? અરે, એવું ના બોલાય. ગૃહસ્થો માટે તો આ નિત્યનો વિધિ છે. જા, જા, નૈવેદ્ય ધરાવી આવ.

મૈત્રેય : ના, ના. હું તો નથી જવાનો. મોકલો બીજા કોઈને. આ મારે હાથે તો બધું અવળું જ થાય છે. આરસીમાં જમણું ડાબું થઈ જાય ને ડાબું જમણું થઈ જાય તેમ. અને વળી આ રાતને પહેર

રરતા પર ગણિકાઓ, વિટ, ચેટ અને રાજના લોકો ફરવા નીકળે તે સાપના મોંમાં દેડકું પડે તેમ આપણો તો કાળિયો જ થઈ જાય, આપ !

ચારુદત્ત : વારુ, ખેસ તું. હું મારું ધ્યાન પૂરું કરી લઉં.

(ચારુદત્ત ધ્યાનમાં ખેસે છે. નેપથ્યમાંથી હાલા સંભળાય છે.)

હાલ વાલ ને હાલા, મારા પોપટના બેલ કાલા.

હાલ વાલ ને હાલા, તુજને આપું અમરત ખ્યાલા.

હાલ વાલ ને હાલા, મારા કુળના દીપક લાલા.

ચારુદત્ત : લે, મેં જપ તો સમાપ્ત કર્યાં. મૈત્રેય ! જાને હવે, માતાઓને નૈવેદ્ય ધરાવી આવડે, ભાઈ !

મૈત્રેય : (શરમાઈને.) જો મને જ મોકલવો હોય તો ભાઈ આપણાથી એકલા નહિ જવાય. આપણી રદનિકાને મોકલો જોડે.

ચારુદત્ત : (સસ્મિત.) ખરો બહાદુર. વારુ, જા આર્યાને પૂછી જો અને કહે કે રદનિકાને કામ ન હોય તો તારી સાથે મોકલે.

મૈત્રેય : ભાઈ, એ તો નવરી જ છે ને ? હવે ક્યાં વીસપચીસ જાણુ જમાડવાના હોય છે ! આ તો તમારે જ મને મારી કૂટીને શરવીર કરવો છે ! કાંઈ બિચારાં આર્યા ના પાડવાનાં નથી !

ચારુદત્ત : હા ભાઈ, હું ખરાબ ને આર્યા સારાં. લે જા.

દૃશ્ય બીજું

(નેપથ્યમાં.)

ઊભી રહે, વસન્તસેના ! ઊભી રહે !

(વસન્તસેના પ્રવેશે છે. તેની પાછળ વિટ, શકાર અને ચેટ પડેલા છે.)

વિટ : વસન્તસેને ! ઊભી રહે, ઊભી રહે ! આમ કેમ નાસે છે ? શિકારીથી બીને લાગતી હરણી પેઠે, આમતેમ તારી લયભીત ચંચળ આંખો દોડાવતી.

શકાર : ઊભી રહે, વસન્તશેણિકા, ઊભી રહે. શું કરવા નાસે છે, આમ લથડતીપથડતી ? ઊભી રહે. તને નહિ મારી નાખીએ. આ માત્રું હૃદય તો કામથી બળી રહ્યું છે, જાણે દેવતામાં માંસનો કકડો ના પડ્યો હોય !

ચેટ : અરે, ઊભી રહે, ઊભી રહે. આ દેવની ગોડે કેમ નાસતી જાય છે ? આ અમારા ભદ્રારક શકાર દ્રુકડાની ગોડે તો તારી કેડે ધોડે છે.

વિટ : વસન્તસેના ! ઊભી રહે ! ઊભી રહે ! શા માટે નાસે છે ? આ કામળ કેળની જેમ તું કાંપી ઊડી છે. તારું લાલ વસ્ત્ર તો ફરફર રાડે છે.

શકાર : ઊભી રહે, વસન્તશેણિકા. આ મારો મદન અનંગ મનમથ વધી ગયો છે. રાત્રે મારી ઊંઘ ઊડી ગઈ છે. હવે તું નાશીને ક્યાં જઈશ ? કુન્તીને રાવણે પકડી પાડી હતી એમ તને ય હું છોડવાનો નથી.

વિટ : વસન્તસેના ! મારા કરતાંય મોટાં મોટાં ડગલાં તું તો ભરે છે. શી દોડે છે ! શી દોડે છે ! ગરુડથી બીને જાણે નાગણુ ન નાસતી હોય ! પણ ના, ના. હું કંઈ તને પકડવા દબ્બજતો નથી.

શકાર : ભાવજી, ભાવજી ! આ મેં એનાં દશ તો નામ પાડ્યાં છે. ચોરોને ચડાવનારી, માછલાં ખાનારી, નાયનારી, ખૂચી, કુળોનો નાશ કરનારી, વંદેલ, કામદેવની મજૂશ, મજાના મહેલમાં રહેનારી, વેશ્યા, કુબ્જા. પણ એ કંઈ મારા પર રાજી નથી થતી હજી.

વિટ : વસન્તસેના, આમ શું કરવા બીતી બીતી નાસે છે ?

શકાર : અરે, આમ રામથી બીને દ્રૌપદી નાશતી હોય તેમ કાં નાશે છે ? પણ વિશ્વાવશુની બેન શુભદ્રાને હનુમાન હરી ગયો હતો તેમ તને હરી ન જાઉં તો મારું નામ નહિ !

ચેટ : અરે ગાંડી ! આ રાજના શાળાજીને રાજી કર. લીલાલહર થઈ જશે.

શકાર : અરે આ કૂતરાઓની મોરે શિયાળ્ય નાહી જાય તેમ તું તો નાશે છે માણી, અને મારું હૈયું પણ ભેગાભેગી લેતી ભાગે છે.

વસન્તસેના : પલ્લવક, ઓ પલ્લવક ! પરભૃતિકા, ઓ પરભૃતિકા !

શકાર : (બીને.) ભાઈ, મનીષ છે. આપ રે, બહુ બધાં મનીષ !

વિટ : પણ બીઓ છો શું કરવા ?

વસન્તસેના : માધવિકા, ઓ માધવિકા !

વિટ : (હસીને.) અરે મૂરખ, એ તો એના નોકરોને શોધે છે.

શકાર : અરે, ઐરીને બોલાવે છે.

વિટ : હા.

શકાર : તે ઐરીઓ તો શૉ મારી નાખું. શરવીર છું !

વસન્તસેના : (બધું સૂનું બેઠી.) ઓ માડી ! ક્યાં ગયાં મારાં માણસો ? હું એકલી જ. મારે જ પોતાનો બચાવ કરવો પડશે.

વિટ : શોધી કાઢ, શોધી કાઢ તારાં માણસોને.

શકાર : વશન્તશેણિકા, તારે જેને બોલાવવાં હોય તેને બોલાવ. પણ હવે તારી પૂઠે આ હું પડ્યો છું તે તને કાણ બચાવી શકવાનું છે ?

ભીમશેન આવે કે પરશુરામ આવે કે રાવણ આવે, પણ હું તો દુઃશાસન પેઠમ તારા વાળ પકડી રંગદોળી નાખીશ. હા !

જો જો આ મારી અશિ, કેવી ધારદાર છે. ને આ તારું માથું. એ ય આણીગમ ફરેલું છે ને ? આ વધેરી નાખી જાણજે ! એટલે તો કહું છું કે ભલી થઈને આવી જા મારી શોડમાં !

વસન્તસેના : અરે, હું તો અબળા છું.

વિટ : હા, બાઈ, એટલે તો જીવતી રહી શકી છે.

શકાર : એટલે જ મેં ભારી નથી નાખી.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) અરે આ પ્રેમ કરવા આવે છે તેમાંથી યમને ભય લાગે છે. લાવ, આમ કહું. (પ્રગટ.) અરે બાઈ, તમારે શું મારાં ધરેણાં જોઈએ છે ?

વિટ : અરે અરે ! વસન્તસેના ! બાગની વેલનાં ફૂલ તે કંઈ ઉતારી લેવાનાં હોય ? ના, ના, અમારે ધરેણાં નથી જોઈતાં.

વસન્તસેના : ત્યારે શું જોઈએ ?

શકાર : આ હું પુરુષોત્તમ નરોત્તમ વાશુદેવ છું તેના ઉપર પ્રેમ કર.

વસન્તસેના : (સંકોચ.) છટ છટ ! હટ, કેવી વાત કરે છે ?

શકાર : (તાળી દઈને હસીને.) ભાવ, જુઓ, જુઓ ! આ ગણિકા હૃદયમાં તો મને ખૂબ ચાહું છે. એટલે કહું છે કે જટ જટ ચાલ્યા આવો ભારી કેડે. તે આ અમે તો આવ્યા જ છીએ ને ?

વિટ : (સ્વગત.) અરે, મૂરખ. પેલી છટ છટ બોલે છે ત્યારે જટ જટ સમજે છે. (પ્રગટ.) વસન્તસેના, આ તમારા વ્યવસાયને અનુરૂપ નથી. તમારો વ્યવસાય જ જુવાન પુરુષોને લીધે ચાલે. તમે તો રસ્તાને પડખે બેઠેલી વેલ જેવાં છો. જેના હાથમાં પૈસો હોય તે તમને મેળવી શકે. તમારે તો સર્વને સરખા ગણવાના.

વસન્તસેના : પ્રેમ તો ગુણને લીધે પ્રગટે, બળાત્કારથી નહિ.

શકાર : ભાવજી, ભાવજી, આ આવડી આ, પેલા કામદેવના મંદિરમાં પેલા લિખારુ ચારુદત્તને એણે દીઠો છે તે દીની એની જ પાછળ ગાંડી થઈ ગઈ છે ને મારો તો ભાવે ય નથી પૂછતી. આ જુઓ, પેલાનું ઘર ગામી કોરે છે. એટલે જોતો આપણા હાથમાંથી છટકી ન જાય !

વિટ : (સ્વગત.) મૂરખ જે ના બોલવું જોઈએ તે જ બોલી મરે છે. શું વસન્તસેના ચારુદત્તના પ્રેમમાં પડી છે ? સારું કહેવાય. રત્ન તો

રત્નની સાથે જ જોડાવું જોઈએ. તો ભલે સાંજ જાય. આ સાલો મૂરખ ! (મગટ.) એ કાણેલીના, એ પેલા બ્રાહ્મણનું ઘર ડાબી બાજુએ છે ને ?

શકાર : હા. ડાબી કોરે.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) કેવી નવાઈ! હા, એમનું ઘર પણ ડાબે જ છે. ભૂંડું કરવા જતાં જતાં પણ આણે તો ભલું કરી આવ્યું.

શકાર : અરે ભાઈલા ! આ ઘોર અંધારામાં મેશની ગોળી કાળા વટાણુમાં પેશી જાય તેમ પેલી છટકી ગઈ લાગે છે !

વિટ : અરે કેટલું ધનધોર અંધારું છે ! આંખો ફાડું ફાડું છું તોય જાણે મીંચાઈ જાય છે.

અંધારું જાણે અંગે અંગે લીંપાય છે, આકાશમાંથીય અંધારું જ વરસે છે જાણે. અને આ દુર્જનની કરેલી નોકરી નકામી જાય તેમ આંખોય ભાગતી નથી કશું !

શકાર : ભાઈલા, વસન્તશેણિકાને શોધી કાઢું છું, ત્યારે !

વિટ : પણ કયા આધારે શોધશો ?

શકાર : કહો ને શા આધારે શોધીએ ?

વિટ : ઘરેણાંનો અવાજ થતો હોય, કે સુગંધ આવતી હોય.

શકાર : હા, એની માળાની ગંધ તો શાંભળું છું હું. પણ આ નાકારામાં અંધારું ભરાઈ ગયું છે ને ઘરેણાંનો અવાજ તો ચોકખો દેખાતોય નથી.

વિટ : (બાહ્ય.) વસન્તસેના !

આ તું જાતે તો દેખાતી નથી. પણ તારાં ઝાંઝરનો અવાજ સંભળાય છે, અને તારી ફૂલમાળાની સુગંધી આવે છે. સાંભળ્યું વસન્તસેના ?

વસન્તસેના : (સ્વગત.) સાંભળ્યું ને સમજી પણ. (ઝાંઝર અને ફૂલમાળા ઉતારે છે તથા થોડુંક ચાલી હાથથી ફેંફાળતી ફેંફાળતી.) હા, આ અહીં જ ભીંતમાં ખડકીનું બારણું લાગે છે. પણ અરે, બંધ છે. અંદરથી તો વાસેલું નહિ હોય ?

(નિપથ્યમાંથી.)

મૈત્રેય : લે અલી રદનિકા ! આ દીવો પકડ, હું ખડકી ઉઘાડું.

વસન્તસેના : લો ભગવાને મારે માટેજ બારણું ઉઘડાવ્યું. અંદર જતી રહું. (દીવો જોઈ.) ઓ માડી! દીવો! (પાલવની ઝાપટ મારી દીવો હોલવી ખડકીમાં પેસી નય છે.)

મૈત્રેય : બાપરે, શું પવનનો ઝપાટો! બધે જ ઝપાટા ઝપાટા! આ પેલા આર્યક ટોળી બાંધીને જે રાજાને લેવા માંજો છે! ગામડાં પર ગામડાં ભાંગે છે! હવે બળવો કરી આ કૂતરા રાજાને હાંકી કાઢે એટલી વાર છે. પણ ત્યાં લગણુ તો આ અંધેર જ! અને અરે રામ, એ ય વળી વિજય થયો ત્યારે થયો. અને આ છોડી રદનિકા, બાપ! અને ય શું જવાનીનું જોર ચડ્યું છે! હશે! દુનિયા છે! કપરા દહાડા છે બધાંયના બાપ! ચાલ દીવો કરી આવું. રદનિકા, ઊભી રહેજે જરા. (દીવો કરવા અંદર નય છે.)

શકાર : (વસન્તસેનાને શોધતો.) ભાવજી, વશન્તશેણિકાને શોધું છું ત્યારે!

વિટ : હા, હા. શોધ્યા, શોધ્યા.

શકાર : પકડી, પકડી!

વિટ : અરે, મૂરખ, એ તો હું છું!

શકાર : અરે તારીની! તો આમ કોરાણે ઊભા રહો. (શોધે છે. ચેટને પકડે છે.) પકડી! પકડી!

ચેટ : બાપુ, એ તો હું ચેટિયો છું!

શકાર : અહીં ભાવજી, અહીં ચેટિયો, ભાવજી ચેટિયો, ચેટિયો ભાવજી! હવે તમે એ ય આમ કોરાણે ઊભા રહો. હાં. (ફરી શોધતાં રદનિકા હાથ આવે છે. તેને પકડીને.) ભાવજી! ભાવજી! આ ફેરા તો ખરેખર વશન્તશેણિકા હાથ આવી છે. ચાણક્યે દ્રૌપદીને ચેટલે પકડી હતી તેમ મેં ય પકડી છે બરાબર.

વિટ : અરે બિચારી ! ચાતુદત્ત જેવા કુલીનને ઘેર જતી હતી ત્યાં આ આના હાથમાં સપડાઈ.

શકાર : આ હવે ઝલાણી છે તું વશન્તશેણિકા, તારા વાળ, તારી લટો હાથ આવી છે. તે હવે જેને પોકારવા હોય તેને પોકારી લે, શંભુ, શિવ, શંકર, ઈશ્વર !

રદનિકા : (સભય.) અરે તમે સારા માણસો થઈને ય આ શું કરો છો ?

વિટ : અલ્યા એ કાણેલીના, આ તો ખીજો અવાજ છે.

શકાર : ભાવજી, ભાવજી ! અરે ચોરટીએ અવાજ બદલી નાખ્યો છે. દહીં ખાવા બિલાડી અવાજ બદલી નાખે તેમ.

વિટ : શું અવાજ બદલી નાખ્યો ? કેટલું વિચિત્ર ! પણ એમાં વિચિત્ર શું ? વેશ્યાઓને તો એ બધું સિદ્ધ હોય.

(મૈત્રેય દીવો લઈને આવે છે.)

મૈત્રેય : અરે, આ દીવો કેવો થયે છે બાપડો. જાણે વધેરવા કાઢેલા બકરાનું કાળજી ! અલી રદનિકા !

શકાર : ભાવજી ! મનીષ, મનીષ !

મૈત્રેય : અલ્યા ભાઈ, આ ઠીક ના કહેવાય. અરે રામ, ચાતુદત્ત ગરીબ થઈ ગયા તે હવે રસ્તાના રખડુ ધરમાં પેસી જવા લાગ્યા છે !

રદનિકા : અરે મૈત્રેય, આ જુઓને મારી દશા !

મૈત્રેય : શું તારી દશા ? કે આપણી ?

રદનિકા : તમારી રતો !

મૈત્રેય : અરે, પણ આ શું ?

રદનિકા : હા. તે જુઓને !

મૈત્રેય : સાચું 'લ્યા ભાઈ ! (લાકડી ઉગામી.) કાણ છે, 'લ્યા કૂતરીના ! પોતાના ફળિયામાં તો કૂતરું ય જોર કરે. તે હું તો ભેમજી છું. છોડે છ કે પછી આ ઝંગોરાથી તાલકું તોડી નાખું ?

વિટ : અરે મહાપ્રાણભુ, રહેમ રાખો, રહેમ રાખો !

મૈત્રેય : (વિટને જોઈ.) ના, આ તો શાહુકાર લાગે છે. (શકારને જોઈ.) આ જ હરામખોર લાગે છે. અરે રાજાના શાળા, સંસ્થાનક, દુર્જન, દુર્મનુષ્ય, આ ઠીક કહેવાય કે ? ચારુદત્ત ગરીબ તો થઈ ગયા. પણ તોય તેમના ગુણથી તો ઉજેણી નગરી ઊજળી છે. એના ઘરમાં પેસી ઘરનાં નોકરચાકરને આમ હેરાન કરે. તે કાંઈ શોભે તમને ?

વિટ : હશે, મહારાજ, ભૂલ થઈ ગઈ. માફ કરો. આ તો ખીજું માણસ ધારી અમે આને પકડી લીધી, કાંઈ દાંડાઈ કરી નથી. જુઓ અમે તો શોધવા નીકળ્યા છે.....

મૈત્રેય : શું આને ?

વિટ : રામ રામ ! આ નહિ, પણ જેને જુવાની સ્વાધીન છે એવીને. તે આટલામાં જતી રહી છે તે શોધતાં શોધતાં આ ઝલાઈ ગઈ. અમારી ભૂલ થઈ ગઈ. ગુન્હો માફ કરો. (ખડગ ફેંકી દઈ પગે લાગે છે.)

મૈત્રેય : ઊભા થાઓ ભાઈ, ઊભા થાઓ. તમે તો સુજન છો. મને ખબર ન હતી એટલે જરા ક્રોધ થઈ ગયો. ક્ષમા કરજો, ભાઈ.

વિટ : ના ના. ક્ષમા તો તમારી જ મારે માગવાની છે. એક જ શરતે હું તો ઊભો થઈશ.

મૈત્રેય : કહો, ભાઈ !

વિટ : આ વાત આર્ય ચારુદત્તને કહેવાની નહિ.

મૈત્રેય : નહિ કહું.

વિટ : મોટી કૃપા થઈ. તમારી આ કૃપા માથે ચડાવું છું. ગુણના શસ્ત્ર વડે મોટાં શસ્ત્રવાળા પણ જિતાય.

શકાર : (અદેખાઈથી.) શું કરવા ભાવજી હાથ જોડી આ બામણને પગે લાગે છે ?

વિટ : ખીક લાગે છે મને.

શકાર : કેાની ?

વિટ : ચારુદત્તના ગુણોની.

શકાર : વળી એના તે શા ગુણ? ધરમાં જાઓ તો ખાવાનું ય ના મળે!

વિટ : એવું ના બોલાય. આ આપણા જેવાની યાચનાઓ પૂરી કરતાં કરતાં તો એણે પોતાનું સર્વસ્વ ખર્ચી નાખ્યું છે. કોઈનેય પોતાના દ્વારેથી પાછો કાઢ્યો નથી.

શકાર : (ક્રોધથી.) હવે જાઓ મોટો દાનેશરી! એ તે શું મોટો પાંડવોનો છોકરો શ્વેતકેતુ છે, કે રાધાનો છોકરો રાવણ છે, કે કુન્તીના પેટે રામનો છોકરો અશ્વત્થામા છે, કે ધર્મરાજનો છોકરો જટાયુ છે?

વિટ : અરે મૂરખ. એ તો આર્ય ચારુદત્ત છે. ગરીબોનું કલ્પવૃક્ષ છે, પોતાના ગુણોના ફળથી લચી પડેલો. શિક્ષિતો માટે તો આદર્શ છે. ચારિત્ર્યની એ કસોટી છે. શીલનો તો એ સાગર છે. જીવે છે તો એ એક જ, બીજા તો બચારા શ્વાસ લે છે, શ્વાસ! ચાલો જઈએ હવે!

શકાર : વશન્તશેણિકાને લીધા વગર?

વિટ : વસન્તસેના તો ખલાસ થઈ ગઈ હવે!

શકાર : કેમ?

વિટ : કેમ શું? તને જોયા પછી તારી કને કોઈ બિંબુય રહે કે?

શકાર : પણ વશન્તશેણિકાને લીધા વગર હું તો નથી જવાનો.

વિટ : અરે પણ તં નથી સાંભળ્યું કે લાથી પકડવો હોય તો દોરડાથી પકડાય, ઘોડો લગામથી પકડાય અને સ્ત્રી હૃદયથી. તારામાં એ છેય ક્યાં? ચાલ, ચાલતા થઈએ.

શકાર : તમારે જવું હોય તો જાઓ. આપણે નથી આવવાના.

વિટ : ભલે, હું આ ચાલ્યો મારે. (જાય છે.)

શકાર : ભાવજી તો ગયા! (વિદૂષકને.) અરે કાગડાના જેવા પગવાળા ને માથાવાળા બામણ, લે આવ, બેસ બેસ!

મૈત્રેય : અમને તો બેસાડી જ દીધા છે ને ?

શકાર : કેણે ?

મૈત્રેય : નસીબે.

શકાર : ઊઠ ! ઊઠ !

મૈત્રેય : ઊડીશું.

શકાર : ક્યારે ?

મૈત્રેય : વળી નસીબ પાધરું પડશે ત્યારે.

શકાર : અરે, ૨૬ ! ૨૬ !

મૈત્રેય : અમે તો ૨૭લા જ છીએ.

શકાર : કેણે રેવાડ્યા !

મૈત્રેય : દુર્ગતિએ.

શકાર : અરે, ૬૨ ! ૬૨ !

મૈત્રેય : ૬૩શું.

શકાર : ક્યારે ?

મૈત્રેય : ફરી વળી ચારુદત્તનાં ધનદૌલત પાછાં આવશે ત્યારે.

શકાર : અરે બામણ, જો એ લિખારુ ચારુદત્તને મારું નામ દઈને આટલું કહી દે કે, અલ્યા એ બામણ ! આ પેલાં મંદિરમાંથી પેલી ગુણુકા વસન્તશેણિકા તારા પ્રેમમાં પડી છે અને રશ્તામાં અમે એને ઉપાડીને જતા હતા ત્યાં તે તારા ઘરમાં પેશી ગઈ છે. તે હવે અમારે કચેરીએ ના ચડવું પડે ને તું તારી મેળે જ અમારા હાથમાં એને શોંપી દઈશ તો તો આપણી જનમલરની ભાર્મિંધી બંધાશે. પણ જો અમને એલી ના પહોંચાડી તો આ મરણ લગીનું વેર બંધાયું શમજી લેજે. જો બામણ, બરાબર એને કહેજે કે આમાં ઝાઝો વિચાર ન કરે અને એ મને એળખે તો છે ને હું કેણુ છું તે ? આ પેલો રખારો આર્યક તો આજે કેદમાં જઈને બેઠો છે. કેણે બેસાડાવ્યો ? આ બંદાએ ! આ

મેં એને પકડ્યો છે! શમજ્યો! અને કાલે શવારે એને શણીએ પણ ચડાવી દેવડાવવાનો છું. તે તારો એ ભામટો મારું નહિ માને તો એની ય આવી દશા કરી મૂકીશ. શમજ્યો, બામણ! આ જીવતો નહિ રહેવા પામે. રાઈરાઈ જેવડા ટુકડા કરાવી નાખીશ. લાડુભટ્ટ, આમાંનો બરાબર અક્ષરે-અક્ષર કહી દેજે, શારી રીતે ને ચતુરાઈથી. મહેલને ઝરખે બેઠાં બેઠાં મને શંભળાય એટલા મોટા અવાજે કહેજે હાં. જો એવી રીતે ન બોલ્યો તો બે બારણાં વચ્ચે જમરખ ચખદાઈ જાય તેમ તારું ડોકું ચખદી નાખીશ, મરડી નાખીશ, હા. કહીશ ને?

મૈત્રેય : હા.

શકાર : (બાબુએ.) ચેટિયા, ભાવજી ગયા જ ?

ચેટ : હા.

શકાર : તો ચાલ, આપણે ય જઈએ.

ચેટ : લો ત્યારે, બાપુ, તલવાર લઈ લો.

શકાર : હવે તારી કને જ રાખને!

ચેટ : અરે પણ એ તો બાપુ, આપની તલવાર. આપને જ શોભે.

શકાર : (બિધી પકડે છે.) ચાલ, ભાઈલા, ચાલ ત્યારે.

(ચેટ અને શકાર જાય છે.)

મૈત્રેય : રદનિકા, આ બધું ચારુદત્તને કહેવાનું નથી હાં! બહા જીવને વધારે સંતાપ થાય.

રદનિકા : ભટજી, મારી જીભ તો સીવેલી જ સમજી લો.

મૈત્રેય : વારુ વારુ.

(બંને જાય છે.)

દૃશ્ય ત્રીજું

(ચાતુદત્ત જપમાં બેઠો છે. પાસે રોહસેન સૂતો છે.
બાબુએ વસન્તસેના બોલી છે. અંધારું છે.)

ચાતુદત્ત : હરિ ઓમ, હરિ ઓમ. (વસન્તસેના તરફ ફરી.) રદનિકા, જોને આ રોહસેન તો અહીં ઊંઘી ગયો. અંદર બહુ ગરમી થતી હતી, નહિ? વારુ, તે હવે તો ઠંડી લાગવી માંડી છે. તો જા, અંદર ઓરડામાં લઈ જઈને સુવાડ. ને લે આ ઉપરણો ઓઢાડજે. (ઉપરણો ધરે છે.)

વસન્તસેના : (સ્વગત.) ધરનું કામ કરનારી અહીં બોલી છે એમ એ સમજ્યા લાગે છે. (ઉપરણો લે છે, સૂંઘે છે અને ઉત્સુકતાથી સ્વગત બોલે છે.) કેવું આશ્ચર્ય, જૂઠ્ઠીની સુગંધવાળો છે આ તો. એમની જુવાની ખરેખર રસિકતાથી ભરેલી છે. (જરા ફરીને પોતે જ તે ઓઢી લે છે.)

ચાતુદત્ત : અરે રદનિકા, આ રોહસેનને લઈને મેડી પર જા.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) તમારી મેડી પર રહેવાનું મારા લાજમાં ક્યાં છે ?

ચાતુદત્ત : રદનિકા, અરે કેમ બોલતી પણ નથી? લાજ પલટે ત્યારે જગત તો પલટી જાય, પણ શું મિત્રો જતા રહે અને ઘરનાં માણસો પણ બોલતાં બંધ થાય? (જરા જોરથી.) રદનિકા !

(મૈત્રેય તથા રદનિકા આવે છે.)

મૈત્રેય : અરે, રદનિકા તો આ રહી.

ચાતુદત્ત : આ રદનિકા ? તો આ બીજું કોણ ? મારો ઉપરણો મેં અબજાયે એના ઉપર નાખ્યો અને એને દોપમાં નાખી મેં.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) ના ના, શોભાવી.

ચાતુદત્ત : અરે, શું સૌન્દર્ય છે ! જાણે શરદના વાદળથી ઢાંકેલી ચંદ્રકળા ! ના, ના, પણ પરસ્ત્રીને જોવી ઠીક ન કહેવાય.

મૈત્રેય : ના ના. પરસ્ત્રીના દર્શનની એવી શંકા રાખશો મા. આ તો વસન્તસેના છે. કામદેવના મંદિરના બાગમાં તમે મળ્યાં ત્યારથી તમારા ઉપર એને અનુરાગ પ્રગટ્યો છે.

ચાતુદત્ત : અરે વસન્તસેના છે આ ! (સ્વગત.) અરે મારો વૈભવ ક્ષીણ થયો ત્યારે એણે મારામાં અનુરાગ પ્રગટાવ્યો; પણ પુત્રુષના ક્રોધની પેઠે એ પ્રેમ પણ અંદરને અંદર જ શમી જશે હવે તો !

મૈત્રેય : ભાઈ, સાંભળો. એક સંદેશો લાવ્યો છું. રાજાના સાળાએ કહેવડાવ્યો છે.

ચાતુદત્ત : શું વળી ?

મૈત્રેય : કહે આ સોનાચાંદી અને મણિમાણિક્યની મઢેલી નાટકની સુન્દરી જેવી વસન્તસેના નામની ગણિકા તમારા પ્રેમમાં પડી છે. એમને તો કેટકેટલુંય કરવા છતાં એણે પત ના કર્યો, અને તમારા ઘરમાં પેસી ગઈ.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) પત ન કર્યો એ શબ્દો મારા તો લાલના છે.

મૈત્રેય : તે જો મારા હાથમાં સોંપી દેશો અને મારે કચેરીએ નહિ ચડવું પડે તો જનમભરની પ્રીતિ બંધાશે; નહિ તો મરણ લગીનું વેર થશે.

ચાતુદત્ત : (તેને હડાવી દેતો.) જા જા હવે, મૂરખ છે એ તો. (સ્વગત.) ખરી વાત છે. દેવીની પેઠે પૂજા કરવા જેવી આ યુવતી છે. એટલે જ તે વેળાએ એને ઘરમાં જવાનું મેં કહ્યું છતાં મારી આ દુર્ભાગી દશા જોઈને તે થંભી ગયેલી. આમ અનેક રીતના પુત્રુષોના પરિચયમાં આવેલી છે છતાં અહીં તો કેટલું એણે બોલે છે. (પ્રગટ.) વસન્તસેના, આ અજાણ્યે મેં તમને પરિજન-સેવકનું કામ ચીંધ્યું તે મારો અપરાધ થઈ ગયો. મારે તમારી ક્ષમા માગવાની છે. (માથું નમાવે છે.)

વસન્તસેના : ક્ષમા તો મારે આપતી માગવાની છે, કે હું જેને યોગ્ય નથી એવી ભૂમિમાં ધસી આવી છું. (શીશ નમાવે છે.)

મૈત્રેય : (પગે પડીને.) અરે તમે એ ય ડાંગરના ખેતર જેવાં તે એક ખીજને કમળ જેવાં માથાં નમાવીને નજીક આવી ગયાં છો. તો હું પણ આ ઊંટના જેવું મારું ડોકું નમાવી તમારી માથી માગી લઉં. (બેઠે છે.)

[ચાતુદત્ત : અરે બહુ થયું. રહેવા દે હવે. તે શું રાજાનો સાળો સંસ્થાનક અહીં આવી ગયો ?

મૈત્રેય : જવા દો, ભાર્મ, દુનિયા સાવ નક્કામી થઈ ગઈ છે. અરે, શું થશે હવે ?

ચાતુદત્ત : શું થયું છે ?

મૈત્રેય : દુર્દશા ! આર્યકે ઝલાઈ ગયો.

ચાતુદત્ત : (ચાંકીને.) કાણે કહ્યું ? આપણને તો કશી જાણ પણ નથી પડી.

મૈત્રેય : ક્યાંથી પડે ? પહેરવાનાં કપડાં ય નહિ તે તમે તો આખો દહાડો ઘરમાં બેસી રહો. આ આપણે તો નાગાભોગા ય આખું શહેર ફરી આવીએ.

ચાતુદત્ત : (ઉત્સુકતાથી.) હા, પણ શું થયું તે કહે જલદી !

મૈત્રેય : આર્યકે દળ ભેંગું કર્યું. અને બળવો પણ ઉપાડ્યો. પણ કમનસીબ બિચારાનું તે ઝલાઈ ગયા.

ચાતુદત્ત : (નિરાશાથી.) જગતમાં સર્જનને અને સત્પ્રવૃત્તિને જાણે સ્થાન જ નથી. દુર્જન અને દુષ્ટતાનો વિજય જ શું સર્વત્ર સદા થવાનો છે ? તે કેવી રીતે ઝલાયો ?

મૈત્રેય : પેલો રાજાનો સાજો તો કહે કે મેં ઝાલ્યો છે ને કાલે શ્વળીએ પણ ચડાવી દર્શા.

ચાતુદત્ત : હરિ ! હરિ ! હવે જે નહિ થાય તે ઓછું ! પાલક જેવો પામર મૂઢ રાજા ! અને તેના રાજમાં આ શકાર જેવાનો કારભાર ! હવે કયો અત્યાચાર આ રાજ્યમાં નહિ થાય !

મૈત્રેય : અરે એ શકારથી શું ખીઓ છે ? આ ડંગોરી ઉપાડું છું ત્યાં તો બે પગ વચ્ચે પૂછડી દબાવી ભાગે છે. એનામાં શો માલ છે ?

ચાતુદત્ત : નહિ હોય; પણ એ દુષ્ટ પણ ઓછો નથી. અને એના જેવા સ્થાને રહેલો કાપુરુષ તો અતિશય બાતક છે. આર્યક ! પ્રિય મિત્ર ! તારા ઉપર તો મારા જેવા અનેકની આશાઓ ચણાઈ હતી ! આખું રાજ્ય તારી ગમ નજર માંડીને ખેડું હતું. (નિરાશાથી.) શું થયું આ ?

મૈત્રેય : ચૌટે ને ચકલે લોકો કકળી રહ્યા છે. કાઈ બહાર નીકળતું નથી. બધા પોતાની વહુભેટીઓને સંતાડે છે. સૌ પોતપોતાની મિલકત ઠામ કરી દેવા મંજૂ છે. હવે તો આ શકાર જેવાં કૂતરાં જ એકલાં રાજમાર્ગમાં રાતને પહોર રખડે છે.

ચારુદત્ત : (વસન્તસેના તરફ.) રમણી, તમે આવે સમયે આ દુર્ભાગીને માટે શાને નીકળ્યાં ?

વસન્તસેના : દુર્ભાગી નહિ સહભાગી છો. આર્યકના ગયા પછી ઉજેણીનું સહભાગ્ય હવે તો તમે જ છો. તમે નિરાશ થશો તો પછી કોણ આશા ધારી શકશે ? આર્યકનું અધૂરું કાર્ય હવે તો તમારે પૂરું કરવાનું છે.

ચારુદત્ત : મારે ? આ ગરીબ ચારુદત્તે ? જેની પાસે દિવસે બહાર નીકળવા જેવું વસ્ત્ર પણ નથી રહ્યું.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) પણ તમારા ગુણ તો આખી નગરીમાં ફર્યા કરે છે, ઓ ગુણવાન ! (પ્રગટ.) ઉન્નયિનીની લક્ષ્મી એ તમારી જ છે. રાન્યતો યુવક વર્ગ અને સર્જન વર્ગ તમારી પાછળ આવશે.

ચારુદત્ત : (સચ્ચિત.) જેવી પ્રભુની ઇચ્છા. વારુ, મૈત્રેય, આ વસન્તસેનાનું કંઈ રીતે સ્વાગત કરશું ?

મૈત્રેય : અંદરથી ચણાબણા લઈ આવું વળી.]

વસન્તસેના : મારું સ્વાગત તો થઈ ગયું. (સ્વગત.) પણ અહીં આવી દશામાં કંઈ રાતે રહેવાય નહિ. શું કરું ? ફરી આવીશ વળી. ચાલ, આમ કહું. (પ્રગટ.) આર્ય, મારું એક કામ કરશો જરા ? આ મારે અલંકાર આપને ત્યાં મૂકી રાખ્યા તો. રાતને પહોરે આ પહેરી ઘેર જવું મુશ્કેલ છે. પેલા દુખંટો એટલા ખાતર પણ મને કનડે.

ચારુદત્ત : પણ આ ઘર તે કાંઈ થાપણ મૂકવા જેવું છે ? ના, ના.

વસન્તસેના : એમ ના બોલો. થાપણ કંઈ ઘરમાં નથી મૂકાતી, માણસને ત્યાં મૂકાય છે.

ચારુદત્ત : વારુ. મૈત્રેય, આ લઈ લે અલંકાર.

વસન્તસેના : ઉપકાર થયો. (હાર આપે છે.)

મૈત્રેય : (લઈને આશીર્વાદ આપતો.) કલ્યાણ થજો !

ચાતુદત્ત : મૂરખ ! આ દક્ષિણા નથી, થાપણુ છે.

મૈત્રેય : (ખાનુએ.) તો તો ચોરાઈ જજો.

ચાતુદત્ત : થોડાજ વખતમાં...

મૈત્રેય : તમારી થાપણુ...

ચાતુદત્ત : તમને પહોંચાડી દઈશ.

વસન્તસેના : આર્ય, મારા ઘર લગી આ તમારા મિત્ર મને ના મૂકી જાય ?

ચાતુદત્ત : જા મૈત્રેય, મૂકી આવ.

મૈત્રેય : ના રે બાપ. મને તો ચકલે ને ચૌટે પેલા ફૂતરા જેવા લોક ફાડી ખાય. બાપ, આવી રાતે ! ના, ના, તમે જ જાઓ. હુંથી તમે વધુ શોભો.

ચાતુદત્ત : (હસીને.) એમ ? તું નહિ જાય તો મારે તો જવું જ પડશે.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) આવી રીતે દરેક મનોરથ પ્રભુ પૂરા કરે તો કેવું !

ચાતુદત્ત : ત્યારે પેલી મશાલ તૈયાર કરાવો.

મૈત્રેય : વર્ધમાનક, મશાલ સળગાવડાવો.

ચેટ : (ખાનુએ.) પણ તેલ વિના ક્યાંથી મશાલ હળગવાની છે ?

ચાતુદત્ત : મૈત્રેય, રહેવા દે હવે. મશાલ નહિ જોઈએ. ચંદ્રમા ઉદય પામવા લાગ્યો છે. અમે ચાલ્યાં જઈશું. અને જો મૈત્રેય, આ અલંકાર છે તે રાત્રે તારે સાચવવાનો અને દિવસે વર્ધમાનક સાચવશે.

મૈત્રેય : જેમ કહેશો તેમ.

ચાતુદત્ત : ચાલો, વસન્તસેના ! આ કામિનીના કપોલ જેવો ચંદ્રમા જ આપણા રાજમાર્ગનો દીવો બની ગયો છે.

વસન્તસેના : નિરાશાના અંધકારમાં આશાનો ચંદ્ર ભીગે જ છે :

ચાતુદત્ત : આ એનાં કિરણો અંધકારમાં કેવાં વરસે છે ! કામિનીના કપોલ જેવો એનો પાણ્ડુ વર્ણ !

વસન્તસેના : તમારા જેવા સર્જનના હૃદય જેવો ધવલ અને સૌમ્ય ! આ શુષ્ક હૃદયમાં સીંચાતાં સ્નેહનાં કિરણો જેવો !

ચાતુદત્ત : શી ચંદ્રની જ્યોત્સ્ના !

વસન્તસેના : હા, નિશાનાથ !

(બંને જાય છે.)

અંક બીજો

(ચેટ પ્રવેશે છે.)

ચેટ : આપણે તો શેઠ સારા સ્વભાવનો જોઈએ. આપણા પર રહેમ રાખે. ચારુદત્ત જેવાને ત્યાં પગાર ન મળે તો ય શું? પણ શેઠ તો એ જ. બાકી પેલા લખોપતિઓ શા કામના? જાણે એમની ફાંદમાં રૂપિયા જ લઈ લેાય તેમ વાત કરે! પણ માણસમાણસને ય વારાફેરા હોય છે. અને કંઈ આદત પડી હોય તે જાય? સારી કે ખરાબ. આ આખલો અનાજના ઢગલામાં મોટું મારવા જતો હોય તો એ તે રોક્યો રોકાય? આ પારકી સ્ત્રીના પ્રેમમાં પડેલો માણસ પણ રોક્યો રોકાય કે? અને આ કોઈને દાન દેવાની ટેવ પડી હોય તેને ય શું રોકાય કે?

અરે, ચારુદત્ત શેઠ ક્યારના ય સંગીત સાંભળવા ગયા છે. મધરાત તો થઈ ગઈ. તો ય હજી દેખાયા નહિ. લાવ, બહાર ઓસરીમાં જઈને સૂઈ જાઉં.

(ચારુદત્ત અને વિદૂષક પ્રવેશે છે.)

ચારુદત્ત : વાહ વાહ, શું સરસ ગાયું રેભિલે ! અને વીણુ ! એ તો રત્ન જ કહેવાય. માત્ર સમુદ્રમાંથી નથી નીકળ્યું એટલું જ. પ્રેમીજનને એના જેવું કોઈ મિત્ર નથી. વિયોગીઓને એના જેવું બીજું આશ્વાસન નથી. અને પ્રેમમાં ડૂબેલાને એના જેટલો તીવ્ર પ્રમોદ કોઈ બીજું આપી શકતું નથી.

મૈત્રેય : લો, ચાલો હવે બહુ થયું.

ચારુદત્ત : અરે વાહ, રેભિલે શું સરસ ગાયું !

*મૈત્રેય : સરસ કે અરસ તે તમે જાણો બાઈ. બાકી આપણને તો હસવું જ આવ્યા કરતું હતું. મને એ જ વસ્તુઓથી હસવું આવે છે. એક તો સ્ત્રી સંસ્કૃત વાંચે ત્યારે અને બીજું આદમી હુમરી ગાતો હોય ત્યારે. આ સ્ત્રી સંસ્કૃત વાંચવા માંડે છે ત્યારે જાણે તેના નાકમાં નાથ

પરોવી હોય તેમ સૂ...સૂ...ક્યાં કરે છે. અને આદમી હુમરી ગાય છે ત્યારે ગળામાં સૂકાં ફૂલ પહેરીને કોક ડોસલો મંતર જપતો હોય તેવું મને તો લાગે છે ભાઈ!

ચારુદત્ત : અરે, પણ, આ રેભિલે તો ઘણું સરસ ગાયું તો પણ તને સંતોષ ના થયો! તું તો જબરો સંગીતપ્રિય લાગે છે. એનું સંગીત કેટલું ભાવમય, લલિત, મનોહર, મધુર હતું. કેટલી કામળ વાણી હતી. કેવો સ્વર હતો. કેવા મંદ્ર અને તાર સ્વરો લગાડતો હતો. સૂર પર કેટલો કાબૂ, કેટલી છટા! હજીય જાણે બધું સંભળાયા જ કરે છે.

મૈત્રેય : હા ભાઈ, પણ જુઓ, હવે તો પોળોનાં કૂતરાંય જંપી ગયાં છે. લો જુઓ, આ ચંદરમાય અંધારાને આખી રાતનું રાજ્ય સોંપી દઈને આ આકાશનાં પગથિયાં ઊતરવા લાગ્યો છે.

ચારુદત્ત : વાત તો સાચી છે તારી. અંધારાને સ્થાન કરી આપીને ચંદ્ર આથમે છે.

મૈત્રેય : લો ત્યારે, આ ઘર આવી ગયું. અરે વર્ધમાનક, વર્ધમાનક, લે બારણું ઉઘાડ.

ચેટ : (નળીને.) આવો આવો, બહુ મોડું થયું. બેસો ઘડીક અહીં. (બંને બેસે છે.) બારણું ઉઘાડું છું.

મૈત્રેય : અરે, રદનિકાને બોલાવ કે અમારા પગ ધોવાડે.

ચારુદત્ત : ના, ના, સૂતેલાંને જગાડશો નહિ.

ચેટ : એમ કરો ને, હું પાણી રેડું. તમે પગ ધુવો.

મૈત્રેય : (સકોધ.) ભાઈ, જુઓ આ લૂંડીનો કહે છે કે પોતે પાણી રેડે અને હું બ્રાહ્મણ તમારા પગ ધોઈ!

ચારુદત્ત : ના ના, મૈત્રેય તું પાણી રેડ અને વર્ધમાનક પગ ધોશે.

ચેટ : લાવો મૈત્રેય, પાણી રેડો.

(મૈત્રેય પાણી રેડે છે. ચેટ ચારુદત્તના પગ ધોઈ જતો રહેવા કરે છે.)

ચારુદત્ત : અરે, આ બ્રાહ્મણના પણ પગ ધોવાડ.

મૈત્રેય : અરે મારે પગ ઘોઈને શું કરવા છે ? ગધેડાની પેઠે મારે તો પાછું ભોંય પર જ આજોટવાનું છે ને ?

ચેટ : અરે, પણ તમે તો બ્રાહ્મણ છો ! લાવો તમારા પગ ઘોઈ. (પગ ઘોઈને.) લો હવે ભટજી, જુઓ આ પેલો અલંકાર મારે દહાડે સાચવવાનો છે ને તમારે રાતે. તે લો હવે, રાખો કને. (આપીને ચાલ્યો જાય છે.)

મૈત્રેય : (લઈને.) હજી આ રહ્યું છે ? શું આ ઉજેણીમાં કાઈ ચોરે ય નથી રહ્યો કે આ મારી ઊંધના ચોરનારને આવીને ચોરી જાય ! ભાઈ, હું તો આ અંદર ચોરડામાં મૂકી આવું છું.

ચારુદત્ત : ના ના, એ તો ગણિકાએ પહેરેલો છે. અંદર ના લઈ જવાય. એને પાછો ન આપી દઈએ ત્યાં લગી તારે જ રાખવાનો !

(સૂવા કરે છે.)

મૈત્રેય : કેમ ઊંધ આવવા માંડી ?

ચારુદત્ત : હા. આ લલાટ ઉપરથી ઊતરીને પોપચાં ઉપર ચડવા લાગી છે. વૃદ્ધાવસ્થા પણ એમજ જુવાની પર ચડાઈ કરે છે ને ?

મૈત્રેય : સૂઈ જઈએ ત્યારે. (સૂવે છે.)

(શર્વિલક ચાર પેસે છે.)

શર્વિલક : શું ભગવાન ચંદ્રમા ય આથમી ગયા ! બગીચાની દીવાલ કાચીને તો હું મકાન પાસે આવ્યો. હવે તો અંદરના ચોકમાં પણ કાચીને પેસું.

અરે, લોકોને કહેવું હોય તો ભલે કહે કે ચોરી એ તો નીચ ધંધો છે. લોકો વિશ્વાસથી સૂતાં હોય ત્યારે ચોરી કરવી એમાં તે શું શરાતન ? પણ આ એ હાથે પગે લાગીને નોકરી કરવા કરતાં આ સ્વતંત્ર ધંધો શો ખોટો ? આવો ધંધો તો અશ્વત્થામાના વખતથી ચાલતો આવ્યો છે.

ત્યારે ત્યાં આગળ કાચું ? ભીનું હોય, પોચું હોય, અવાજ ન થાય, કાઈ રસ્તે જનારને દેખાય નહિ, ક્યાંય બૈરાંમાં ભટકી ન પડાય ને માલ હાથમાં આવી જાય એવી જગા શોધવી જોઈએ ! (ભીંતને તપાસી.) લો, આ ઠીક લાગે છે. ભીંત લૂણવાળી છે. ઊંદરનું દર પણ છે. ફાવ્યા.

એ તો અમારા શકુન ! ત્યારે કેવું બાકારું પાડું ? આ અમારા કનકશક્તિ ઋષિએ ચાર જાતનાં બાકારાં વર્ણવ્યાં છે, કે પાકી ઇંટા હોય તો ખેંચી કાઢવી, કાચી હોય તો કોચી નાખવી, માટીની હોય તો પલાળવી. લાકડાની હોય તો વહુંરી નાખવી. તે અહીં તો પાકી ઇંટા છે, તો લાવ ખેંચી કાઢું.

પણ કેવો આકાર કરું ? એવું તો બાકારું કરું કે લોક જોઈને ખુશ થઈ જાય ધડી. લાવ ધડાનો આકાર બનાવું.

જય કાર્તિકેય ! જય કનકશક્તિ મહારાજ, જય ભારકર નંદી અને જય યોગાચાર્યજી ! આ તમારો પહેલો શિષ્ય વિદ્યા અજમાવે છે. આ એમણે તો મને યોગચેતના આપી છે. એ મારી કને હોય તો મને ચોકીદાર જોઈ ના શકે; અને કોઈ હથિયાર મારે તો ય તેના ધા ન પડે. (શરીર ઘસે છે.)

અરે, પણ માપની દોરી તો ભૂલી ગયો. (વિચાર કરી.) કાંઈ નહિ, આ જનોઈ ચાલશે. બ્રાહ્મણોનું તો એ મોટું સાધન છે. ચાવીઓ બંધાય, અમોઢિયું બંધાય. અને અમારા જેવા ચોરને તો ખાસ કામનું. ભીંતમાં માપ લેવાય, ઘરેણું ઢીલાં કરાય, બારણું ઉઘાડાય, અને વીંછીસાપ કરડે ત્યારે ખેંચી પણ બંધાય. (ખાદે છે.) અરે અંદર તો દીવો બળે છે. કસોટી પર જણે સોનાની રેખા ન હોય. ચાલો બાકારું તો થઈ ગયું. હવે પેસું. (પેસે છે.) નમઃ કાર્તિકેયાય. (પેસીને.) અરે બે જણ સૂતા છે. લાવ બારણું ઉઘાડું રાખું કે તરત નાસી જવાય. અરે કચડ ખોલે છે. દીવેલ આંજવાનું પણ નહિ હોય ઘરમાં. લાવ પાણી સીંચું. પણ પાણી કયાં હશે ? આ રહ્યું. લો ચાલો, આ પત્યું ! હવે તપાસું કે આ તે ખરેખર ઊંધે છે કે ઢોંગ કરે છે. (જગાડવાને છંછેડી બુએ છે.) ના, ખરેખર ઊંધે છે. (આનુબાનુ જોઈ.) અરે અહીં મૃદંગ છે, વાંસળી છે, આ વીણા છે, અહીં પુસ્તકો છે. શું આ નાટ્યાચાર્યનું ઘર છે ? મોટું ઘર જોઈને તો પેટા. પણ અંદર લક્ષ્મીજી દેખાતાં નથી. તે શું આ તે સાચેસાચ દરિદ્ર છે કે પછી ભોંયમાં દાટી રાખ્યું હશે ? દાટ્યું હશે તો હમણાં જણાઈ આવશે. દાટેલું ધન તો આ શર્વિલકના બાપનું જ. વારુ. દાણા નાખી જોઈ. (નાખીને.) દાણા ફરકતા નથી. અરે, આ તો સાચેસાચ ગરીબ જ છે. ચાલો, વિદાય થઈએ ત્યારે !

મૈત્રેય : (સ્વપ્નામાં.) અરે ભાઈ, આ બાકારા જેવું દેખાય છે. ચોર દેખાય છે ! તો લો આ તમારો સોનાનો હાર.

શર્વિલક : શું આ મને પેઠેલો જોઈ પોતે ગરીબ છે એમ મશ્કરી કરે છે? એમ હોય તો મારી નાખું એને. કે પછી સ્વપ્નામાં બોલે છે? (જીએ છે.) અરે, આ પલાળિયા કપડામાં બાંધેલું છે તે છે તો સોનાનું ધરેલું. લાવ, લઈ લઉં ત્યારે. ના, ના. પણ મારા જેવા કુળવાન પણ ગરીબ બનેલા માણસને મારે આક્રમમાં ન મૂકવો જોઈએ. ભલે, જતો રહું.

મૈત્રેય : અરે મિત્ર ! તને ગોબ્રાહ્મણના સમ જો આ સોનાનો હાર ના લઈ જાય તો.

શર્વિલક : અરે, ગોબ્રાહ્મણના સમ તો કેમ તોડાય? લેવું જ પડશે. શું કરું? દીવો હોલવી નાખવા દે. અંધારું. કેવું ભયંકર ! પણ મારાં કર્મ પણ ક્યાં બોલાં ભયંકર છે? ચતુર્વેદી, કોઈનું પણ દાન ન લેનાર બ્રાહ્મણ પિતાનો હું પુત્ર શર્વિલક બ્રાહ્મણ મદનિકા ગણિકાને ખાતર આ ધંધો કરવા નીકળ્યો છું. હશે. લાવ લઈ લઉં. બ્રાહ્મણને રાજ કરું. (લેવા કરે છે.)

મૈત્રેય : અરે મિત્ર, તારો હાથ તો ઠંડો છે.

શર્વિલક : અરર, કેવી ભૂલ. પાણીવાળા હાથ ટાઢા છે. લાવ, બગલમાં રાખી મૂકું. (ડાબો હાથ ગરમ કરીને લે છે.)

મૈત્રેય : લીધું ને ?

શર્વિલક : આ બ્રાહ્મણની ઇચ્છા કેમ ઠેલાય? લીધું ભાઈ !

મૈત્રેય : બહુ સારું થયું. હાટ વેચીને વાણિયાની પેઠે હવે નિરાંતે ઊંઘીશ.

શર્વિલક : ઊંઘ, મહાબ્રાહ્મણ, સો વરસ ઊંઘ. શું કરું? મદનિકા ગણિકા માટે આ બ્રાહ્મણકુળને અંધારામાં ગબડાવી દઉં છું. ના, ના, મારા આત્માને જ ગબડાવી દઉં છું. અરે ગરીબાઈ! તારે લીધે માણસ શું નથી કરતો? આ કર્મની નિંદા કરું છું તોય પાછો આચરું તો છું જ. ચાલ જીવ, હવે આનાથી મદનિકા છોડાવવા વસન્તસેનાને ત્યાં જાઉં.

(જાય છે. મદનિકા આવે છે.)

રદનિકા : (સત્રાસ.) આપ રે. આ ઘર કાચીને ચોર નાહો! કાને જમાકું? અરે ભટજી, ઊંઠો, ઊંઠો. આપણું ઘર કાચાચું છે ને ચોર આ હમણું નાહો.

મૈત્રેય : અરે લૂંટીની, શું બોલે છે? ચોર કાચાચો ને ઘર નાહું?

રદનિકા : અરે હસવાનું નથી હમણું. આ બાકોડું નથી દેખાતું?

મૈત્રેય : અરે, શું કહું છે? બીજું બારણું જ જાણે પાણું છે? અરે ભાઈ ચારુદત્ત, ઊંઠો, ઊંઠો. આપણું ઘર કાચી ચોર જતો રહ્યો.

ચારુદત્ત : રહે રહે હવે. હમણું મશકરી નહિ.

મૈત્રેય : મશકરી નથી. જાતે જ જોઈ લ્યો.

ચારુદત્ત : કઈ જગાએ?

મૈત્રેય : આ, અહીં.

ચારુદત્ત : (બેઠા થઈને જુએ છે.) અરે જોવા જોવું બાકોડું છે. ઉપરથી નાનું, વચ્ચેથી મોટું. જાણે કોક મોટા ઘરનું હૃદય જ ફેણું ન હોય! આવા કર્મમાં પણ કેટલી ચાતુરી!

મૈત્રેય : ભાઈ, આપણું ઘર કાચવા બે જાણુ આવે! કાં તો કોઈ બહારનો ચોર હોય, અથવા તો શિખાઉ હોય. બાકી આ ઉજ્જેણીમાં આપણા વૈભવ કોનાથી અજાણ્યો છે?

ચારુદત્ત : અરે, બિચારો જઈને પોતાના ભાઈબંધાને કહેશે: શ્રેષ્ઠ! ચારુદત્તને ત્યાં ગયો પણ કશુંય હાથ ના આવ્યું!

મૈત્રેય : અરે એ ચોરટાની દયા શું ખાવ છો? એણે તો ધાર્યું હશે, મોટું ઘર છે તે સોનાનો ચરુ લઈ આવીશ. (જરા યાદ કરી વિષાદ સાથે.) અરે પેલો હાર ક્યાં હશે? (યાદ કરી મગટ.) ભાઈ, તમે સદા ય કહો છો કે, 'મૈત્રેય મૂરખો છે, મૂઢ છે, ગમાર છે.' પણ જુઓ, હવે તમારા હાથમાં મેં હાર આપી દીધો તે કેટલું સારું કર્યું? નહિ તો મારી પાસેથી તો ચોરાઈ જ જત!

ચારુદત્ત : મૈત્રેય, હાંસી કરવાનો આ વખત છે?

મૈત્રેય : શું હું એટલો બધો મૂરખ છું કે હાંસીનો સમોઅસમો પણ મને ખબર ન પડે ?

ચાતુદત્ત : તે તો મને હાર ક્યારે આપ્યો ?

મૈત્રેય : કેમ, તમને મેં કહ્યું હતું ને કે, ‘તમારો હાથ ઠંડો છે.’

ચાતુદત્ત : એમ પણ હોય. (બધી બાજુ જોઈ, સહર્ષ.) અરે મૈત્રેય, કંઈક આનંદની વાત !

મૈત્રેય : શું ચોરાયો નથી ને ?

ચાતુદત્ત : ચોરાઈ ગયો !

મૈત્રેય : તો પછી આનંદની શી વાત ?

ચાતુદત્ત : એ કે એ ચોર કૃતાર્થ થઈને ગયો.

મૈત્રેય : અરે પણ એ તો થાપણ હતી.

ચાતુદત્ત : આહ, થાપણ હતી. નહિ ? (મૂર્છા પામી છે.)

મૈત્રેય : ભાઈ, ભાઈ ! હવે થાપણ હતી ને ચોર ચોરી ગયો તો આપણા બાપનું શું ગયું એમાં ?

ચાતુદત્ત : (બચત થઈ.) અરે ભાઈ, આજે આપણું કોણ સાચું માનશે ? સૌ કોઈ કહેશે કે મેં જ હાર આપ્યો. દરિદ્ર ઉપર સૌ શંકા કરે. અરે દેવ ! તે મારી સંપત્તિ તો ભલે લઈ લીધી, પણ મારું ચારિત્ર્ય તો અખંડ રહેવા દેવું હતું ?

મૈત્રેય : ના, ના, હું મારે કહી દઈશ, કે કોણે આપ્યું છે ? કોણે લીધું છે ? કોણે સાક્ષી છે ?

ચાતુદત્ત : શું હું જીવું બોલું, એમ ? ના, ના, ભિક્ષા માગીને પણ એની થાપણ પાછી આપીશું.

રદનિકા : લો, હું ધૂતાબાને જઈને ખબર આપું.

(બધાં ભય છે.)

અંક ત્રીજો

દૃશ્ય પહેલું

(નેપથ્યમાં.)

અલ્યા નાહો, નાહો ! પકડો પકડો ! ઊભો રહે, ઊભો રહે 'લ્યા !
નાસીને ક્યાં જવાનો છું તું.

(સંવાહક દોડતો દોડતો પ્રવેશ કરે છે.)

સંવાહક : માર્યા. આ પેલા આવે તે પહેલાં લાવ આવળે પગે ચાલી
આ સૂના મંદિરમાં પેસી જાઉં ને દેવી બનીને બેસી જાઉં. (તેમ કરે છે.)

(માયુર અને ઘૂતકર પ્રવેશે છે.)

માયુર : અલ્યા, પકડો, પકડો ! દસ મહોરો ધાલીને નાહો છે !

ઘૂતકર : અરે તું ક્યાં જવાનો છે ? પાતાળમાં જઈશ તો ત્યાંથી
ખેંચી લાવીશું. (પગલાં ભેઈને.) આ જાય. આ પગલી અહીં આછી થઈ.

માયુર : (પગલાં તપાસી.) અરે પગલાં અવળાં છે. અને મંદિરમાં
દેવની મૂર્તિ તો છે નહિ. (વિચાર કરી.) સાલો આમાં જ આવળે પગે
પેસી ગયો હશે.

ઘૂતકર : ચાલો ત્યારે એની પાછળ.

માયુર : ચાલો.

(બંને મંદિરમાં પેસે છે. એકબીજાને નિશાનીથી બતાવે છે.)

ઘૂતકર : અરે, અહીં તો લાકડાની મૂર્તિ છે !

માયુર : અરે ના, ના, પથ્થરની છે ! (મૂર્તિને જુદી જુદી રીતે હલાવે છે.
નિશાનીથી.) હશે. ચાલ, રમીએ. (જુગાર રમે છે.)

સંવાહક : (ઘૂત રમવાની ઇચ્છાને બહુ પ્રકારે રોકી રાખતો સ્વગત.)
માળું, આ કર્તા શબ્દ કેવો હૃદયને હચમચાવી મૂકે છે ! ના પણ હવે તો
નથીજ રમવું. પાસે કોડી તો છે નહિ પણ આ કાયલના જેવો પાસાનો
મીઠો અવાજ હૃદય હરી લે છે.

ઘૂતકર : મારો દાવ છે, મારો.

માયુર : ના, ના, મારો છે.

સંવાહક : (ખીજ બાબુથી આવીને.) ના, ના, મારો દાવ છે !

ઘૂતકર : લો, પકડાઓ 'લ્યા !

માયુર : (પકડીને.) અલ્યા દેવાળિયા, હવે હાથ આવ્યો છે. ચાલ આપી દે દશ મહોરો !

સંવાહક : આપીશ ભાઈ, આપીશ !

માયુર : હમણાં જ આપી દે !

સંવાહક : આપીશ, જરા રહેમ રાખો.

માયુર : અરે, હમણાં જ આપી દે !

સંવાહક : મારું માથું ભમે છે. (ભોંય પર પડે છે.)

(બેચ જાણ એને ખૂબ મારે છે.)

માયુર : ચાલ, આપણા જુગારમંડળને નામે તને કેદ કરું છું.

સંવાહક : (ભીડને વિષાદ સાથે.) અરે રે, જુગારમંડળને નામે મને કેદ કર્યો ! જુગારમંડળનો કાયદો તો તોડાય જ નહિ અમારાથી ! હવે ક્યાંથી આપું ?

માયુર : તો વચન આપ.

સંવાહક : એમ કરું ત્યારે. (ઘૂતકરની પાસે જઈ.) તને અર્ધુ આપીશ. અર્ધુ માફ કરી દે.

ઘૂતકર : ભલે !

સંવાહક : (માયુર પાસે જઈ.) અર્ધાના હું જામીન અપાવું, અર્ધુ માંડી વાળો.

માયુર : વાંધો નથી. ભલે.

સંવાહક : (માયુરને મોટથી.) તમે અર્ધુ માફ કર્યું ને ?

માયુર : ક્યું.

સંવાહક : (છૂતકરને.) અર્ધું તેં પણ માફ ક્યું ?

છૂતકર : ક્યું.

સંવાહક : ચાલો, રામ રામ ચારે.

માયુર : અરે પણ દશ મહોરો આપને ? જાણ છે ક્યાં ?

સંવાહક : જુઓ ભાઈઓ, જુઓ. અર્ધી રકમના મેં આમને જામીન આપ્યા છે અને અર્ધી તો એમણે માફ કરી દીધી; તોય મારી પાસે હવે એ લોકો માગ માગ કરે છે !

માયુર : (પકડીને.) હવે એ શાહુકાર ! સફાઈ રહેવા દે. છેતરાય તે ખીજા. દેવાળિયા, લાવી દે દશ મહોરો.

સંવાહક : પણ ક્યાંથી આપું ?

માયુર : બાપ વેચીને આપ !

સંવાહક : પણ બાપજ ક્યાં છે ?

માયુર : તો મા વેચીને આપ !

સંવાહક : માયે ક્યાં છે ?

માયુર : તો જાત વેચીને આપ.

સંવાહક : તો દયા કરો જરા. ચાલો રાજમાર્ગમાં જઈએ.

માયુર : ચાલ.

સંવાહક : ચાલો. (પરિક્ષમણ કરે છે.) અરે કોઈ શેઠશાહુકાર ! મને દશ મહોરો આપી કોઈ રાખો છો ? (આકાશ તરફ જોઈ.) આપ શું કહો છો ? તને શું આવડે છે ? ભાઈશાખ, તમારું ધરકામ કરીશ ! અરે, કાંઈ ખોલ્યા વગરજ ચાલતી પકડી. લાવ ખીજાને પૂછું. (તેનું તે બાલે છે.) અરે, આ પણ સાંભળ્યા વિનાજ ચાલ્યો ગયો. હાય, ચાતુદત્ત શેઠ હોત તો મારી આવી દશા ના રહેત. શું કરે બિચારા પણ, એય ખાલી ચર્મગયા !

માયુર : ચાલ, ધરી દે !

સંવાહક : પણ કેવી રીતે આપું ? (ભાંચે ઢળા પડે છે. માથુર તેને ખેંચે છે.)
અરે, કાઠી બચાવો, બચાવો ! (દર્દુરક પ્રવેશે છે.)

દર્દુરક : (સ્વગત.) અરે આ તો આપણો અડ્ડો ચલાવનારો !
અને આ બિચારો સંવાહક ! લાવ, મથુરાને હંડો પાડું. (પાસે જઈને.)
માથુર, રામ રામ !

(માથુર રામ રામ કરે છે.)

દર્દુરક : શું છે આ ?

માથુર : આ દશ સોનામહોરો આપતો નથી.

દર્દુરક : અરે એમાં તે શી વસાત ! એ તો પાનસોપારી !

માથુર : (તેની બગલમાંથી લૂગડાનો ગોટો ખેંચી કાઢીને.) અરે જુઓ
જુઓ, આ ચીંથરેહાલ નવલખીને મન દશ મહોરો એટલે પાનસોપારી !

દર્દુરક : અરે મૂરખ ! એક ‘કી’ દાવમાં દશ મહોર તો વાળી
દઉં. અને શું પૈસા હોય તે કંઈ કાટે બાંધીને ફરતા હશે ? અરે
પાણ, દસ મહોરો ખાતર પાંચ ધન્વિયવાળા માણસને ખાવા બેઠો છે ?

માથુર : અરે શેઠ, તમારે મન દશ મહોરો તે પાનસોપારી. પણ
મારે મને તો એ મોટો વૈભવ છે !

દર્દુરક : એમ હોય તો સાંભળ. આને બીજી દશ મહોરો આપ.
અને તમે ફરીથી એકવાર રમો.

માથુર : પછી શું થશે ?

દર્દુરક : જીતશે તો આપશે.

માથુર : અને ન જીત્યો તો ?

દર્દુરક : તો નહિ આપે !

માથુર : આ તે કંઈ રીત છે ? બોલ્યા, નહિ આપે ! તું જ આપી
દે ને ત્યારે ખેટમજી ! આ માથુરને જેવો તેવો ના સમજતો. ભલે ને મોટો
ચમરબંધી આવે. હું કાઠીથી બીવાનો નથી. સાલા, વચનભંગી !

દર્દુરક : કેાણ વચનભંગી ?

માથુર : તું વચનભંગી.

દર્દુરક : તારો બાપ વચનભંગી ! (સંવાહકને નાસી જવા નિશાની કરે છે.)

માથુર : રાંડના, આવી રીતે જ જુગાર રમ્યો છે કે ?

દર્દુરક : હા, હા, અમે ય રમ્યા છીએ !

માથુર : અલ્યા સંવાહક, ચાલ આપી દે મહોરો.

સંવાહક : આપીશ, બાપા, આપીશ ! (માથુર તેને રગદોળે છે.)

દર્દુરક : અરે એ, મારા દેખતાં તો તું એને મારી રહ્યો !

(માથુર સંવાહકને ખેંચી નાક પર મુકી લગાવે છે. સંવાહક ભોંય પર પડે છે. દર્દુરક વચમાં પડે છે. માથુર તેને મારે છે. પેલો સામે મારે છે.)

માથુર : અરે સાલા, રાંડના, તું ય લેતો જ ત્યારે !

દર્દુરક : અરે, મને રસ્તા ઉપર તો તે માર્યો છે. પણ કાલે રાજમહેલમાં આવી જજે. દેખાડી દર્શા.

માથુર : આ જોઈ લઈશ !

દર્દુરક : કેવી રીતે જોઈ લઈશ ?

માથુર : (આંખો ફાડી.) આમ જોઈ લઈશ.

(દર્દુરક માથુરની આંખોમાં ધ્રુળ નાખે છે ને સંવાહકને નસાડી મૂકે છે. માથુર ભોંયે પડે છે.)

દર્દુરક : (સ્વગત.) આ અદંગ જુગારી જોડે વેર બંધાયું. હવે તો અહીં રહેવું લાજમ નથી. પેલો શર્વિલક ભાઈબંધ કહેતો હતો કે રખારીનો છોકરો આર્યક રાજ થવાનો છે એમ સિદ્ધપુરુષે લવિષ્ય ભાખ્યું છે ! અને મારા જેવા બધા તેના દળમાં ભળવા માંડ્યા છે. ચાલ હું પણ તેના જ દળમાં જોડાઈ જાઉં. (નય છે.)

દ્રશ્ય બીજું

(વસન્તસેના અને મદનિકા બેઠેલાં મવેશે છે.)

વસન્તસેના : બેન, પછી, પછી ?

ચેટી : પણ તમે કશું કહ્યું તો છે નહિ પછી શું ‘પછી પછી?’

વસન્તસેના : હૈ ! હું શું બોલી ?

ચેટી : ‘પછી, પછી?’ એમ.

વસન્તસેના : (સબ્રૂક્ષેપ) ઓ, એમ !

દાસી : (આવીને.) બા સાહેબ, માજીએ કહેવડાવ્યું છે કે નાહી-ઘોઘીને હવે દેવની પૂજા કરી લો.

વસન્તસેના : જા માજીને કહે કે, ‘આજે તો હું નથી નહાવાની. ને મહારાજને કહી દો કે પૂજા કરી લે.’

દાસી : ભલે બા ! (નય છે.)

મદનિકા : બેન, પૂછું ? લાગણીને લીધે પૂછું છું, નહિ કે દોષ કાઢવા. તે તમને આ થયું છે શું ?

વસન્તસેના : શું થયું છે ?

મદનિકા : તમે બા, આ જે સૂનમૂન બેસી રહો છો હમણાં હમણાં, તે પરથી લાગે છે કે જાણે હૃદયમાં કોકને તમે ઝંખ્યા કરો છો !

વસન્તસેના : વાત તો ખરી છે તારી. બીજાના હૃદયની વાત વાંચી લે એવી પણિત છે તું તો.

મદનિકા : કેટલું મીઠું કહ્યું ! હા, એ કામદેવ જ છે. તરુણ-જનોનો એ જ મહા ઉત્સવ છે ને ! તો કહો કોઈ રાજા કે રાજવંશીની સેવા કરવાની ઇચ્છા છે તમારી ?

વસન્તસેના : ના, મારે સેવા નથી કરવી. સ્નેહ જોઈએ છે.

મદનિકા : શું કોઈ વિદ્યાર્થી શાલતા બ્રાહ્મણ યુવકની સાથે સ્નેહ થયો છે ?

વસન્તસેના : બ્રાહ્મણોને તો હું પૂજ્ય ગણું છું.

મદનિકા : તો શું અનેક નગરોમાં ફરી વૈભવશાળી થયેલા કાઠિ વણિક યુવક સાથે સ્નેહ થયો છે ?

વસન્તસેના : અરે, વણિક તો ગાઢ સ્નેહવાળાંને મૂકીને પણ પરદેશમાં ભમ્યા કરે ને આપણે ઘેર સીઝાઈ મરીએ.

મદનિકા : ત્યારે બેન, નથી રાજા, નથી બ્રાહ્મણ, નથી વણિક, ત્યારે એ છે કોણ ?

વસન્તસેના : તું મારી સાથે કામદેવ મંદિરના ઉદ્યાનમાં તો આવી હતી.

મદનિકા : હા, આવી હતી.

વસન્તસેના : તોય જાણે કશું ન જાણતી હોય તેમ પૂછે છે ?

મદનિકા : સમજી ! પેલા જ કે જેણે આપણને આશ્રય આપ્યો હતો ?

વસન્તસેના : હા. એમનું નામ શું ?

મદનિકા : તે નગરચોકમાં રહે છે.

વસન્તસેના : અરે, પણ મેં એમનું નામ પૂછ્યું !

મદનિકા : હા, હા, એમનું ધન્યનામ આર્ય ચારુદત્ત છે !

વસન્તસેના : (સહર્ષ.) ઓ મારી મીઠી ! તું ખરું જાણી આવી !

મદનિકા : પણ બા, એ તો નિર્ધન છે એમ બધા કહે છે.

વસન્તસેના : એટલે તો એમના ઉપર મને સ્નેહ થયો છે. નિર્ધન માણસ ઉપર પ્રેમ કરનાર ગણિકાની કાઠિ નિંદા નહિ કરે.

મદનિકા : એમ હોય, તો પછી ચાલો ને આપણે એમની પાસે જ જઈએ.

વસન્તસેના : હા, પણ એકદમ ત્યાં જઈએ તો આપણને પોતે બદલો આપી નહિ શકે એમ માની એ પાછા મળે જ નહિ.

મદનિકા : માટે જ પેલો અલંકાર ત્યાં મૂકી આવ્યાં. એમ ને ?

વસન્તસેના : ખરી, મદનિકા, ખરી, તું બરાબર સમજી !

(ગાય છે.)

આઈ બસન્ત બહાર,
આલી, આઈ બસન્ત બહાર,
બિટપ બિટપ કલિયન મુકુલાઈ,
કલી કલી પર અલિ મંડરાઈ,
પીત પીત મધુ રસ મુરછાઈ,
નગ પરી કેા મૃદુ બચાર. આઈ૦

(સંવાહક દોડતો પ્રવેશે છે. વસન્તસેના ગાતી અટકે છે. ચેટી ચોકે છે.)

ચેટી : કોણ છે ?

સંવાહક : તમારી ગાય છું. માઆપ, શરણે આવ્યો છું.

વસન્તસેના : શરણે આવનારને તો અભય છે અહીં. (ચેટીને.) જા, બારણાં વાસી દે.

(ચેટી બારણાં વાસે છે.)

વસન્તસેના : કહે, શેનો ભય છે ?

સંવાહક : બા, નાણાં ધીરનારનો !

વસન્તસેના : એમ ? તો તો ચેટી, ઉધાડી નાખ બારણાં !

સંવાહક : (સ્વગત.) હાં, નાણાં ધીરનારની આમને તો ખીકે ય નથી લાગતી. ક્યાંથી લાગે ? જાતે પૈસાદાર હોય પછી શેનો ડર ? એ તો મારા જેવા જ ગજા વગરના ગધેડા.....

(વસન્તસેના ચેટીને સંજ્ઞા કરે છે.)

મદનિકા : તે તમે ક્યાંથી આવો છો ? કોણ છો ? કોને ત્યાં રહો છો ? શો ધંધો કરો છો ? શેનો ભય છે તમને ?

સંવાહક : સાંભળો બા, પાટલિપુત્ર મારી જન્મભૂમિ છે. ગામના મુખીનો છોકરો છું. અહીં ચંપીનું કામ કરું છું.

વસન્તસેના : બાઈ, બહુ સુકુમાર કળા તમે હાથ કરી છે.

સંવાહક : બા, શિખ્યો હતો તો કળા તરીકે, પણ હવે તો એમાંથી રેટલો કાઢું છું.

મદનિકા : બહુ નિરાશ થયા છો એટલે આમ બોલો છો. પછી ?

સંવાહક : પછી બા, મુસાફરોને મોંએ આ તમારા દેશનું નામ સાંભળ્યું ને કેવોક દેશ હશે એમ માની જોવા નીકળી આવ્યો. અહીં ઉજ્જેણીમાં આવીનેય એક જ શેઠની નોકરી કરી છે. એવો મનીષ તો બીજો કોઈ નથી ભાલ્યો, બા ! એવો જોયે વહાલો લાગે તેવો, મીઠી વાણીવાળો. દાન આપે પણ તેની બગાઈ નહિ, કોઈનો વાંકગુનો ધ્યાનમાં ન રાખે. બા, કેટલુંક કહું ? એટલો બધો સર્જન ને ઉદાર છે કે પોતાની જાત તે પોતાની નહિ પારકાની જ છે એમ માની રહે. શરણાગત પર દયા રાખે.

મદનિકા : આ તે કોણ હશે ? વસન્તબાના મનોરથ જેમાં મંડાયા છે તેના જ ગુણો જાણુ આ ઉજ્જેણીવાસીએ ચોરી લીધા છે.

વસન્તસેના : ખરું, મીઠી, ખરું. મારું હૃદય પણ એમ જ બોલી રહ્યું છે.

મદનિકા : વારુ, પછી, પછી ?

સંવાહક : પછી બા, એ દયાવંતે તો એટલાં બધાં દાન કર્યો કે...

વસન્તસેના : કે નિર્ધન થઈ ગયા. એમ ને ?

સંવાહક : મારા કલ્પા વગર પણ બાએ ક્યાંથી જાણી લીધું ?

વસન્તસેના : એમાં શું જાણવાનું છે ? ગુણ અને વૈભવ ક્યાં ભેગા રહે છે ? જે તળાવનું પાણી પીવાય એવું ના હોય તેમાં જ બહુ પાણી રહે.

મદનિકા : ત્યારે એનું નામ શું ?

સંવાહક : બા, આ પૃથ્વીના ચંદ્ર જેવા તે મહાનુભાવનું નામ કોણ નહિ જાણતું હોય ? તે નગરચોકમાં રહે છે. એમનું ધન્યનામ ચારુદત્ત.

વસન્તસેના : (સહર્ષ આસનેથી ઊતરી.) ઓ હો. બાઈ, લો લો, ત્યારે આ તો તમારું જ ઘર છે હવે. લાવ ચેટી, આસન આપ એમને, પંખો નાખ, થાકી ગયા છે બાઈ!

(ચેટી પંખો નાખે છે.)

સંવાહક : (સ્વગત.) અરે, આર્ય ચારુદત્તનું નામ લેતાં જ મારું આટલું માનપાન ! ધન્ય છે ચારુદત્ત શેઠ, ધન્ય છે ! ધરતી પર કોઈ જીવતું હોય તો તું જ એક જીવે છે. બાકીના તો બધા ફેફસાંમાં હવા ભરે છે. (પગે પડીને.) બહુ થયું, બા, બહુ થયું. આપ એસો આસન પર.

વસન્તસેના : (બેસીને.) તે એ કેવી રીતે નિર્ધન થયા ?

સંવાહક : ધન તો દરેકનું ચંચલ હોય છે. પણ જે આદરસત્કાર કરી બાળે છે એ જ ધનવાન છે.

વસન્તસેના : પછી ?

સંવાહક : પછી શેઠે મને પગાર બાંધી નોકરીમાં રાખ્યો. પછી તો એ ખાલી થઈ ગયા અને એકલી આબરૂ જ ઘરમાં રહી. ત્યાર પછી આ પેટિયું ફૂટી કાઢવા હું જુગાર રમતો થઈ ગયો. અને કમનસીબ કે દશ મહોરો હારી ગયો.

(નેપથ્યમાં : મને લૂંટી લીધો રે, લૂંટી લીધો !)

સંવાહક : આ એ બે જણા મારી પાછળ પડ્યા છે તે ! બા, જાતે જ સાંભળો ને હવે બંને તે કરો.

વસન્તસેના : મદનિકા, બેસવાનું ઝાડ લાગ્યડવા લાગે એટલે પંખી આમતેમ બિચારાં રવડવા લાગે જ. જા, પેલા બે જણને આ કંકણ આપી દે ને કહે કે આ બાઈએ જ મોકલ્યું છે.

(મદનિકા તે લઈને જાય છે. બારણામાં બેસી રહીને નીચે બેભલા જુગારીઓ સાથે વાતચીત કરે છે. માથુર નેપથ્યમાંથી બોલે છે.)

માથુર : લૂંટી લીધો રે મારા બાપલા, મને ખલાસ કરી નાખ્યો !

મદનિકા : આ બેચી ડોક કરી કરીને જીએ છે તે જ જુગારી હશે. અરે, કેાણુ છો બાઈ ?

માયુર : કેમ, બાઈ?

મદનિકા : ભાઈ, તમારામાંથી જુગારના અડુવાળો કોણ છે?

માયુર : અરે મનોહર નયનોવાળી ! હું તો ગરીબ માણસ છું. બીજા કોઈને શોધી લે !

મદનિકા : આવું બોલો છે એટલે તમે જુગારી તો નહિ જ હો. અરે પણ કોઈની પાસે તમારામાંથી કોઈ પૈસા માગે છે ?

માયુર : હા, હા, એક જણ દશ સોનામહોર ધાલીને નાઠો છે. તે શું તેનું... ?

મદનિકા : એના વતી આ કંકણ મોકલ્યું છે અમારાં બાએ. ના, ના, ભૂલી, એણે પોતે જ મોકલ્યું છે.

માયુર : (સહર્ષ લઈ.) અરે શાબાશ શાબાશ. હવે એ શેઠિયાને કહેજો કે હવે તારા જમીન પૂરા થઈ ગયા. આવે તો હવે વળી રમીએ પાછા !

(જય છે. તેનાં પગલાં સંભળાય છે.)

મદનિકા : (વસન્તસેના પાસે આવી.) બા, બંને જુગારી રાજ થઈને ગયા.

વસન્તસેના : ભાઈ, તમે ય હવે જાઓ ને સગાંવહાલાંને શાંત પાડો.

સંવાહક : બા, જાઉં. પણ મને થાય છે મારી ચંપીની કળા તમારી દાસીઓને બતાવતો જાઉં.

વસન્તસેના : ભાઈ, જેમની ખાતર આ કળા શીખવાની છે, તેમની તો તમે સેવા કરી છે, અને ફરી તેમની જ સેવા કરો એમ હું ઇચ્છું છું.

સંવાહક : (સ્વગત.) કેટલી ચતુરાઈથી મને ના પાડે છે. કેવીરીતે એમનો બદલો વાળું ? (મગટ.) બા, હવે તો હું કંટાળી ગયો છું. આ જુગારીના જીવનથી. તે હું તો હવે બૌદ્ધ શ્રમણ થઈ જઈશ. તો બા, આટલું જરા ધ્યાનમાં રાખજો કે જુગારી સંવાહક બૌદ્ધ શ્રમણ થઈ ગયો છે.

વસન્તસેના : અરે ભાઈ, આવું સાહસ ના કરો.

સંવાહક : ના બા, મારો તો નિશ્ચય થઈ ગયો હવે. (થોડુંક ચાલીને.) હવે તો આ જુગારેજ મારું જીવન બદલી નાખ્યું. મને હવે કોણ હાથ અડકાડી શકશે ? ખુલ્લે માથે હવે તો રાજમાર્ગે ફરીશ.

(નિપથ્યમાં કોલાહલ સાંભળીને.)

અરે, શું છે આ ? (આકાશમાં.) શું કહો છો ? આ વસન્તસેનાનો ખુણ્ટમોડકો ગાંડો હાથી નાહો છે ! અરે, ચાલ બાસાહેબનો હાથી જોવા જઈ. ના, ના, પણ હવે મારે શું ? હવે તો મારા સંકલ્પને જ સિદ્ધ કરું. (જય છે.)

(કર્ણપૂરક ભપકાબંધ પોષાકમાં આનંદભર્યો પ્રવેશે છે.)

કર્ણપૂરક : ક્યાં છે વસન્તસેના ? ક્યાં છે ?

મદનિકા : અરે એ ઘેલા, કેમ આમ ઉશ્કરાયો છે ? આ તારી નજર આગળ તો બેઠાં છે ને દેખતો નથી ?

કર્ણપૂરક : (જેઈને.) બા, પગે પડું છું.

વસન્તસેના : કર્ણપૂરક, કેઈ બહુ રાજ દેખાય છે ! શું બન્યું છે ?

કર્ણપૂરક : (સર્ગર્વ.) બા, આપ રહી ગયાં, આ કર્ણપૂરકનું પરાક્રમ આપ જોવાનું ચૂકી ગયાં !

વસન્તસેના : શું, પણ શું ?

કર્ણપૂરક : સાંભળો બા, આ આપણો ખુણ્ટમોડકો ગાંડો હાથી આજે તો સાંકળો તોડીને, ખીલાનો થાંભલો ભાગીને નાહો, મહાવતને મારી નાખ્યો, અને પહોંચ્યો રાજમાર્ગમાં. લોકોએ તો ખૂમાખૂમ કરી મૂકી ! નાસો રે નાસો ! છોકરાં હઠાવી લો ! ઝાડ પર ચડી જાઓ ! છાપરે ચડી જાઓ ! નાસો નાસો, ગાંડો હાથી આવ્યો !

અને નાસતાં નાસતાં કાઈનાં ઝાંઝર તૂટી ગયાં, કાઈના મણિમાણિકના કંદોરા સરી પડ્યા ! કાઈનાં રત્નજડેલાં કેકણ પડી ગયાં !

અને પછી એ ગાંડો હાથી તો જાણે કમજોના ભરેલા સરોવરમાં ફરતો હોય તેમ સુંદથી, પગથી, દાંતથી, ભાંગફોડ કરવા મંડી પડ્યો. એવામાં

એક બાવો ઝપાટામાં આવ્યો એના ! એણે તો બાવા પર સૂંઢમાંથી છંટકાવ કર્યો. બાવાની એ લાકડી ને તુંબડી જય ગયડતાં રસ્તા પર ને હાથીએ એને ઉપાડીને નાખ્યો બેય દાંત પર. ને લોકોએ તો રાડ નાખી, ‘એ બાવાને મારી નાખ્યો રે મારી નાખ્યો !’

વસન્તસેના : (ગભરાટથી.)—અરે કેટલી અસાવધતા, કેટલી અસાવધતા !

કર્ણપૂરક : ગભરાશો ના, બા. સાંભળો પછી શું થયું ! પછી એમ હાથીના પગમાં તૂટેલી સાંકળોના હારડા ઢસરડાય છે, અને એના બેય દાંત પર બાવો તોળાઈ રહ્યો છે, એમ એને ભાલ્યો આ કર્ણપૂરક—ના, ના, આપનાં અન્નપાણી ખાઈ તાજ થયેલા આ સેવકે એને ભાલ્યો. અને આડોઅવળો જતો જતો પેલા બાવાને શાતા આપતો આપતો હું પહોંચી ગયો પાસે, એક દુકાનમાંથી આ લોઢાની ભોગળ ખેંચી લીધી ને પડકાર્યો હાથીને...!

વસન્તસેના : પછી, પછી ?

કર્ણપૂરક : પછી સેવકે એ ડુંગરના શિખર જેવા હાથીને એક ફટકો દાંત કચકચાવીને ઝીંક્યો અને દાંત પર પોઢેલા બાવાજીને નીચે ઉતાર્યા.

વસન્તસેના : બહુ સારું કર્યું ! પછી, પછી ?

કર્ણપૂરક : પછી તો હોડીમાં જાણે એક કોરે માણસો ભર્યા હોય ને ડોલડોલા થાય તેમ આખી ઉજેણી ભેગી થઈ ગઈ ને જાણે મનીખથી ડોલવા લાગી કે, ‘વાહ કર્ણપૂરક, ખરો કર્ણપૂરક !’ ત્યારે બા, એક જણ કોરે ઊભો હતો. તેણે શરીર પર ઘરેણાંની જગાએ હાથ ફેરવ્યો, પણ અંગ પર કશું હતું નહિ, એટલે ઊંચું જોઈ, બિચારાએ લાંબો નિસાસો નાખ્યો ને મારા પર આ ઉપરણો નાખ્યો.

વસન્તસેના : જો જોઈએ કર્ણપૂરક, એમાં જૂઠ્ઠીની સુગંધ આવે છે કે નહિ ?

કર્ણપૂરક : બા, હાથીના મદની ગંધ એટલી બધી મારા નાકમાં પેસી ગઈ છે કે મને ખબર નથી પડતી !

વસન્તસેના : તો જો એના પર કંઈ નામ લખેલું છે ?

કર્ણપૂરક : આ છે તો ખરું. પણ આપ જ વાંચો.

(ઉપરણો પાસે લઈ આવે છે.)

વસન્તસેના : આર્ય ચારુદત્ત. (વાંચીને ભાવપૂર્વક તેને ઓઢી લે છે.)

મદનિકા : કર્ણપૂરક, બાને કેવો સરસ ઉપરણો શોભે છે ?

કર્ણપૂરક : (કમને.) હાં, બાને શોભે તો છે !

વસન્તસેના : કર્ણપૂરક, લે આ તારું ધનામ ! (આભરણ આપે છે.)

કર્ણપૂરક : (લઈને માથે ચડાવી પગે પડી.) હાં, હવે બાને ખરેખરો, બહુ સરસ શોભે છે.

વસન્તસેના : કર્ણપૂરક, અત્યારે હવે ચારુદત્ત ક્યાં હશે ?

કર્ણપૂરક : આ રસ્તે થઈને ઘેર જતા હતા.

વસન્તસેના : મદનિકા, ચાલ અગાસી પર જઈને એમને જોઈએ.

(ગાય છે.)

શ્યામ ગગનમેં રજત ચંદ્ર
સખિ નિરખિ નિરખિ છલકત આનંદ.

ઝિલમિલ ઝિલમિલ તારક ટમકત,
ખિન બાદલ કોઈ દામિની દમકત,
આવેગો ધનશ્યામ આજ

કોઈ હૃદયગગનમેં પ્રેમકંદ
સખિ, શ્યામ ગગનમેં રજત ચંદ્ર.

દૃશ્ય ત્રીજું

વસન્તસેના : મદનિકા, ચાતુદત્તની છબી આ ખંડમાં મૂકી હોય તો તને ગમે ?

મદનિકા : બહુ જ સરસ લાગે. પણ તમે પૂરી જ ક્યાં કરી છે હજી ? ચીતરવા બેસો છો ને પછી ચીતરવાનું મૂકી સૂનમૂન બની ચિત્રપાટી સામે તાક્યા કરો છો !

વસન્તસેના : વાત તો ખરી છે. મને થાય છે હું એમનાં બધાં અંગો - એ સુંદર આંખો, એ મીઠું વદન, એ પ્રેમ ખભા બધું ચીતરી શકીશ. પણ એનું હૃદય કેમ ચીતરવું તે મને સમજાતું નથી.

મદનિકા : એમનું હૃદય તો બા, તમે જ જાણો તો !

વસન્તસેના : (ટપલી મારી.) હા. લુચ્ચી ! હું જ એક જાણું છું. જા ચિત્રપાટી લઈ આવ. આજે હું એમનું હૃદય ઓળખી શકી છું એમ લાગે છે.

(દાસી આવે છે. નમસ્કાર કરે છે.)

વસન્તસેના : કેમ ?

દાસી : બા, માણએ કહેવડાવ્યું છે કે, દરવાજે પડદાવાળી ગાડી આવી છે. મારે જવાનું છે !

વસન્તસેના : દાસી, કોણ ચાતુદત્ત મને લેવા આવ્યા છે ?

દાસી : ના, બા, આમણે તો ગાડી સાથે દશ હજારનો દાગીનો મોકલ્યો છે.

વસન્તસેના : પણ એ છે કોણ ?

દાસી : પેલો જ, રાજાનો સાળો, શકાર !

વસન્તસેના : (સંકોધ.) મર અહીંથી. ખબરદાર જો ફરી અહીં એ વાત લાવી છે તો ?

દાસી : બા, પણ એમાં મારો શો વાંક છે ? હું તો સંદેશો લઈ આવી છું.

વસન્તસેના : હા, હા, તે હું સંદેશા પર જ ચુસ્સે થઈ છું.

મદનિકા : પણ, બાસાહેબ, આવા ગ્રાહકને ના કેમ કહેવાય ?

વસન્તસેના : (ડોળા કાઢી.) મદનિકા ! તું પણ... ?

દાસી : તો માણને શું કહું ?

વસન્તસેના : કહી દે કે 'જો મને જીવતી જોવી હોય, તો ફરી કોઈ દહાડો આવી વરધી મારી કને ના મોકલે.'

દાસી : જોવી બાસાહેબની મરજી ! (નય છે. મદનિકા જવા કરે છે.)

[વસન્તસેના : મદનિકા ! ક્યાં જાય છે ?

મદનિકા : કેમ બા ? ચિત્રપાટી લઈ આવું ને ?

વસન્તસેના : (સંવિષાદ.) રહેવા દે, એન ! આજે હવે મારાથી ચિત્ર નહિ બને, અને મૂવો એ શકાર ! જન્મ થઈને મારી પાછળ પડ્યો છે ! (ગભરાય છે.)

મદનિકા : બા, બા, આમ શું કરે ? એની શી હામ છે ?

વસન્તસેના : હામ તો એની જ છે ને હમણું ? આર્યક પકડાયા પછી એનો જ દોર હવે તો બધે છે.

મદનિકા : પણ આ કાલે આર્યકનું દળ તૈયાર થઈ જશે ને આર્યકને ય છોડાવશે અને આ પાપી રાજતંત્રનો અંત આવશે !

વસન્તસેના : (નિરાશાથી.) આવે સારે ખરે ! આ ચાકુદત્ત જોવા પણ હજી શિથિલ છે ! જા, પંખો લઈ આવ, હું અગાસી પર જાઉં છું. જલદી આવજો.

મદનિકા : હા, આ આવી જાણો ! (નય છે.)

વસન્તસેના : હા, દૈવ ! તું પણ અમને પૂતળાં બનાવી ક્યાં ક્યાં ફેંકે છે ! લાવ, મદનિકા આવે ત્યાં લગી આ ઝડપામાં ઊભી રહું.

(ઝડપામાં ઊભી રહે છે.)]

(ખીજી બાજુએથી શર્વિલક મવેશે છે.)

શર્વિલક : (સ્વગત.) થઈ ગઈ તો ભારે! પણ હશે. મદનિકા
ક્યાં હશે? (મદનિકા પંખો લઈને જતી દેખાય છે.)

અરે, મદનિકા!

મદનિકા : (તેને જોઈને.) ઓ...કોણ શર્વિલક! આવ, આવ,
તું ક્યાંથી?

શર્વિલક : કહું છું! (એક ખીજીને સાનુરાગ જુએ છે.)

વસન્તસેના : મદનિકાને વાર થઈ કંઈ! ક્યાં ગઈ હશે? (નીચે જોઈ.)
અરે, આ કોઈ પુરુષ જોડે વાત કરે છે. કેવી પ્રેમભરી નિશ્ચય આંખે
જાણે એને પીતી હોય તેમ લાગે છે. એ પુરુષ પણ એને આ ગુલામીમાંથી
છોડાવવા ઇચ્છતો હોય. ભલે, ભલે પ્રેમ કરતાં. કોઈનીય પ્રીતિ ન
વિછોડાવે. ચાલ, હમણાં એને નહિ બોલાવું.

મદનિકા : કહું, શર્વિલક!

(શર્વિલક ચારે દિશામાં શંકાપૂર્વક જુએ છે.)

મદનિકા : કેમ, એમ આમ બધે ખીતોખીતો ભાળે છે?

શર્વિલક : કાંઈક જાની વાત કહેવાની છે. આટલામાં કોઈ છે તો
નહિ ને?

મદનિકા : ના.

વસન્તસેના : શું કોઈ ખૂબ જાની વાત છે? તો તો હું નહિ
સાંભળું.

શર્વિલક : મદનિકા, વસન્તસેના તને પૈસા લઈને છૂટી કરશે?

વસન્તસેના : શું મારે લગતી વાત છે? તો તો સાંભળું.

મદનિકા : શર્વિલક, મેં ય વસન્તખાને પૂછ્યું હતું. એ તો કહે છે
કે મારું ચાલે તો હું તો વગર પૈસાએ પણ મારી બધી દાસીઓને મુક્ત
કરી દઉં. પણ અરે, તારી પાસે તે એટલો બધો પૈસો ક્યાંથી કે તું
મને પૈસા આપી છોડાવવાની વાત કરે છે?

શર્વિલક : શું કરવા ?

મદનિકા : (કાનમાં.) આટલા માટે.

શર્વિલક : (શરમથી.) અરે, હાય ! જે ડાળ છાયા દેતી હતી તેને જ મેં અળાણુ કાપી નાખી.

વસન્તસેના : અરે, આ બિચારો પણ દુઃખી થાય છે. તે એણેય અળાણુતાં જ આ કર્મ કર્યું હશે.

શર્વિલક : મદનિકા, ત્યારે હવે શું કરવું ?

મદનિકા : પણ એમાં મને શું પૂછે ? તું જ પંડિત છે ને મોટો !

શર્વિલક : ના, ના, અમારી પંડિતાઈ તો શાસ્ત્રામાંથી આવેલી છે. પણ તમે સ્ત્રીઓ તો કુદરતી રીતે જ પંડિત છો.

મદનિકા : એમ ? તો જો મારું માને તો હું તો કહું છું કે એમને ઘેર જઈને આ હાર પાછો આપી આવ.

શર્વિલક : અને પછી મને રાજદરબારમાં પહોંચાડી દીધો તો ?

મદનિકા : ના ના, ચંદ્રમાંથી તે કંઈ તાપ પડે ?

વસન્તસેના : ખરી મદનિકા, ખરી તું !

શર્વિલક : જો, મદનિકા ! મને કાંઈ આ કર્મથી શોક નથી થતો કે ખીકેય નથી લાગતી. એ સાધુપુરુષના ગુણો મારી આગળ કહેવાની જરૂર નથી. અને રાજ્ય મારા જેવાઓને શું કરી નાખવાનો છે ? પણ આ અમારી ચોરોની નીતિથી અવળું છે. માટે ખીન્ને કાંઈ ઉપાય વિચારી કાઢ.

મદનિકા : તો પછી આમ કરીએ.

વસન્તસેના : વળી ખીજું શું કરશે ?

મદનિકા : તું એ શેઠનો જ માણસ છે એમ ખનીને વસન્તપાને આ અલંકાર પહોંચાડી દે.

શર્વિલક : એમ કર્યાથી શું વળશે ?

મદનિકા : કેમ ? તું ચોર મટી જશે, ચાતુદત્ત દેવામાંથી છૂટશે, અને વસન્તબાને અલંકાર મળી જશે.

શર્વિલક : ના, ના, એમાં તો બહુ જોખમ છે !

મદનિકા : અરે હું કહું છું કે પહોંચાડી દે. નહિ તો એનાથી ચે મોટું જોખમ ઊભું થશે.

વસન્તસેના : ખરી મદનિકા, ખરી તું ! ખરી કુલીન રીતે તું બોલે છે.

શર્વિલક : તારું કહેવું સાચું લાગે છે. તારે પગલેપગલે ચાલતાં મને બધું જ્ઞાન મળશે એમ લાગે છે.

મદનિકા : જો ત્યારે, હું વસન્તબાને ખબર આપું ત્યાં લગી તું અહીં ઘડીક ઊભો રહે.

શર્વિલક : ભલે. (વસન્તસેના મૂળ જગાએ આવી જાય છે.)

મદનિકા : (વસન્તસેના પાસે આવીને.) વસન્તબા, ચાતુદત્ત શેઠને ત્યાંથી એક વ્રાહ્મણ આવ્યો છે.

વસન્તસેના : કેમ જાણ્યું એમને ત્યાંથી આવ્યો છે ?

મદનિકા : કેમ બા, આપણા ઘરનું માણસ હોય તેનેય ના ઓળખું ?

વસન્તસેના : (સ્વગત માથું ધુણાવી સ્મિત કરી.) ખરી વાત ! (મકટ.) જા, લઈ આવ.

મદનિકા : હા, લઈ આવું. (શર્વિલક પાસે જઈ.) આવો, પધારો.

શર્વિલક : (આવીને મૂંઝતો મૂંઝતો.) નમસ્કાર, દેવી !

વસન્તસેના : નમસ્કાર ! બેસો.

શર્વિલક : શેઠ ચાતુદત્તે કહેવડાવ્યું છે કે, અમારું ઘર હવે તો પડી જવા જેવું થઈ ગયું છે એટલે આ હાર સાચવી શકાય તેમ નથી. તો પાછો લઈ લો. (મદનિકાના હાથમાં હાર સોંપી ચાલવા માંડે છે.)

વસન્તસેના : અરે, તો મારો પણ એક સંદેશો લેતા જાઓ.

શર્વિલક : (સ્વગત.) કોણ જવાનું છે ત્યાં? (મકાશ.) કહો, શું કહેવાનું છે?

વસન્તસેના : તમારે મદનિકાને લઈ જવાની છે.

શર્વિલક : દેવી, મને તો કાંઈ ન સમજાયું.

વસન્તસેના : પણ હું સમજાવું છું ને?

શર્વિલક : એટલે શું?

વસન્તસેના : મને ચારુદત્ત શેઠે કહ્યું છે કે ‘જે આ અલંકાર લઈને આવે તેને તારે મદનિકા આપવી.’ એટલે તમારે એમ સમજવાનું છે કે એ શેઠ જ તમને મદનિકા આપે છે.

શર્વિલક : (સ્વગત.) મને આ જાણી ગયાં લાગે છે. (મગટ.) ધન્ય ચારુદત્ત, ધન્ય !

વસન્તસેના : અરે કોણ છે ગાડીવાન?

(ગાડીવાન આવે છે.)

ગાડીવાન : બાસાહેબ, ગાડી તૈયાર છે.

વસન્તસેના : બેન મદનિકા ! જો મારી સામે જો. જા, તને મેં આપી દીધી.

મદનિકા : (રડતી.) ના, બાએ મને તરછોડી ! (પગે પડે છે.)

વસન્તસેના : હવે તો તું પગે પડવા જેવી થઈ જા. ગાડીમાં બેસ હવે. મને ભૂલી ન જઈશ, હૈ !

શર્વિલક : કલ્યાણ થજો તમારું, દેવી ! મદનિકા, દેવીને આંખો ભરીને જોઈ લે. એમના ચરણની રજ માથે લે. એમણે જ તને ‘વધૂ’ શબ્દ ભેટ આપ્યા છે. (મદનિકા સાથે જવા માંડે છે.)

(નેપથ્યમાંથી.)

સાંભળો ! સાંભળો ! કોટવાળ ફરમાવે છે કે દરેક જણ પોતપોતાનું સ્થાન સંભાળી લો. સિદ્ધ પુરુષે ભવિષ્ય ભાષેલું કે એક રખારીનો છોકરો નામે આર્યક આ દેશનો રાજા થવાનો છે. એટલે મહારાજા પાલકે એ

ગોવાળિયાને એના ગામડેથી પકડી મંગાવીને અંધારી કેદમાં પૂરી દીધો છે. માટે સૌ સાવધ રહેજો, સાવધ રહેજો....

શર્વિલક : (સાંભળીને.) શું ? પાલક રાજાએ મારા પ્રિયમિત્ર આર્યકને કેદ કર્યો છે ? અને આ હું તો હમણાં પરણી બેઠો. અરે આપદ ! શું કરું ?

જગતમાં માણસને બે જ ચીજ વહાલી હોય છે. મિત્ર અને સ્ત્રી. પણ હમણાં તો સો સુંદરીઓ કરતાં પણ મિત્ર જ મારે તો વધારે છે. ચાલ હું તો જાઉં ! (જવા કરે છે.)

મદનિકા : (આંસુ સાથે, હાથ જોડી.) ભલે જાઓ. પણ તે પહેલાં મને મારાં કુટુંબીઓ ભેગી કરતા જાઓ.

શર્વિલક : ધન્ય, પ્રિયે, ધન્ય. મારા મનની વાત તે બરાબર સમજ લીધી. (નોકરને.) અરે ભાઈ, રેભિલ શેઠનું ઘર જાણે છે ને ?

નોકર : હોવે !

શર્વિલક : તો જા, આમને ત્યાં પહોંચાડી આવ.

નોકર : પોકાડી આવું, બાપા !

મદનિકા : ભલે, હું જાઉં છું. પણ જાળવીને કામ કરજો.

(જાય છે.)

શર્વિલક : ત્યારે, હું પણ હવે કામે લાગી જાઉં.

દૃશ્ય ચોથું

[મૈત્રેય થાકેલો પ્રવેશ કરે છે. તેને ભઈ.

શર્વિલક : અરે, આ તો રાતવાળો, ચારુદતના ધરનો માણસ ! શું થયું હશે ત્યાં મેં ચોરી કર્યા પછી ? લાવ, પૂછું તો ખરો ! અરે, એ ધરમાં કેટલો સંતાપ થતો હશે ? અને તેય મારે લીધે !

મૈત્રેય : (લાકડીને ટકે ચાલતો.) હા દૈવ ! શું થવા બેઠું છે આ ?

શર્વિલક : નમસ્કાર, ભટજી !

મૈત્રેય : (ચાંકીને.) કોણ ? શું કામ છે તારે ભાઈ ? જાને તારે રસ્તે જતો હોય ત્યાં ?

શર્વિલક : ના, ના, ભટજી મેં કુ...

મૈત્રેય : તે કાંઈ નોતરું આપવા આવ્યો હોય તો કહે. હમણાં તો કડાકા ચાલે છે. કોઈ બામણનેય જમાડતું નથી. દેશમાંથી ધરમેય જવા બેઠો. રાજા કપાતર પાડ્યો હોય ત્યાં બીજું શું થાય ?

(નેપથ્યમાંથી અવાજ.)

સાવધ રહો ! સાવધ રહો ! બળવાખોરોથી સાવધ રહો !

(ચાંકે છે.) ઓ રામ !

શર્વિલક : મહારાજ, પેટ ભરીને જમાડીશ. આજે તો મારે મંગલ દિવસ છે !

મૈત્રેય : તારે મંગલ હશે. પણ આ અહીં તો મરી ચાલ્યા.

શર્વિલક : લો ચાલો ત્યારે મહારાજ, આપણે ઘેર !

મૈત્રેય : તારે ઘેર ? પણ આ એક કામ પતાવી આવવા દે. પંચાત તે કંઈ ઓછી છે ?

શર્વિલક : શું થયું છે મહારાજ ? ક્યાં રહો છો ?

મૈત્રેય : અરે રહેવાનું વળી અમારે ક્યાં છે હવે ? આ રસ્તા પર રવડી ખાતા હતા તેય હવે નિરાંતે નથી થતું. જરા કોઈને ઓટલે આડા પડ્યા હોઈએ કે પેલાં સપઈડાં આવીને ગોદો મારે ને જગાડે

ને બધાં લૂગડાં તપાસે. માળાંનું ચાલે તો પેટમાં ય સળિયો નાખ્યા વગર ના રહે. બળવો થવાનો છે ને હવે તે માળાં ઊંચાંનીચાં થઈ ગયાં છે!

શર્વિલક : અરે રામ, તમારા જેવાની યે આ દશા ?

મૈત્રેય : હા, ભાઈલા. અને સપઘડાં ના હોય ત્યારે આ પેલા ગોવાળિયાના લોક જગાડે. જાનામાના આવી પડખે બેસે ને પૂછે કે, કેમ રાજનું રાજ ગમે છે ને? તે ના ગમતું હોય તો શું કંઈ ઢોલ વગાડાય છે? પછી બધી વાતો માંડે ને કહે કે ચાલો ને તમે ય બળવામાં. અરે બાપ, રાજ દસપંદર જણા તો પૂછીજ નય છે એમ.

શર્વિલક : તે મહારાજ સારું ને!

મૈત્રેય : તે તું ય તેમાંનો છે કે શું?

શર્વિલક : તે હોઉં તો શું? મને જલાવી દેશો?

મૈત્રેય : ના રે ભાઈ, આ આમેય ક્યાં મુવા નથી પડ્યા? આ રાજનો સાજો તો ફાટ્યો છે. લોકોની અચ્છીઓની આબરૂ લૂંટે, લોકોનાં ઘર કાચાવે. એવું રાજ તે કાંઈ ટકે? અને ભવિષ્યવાણી તે કાંઈ ખોટી પડે? એ તો પાલક જવાનો ને આર્યક રાજ થવાનો જ એમ આખી ઉજેણી બોલે છે.

શર્વિલક : મહારાજ, તમે ય આશીર્વાદ આપો ત્યારે?

મૈત્રેય : અમારા તો આશીર્વાદ છે જ. પણ મુવો એ ભગવાન! અમને એ આશીર્વાદ નથી આપતો. આ ટાંટિયા ધસડતા ધસડતા હીંડવું પડે છે. નહિ તો આ જીવડો ચાર ઘોડાના રથ વગર આ રસ્તેથી નીકળ્યો નથી.

શર્વિલક : મહારાજ, તડકીજાંયડી બધા ય ને છે.

મૈત્રેય : છેસ્તો ભાઈ. પણ નસીબ રૂઠું છે ત્યારે તો સામટું રૂઠું છે. નહિ તો આમ પૈસો તો નય પણ ભેગાભેગી આબરૂ ય જવાની વેળા ના આવે! અરે બિચારા ચારુદત્ત!

શર્વિલક : કોની વાત કરો છો? પેલા લખપતિ નગરશેઠની?

મૈત્રેય : હવે શેના લખપતિ, ભાઈ? દાનેશરીએ આ ધરમાં પહેરવાને તો લગડું રહેવા નથી દીધું. એમાં પાછું દુકાળમાં અધિક માસ પેઠમ આ ધરમાં ચોરી થઈ.

શર્વિલક : અરરર !

મૈત્રેય : તે ધરની જાણુસ ગર્ધ હોત તો ઠીક. પણ આ પારકાની વસ ચોરધ ગર્ધ !

શર્વિલક : કોની ?

મૈત્રેય : હશે. પણ હવે એ વાત શું કરવા કહું ?

શર્વિલક : ના, ના, મહારાજ, કહો કહો !

મૈત્રેય : હા હા, હવે તો મારે ઢોલ જ પીટવો પડશે. તે વિના ભાઈની સુધ ઠેકાણે નથી આવવાની. એમ છે ભાઈ, કે આ અમારા ચારુદત એ તો વરસોના શેઠ. તે હવે ખાલી થયા ત્યારે પેલી વેશ્યા વસંતસેના એમની પાછળ પડી છે. અને કહોને એય હવે એની પાછળ છે. તે પેલી એક દહાડો અલંકાર મૂકી ગર્ધ આવીને. અને તેજ ચોર ચોરી ગયો.

શર્વિલક : અરેરે, બીજું કાંઈ એને ચોરવા ના મળ્યું ?

મૈત્રેય : હોય શું તે ચોરવા મળે ? અને હવે આખર તો રાખવી જોઈએ. તે શેઠાણીએ પીયરનું એક આટલું ઘરેણું બાકી રહ્યું હતું, આ રતનમાળા, તે કાઢી આપ્યું.

શર્વિલક : શેઠાણીએ આપ્યું ?

મૈત્રેય : એ તો ભાઈ કુલીનના ધરનાં તે બધાં જ કુલીન હોય. પતિની પ્રતિષ્ઠા કેને વહાલી ના હોય ? તે હવે મને કામ વળગાણું છે, આ એમતેમ સમજાવીને રતનમાળા વસંતસેનાને આપી આવવાનું. જો તે સમજાણી હશે તો નહિ લે ને પછી લોભિયેણુ હશે તો લેશે ! લે ભાઈ, ત્યારે તું બેસજે. હું આપીને આવું છું.

શર્વિલક : મહારાજ, આવો ત્યારે. હું સામે ઓટલે બેઠો છું.

(વિદ્વષક અંદર જાય છે.)

અરેરે, મેં કેટલાં અનિષ્ટ કર્યાં છે ! પણ ધન્ય છે વસંતસેના ! તું પણ ખરી કુલીન ! ચારુદત જેવા દ્રવ્ય વગરનાને પણ તું જ પ્રેમ કરી શકે ! અને વગર દ્રવ્યે પોતાની દાસીને પણ તું જ છોડી મૂકે ! તારો પ્રણય અખંડ રહેજે !

(જાય છે.)]

દ્રશ્ય પાંચમું

મૈત્રેય : અલ્યો, કાઈ ઘરમાં છે કે નહિ ?

દાસી : કોણ છે ? નમસ્કાર, મહારાજ !

મૈત્રેય : તે તારી શેઠાણી ઘેર છે ? કહે ચારુદત્ત શેઠને ત્યાંથી ભટજી આવ્યા છે.

દાસી : કહું, મહારાજ ! તહીં લગી આ આસન પર બેસો ! (નય છે.)

મૈત્રેય : હા, તું જલદી જા. (સ્વગત.) આપણે બેસવાના નથી. અરે હું તો વેશ્યાના ઘરમાં પગે ય ના મૂકું. પણ આ ભાઈમંધ તે આ બ્રાહ્મણ પાસે કેવાં કેવાં કામ કરાવે છે ! (આસપાસ જોઈને.)

શું માળું મકાન છે ? આ તે ગણકાનું ઘર કે કુબેરભંડારીનું ઘર ? કંઈ નજર ના કહ્યું કરે ! માળ પર માળ, મેડી પર મેડી ! લક્ષ્મી તો અહીંજ રહેતી લાગે છે ! શેઠને જો આવી સ્ત્રી મળે તો તો ધન્ય થઈ જઈએ. અરે, પણ ભોળા બ્રાહ્મણ ! એવું તે વળી થાય ! આ જો ને. તે દી મેં ધાર્યું તું કે હાર દબણામાં આપ્યો. પણ નીકળ્યો થાપણનો. તે આ ઉજગરા કરીકરીને સાચવ્યો ને ચોરાઈ ગયો ત્યારે પાછું ઘરનું ઘરેણું હવે આ આપવાનું થયું. હશે ભાઈ !

દાસી : ચાલો, મહારાજ.

મૈત્રેય : ચાલ, બાપ ! કેટલા દાદરા ચડવા પડશે !

(વસન્તસેના પાસે પહોંચે છે.)

કલ્યાણ !

વસન્તસેના : (જલ્દી થઈને.) પધારો ! પધારો ! બેસો.

મૈત્રેય : (કચવાતે મને.) તમે બેસો ! (સ્વગત.) આ દાદરા ચડીને પગમાં તો ગોટલા બાઝી ગયા છે. અને આવી મખમલની ગાદી. હે રામ !

વસન્તસેના : બિરાજો, મૈત્રેયજી !

મૈત્રેય : (સ્વગત.) હે રામ ! કાયાને તે કેટલી કષ્ટવી ? (બિસી પડે છે.)

વસન્તસેના : કેમ શ્રેષ્ઠીજી આનંદમાં છે ને ?

મૈત્રેય : બહુ આનંદમાં છે !

વસન્તસેના : મૈત્રેયજી, બોલો, કેમ પધારવું થયું ?

મૈત્રેય : સાંભળો, શેઠજીએ માથે હાથ જોડીને કહેવડાવ્યું છે કે —

વસન્તસેના : (હાથ જોડીને.) શી આજ્ઞા છે ?

મૈત્રેય : કે, આ પેલો અલંકાર તમે મૂકી ગયાં હતાં તે અમે તો ભૂલમાં અમારો સમજી જુગારમાં હારી ગયા છીએ. અને એ જુગારી તો હવે કાંઈ હાથ આવે એમ છે નહિ.

દાસી : સાંભળો બા, આનંદની વાત. શેઠજી જુગારી બન્યા હવે.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) આ શું ? અલંકાર તો ચોરાઈ ગયો છે તોય શી કુલીનતા કે જુગારમાં હારી ગયો એમ કહે છે. પ્રિય ! તારા ઉપર સ્નેહ કેમ ન થાય ?

મૈત્રેય : માટે હવે આ રતનમાળા તમે લો.

વસન્તસેના : (સ્વગત.) શું પેલો અલંકાર બતાવું ? (વિચારી.) ના, ના.

મૈત્રેય : શું ત્યારે તમારે રતનમાળા નથી લેવી ને ?

વસન્તસેના : (હસીને સખીમુખ જોતી.) મૈત્રેયજી, શું કરવા ના લઉં ? (લઈને બાજુએ મૂકે છે. સ્વગત.) અરે મોર વગરના આંખા પરથી પણ હજી મધનાં મિંદુ પડે છે ! (મગઠ.) મૈત્રેયજી, એ જુગારી શેઠજીને મારું નામ દઈ કહેજો કે, ‘હું સાંજની વેળાએ મળવા આવવાની છું.’

મૈત્રેય : (સ્વગત.) હજી વળી શું બીજું લેવા આવવાની છે ? (મગઠ.) હા, કહીશ. (જતાં જતાં સ્વગત.)—કે ‘હવે બાપ આ બલામાંથી છૂટો !’ (બચ છે.)

વસન્તસેના : સખી ! લે આ રતનમાળા ! ચાલો, ચારુદત્ત પાસે જઈએ.

દાસી : બા, જુઓ જુઓ. આ વાદળ તો ચડી આવ્યાં છે.

વસન્તસેના : ભલે, ચડ્યાં હોય તેટલાં વાદળ ચડી આવે. પ્રિયતમ પાસે જતાં મને કાંઈ નહિ રોકી શકે. જા, પેલો અલંકાર જલદી લઈ આવ.

(બચ છે.)

અંક ચોથો

દૃશ્ય પહેલું

(આસન પર બેઠેલો પ્રેમાતુર ચારુદત્ત પ્રવેશે છે.)

ચારુદત્ત : (જાણું જોઈ.) શું કાંઈ આજે અકાળે આ તોફાન છે ? કેવું વાદળ ચડી આવ્યું છે ! વસન્તસેના પાસે મૈત્રેયને ગયે પણ ઘણી વાર થઈ ગઈ ! હજી ના આવ્યો !

(ગીત ગુંજે છે.)

હમડી બદરી, ધનધટા છવાઈ,
બિજલી ચમક અનૂઠી લાઈ.

તરસ તરસ ચાતકહર વ્યાકુલ,
ખ્યાસ ન ખૂટત બિન બાદલજલ,
મરત મરત છિનછિન અકુલાઈ. હમડી૦

મૈત્રેય : (પ્રવેશી સ્વગત.) અરે રે, શો ગણિકાને લોભ ! અને વિવેકનું તો નામ નહિ ! બસ એનો પ્રેમ, પ્રેમ ને પ્રેમ. ને ઝટ લઈને રતનમાલા લઈ લીધી. અરે આટઆટલી સંપત્તિ સંધરીને બેઠી છે, પણ એટલોય વિવેક ના કર્યો કે ‘મૈત્રેયજી, એકાદ પવાલું પાણી તો પીતા જાઓ.’ ના, ભાઈ, આપણે તો હવે એનું મોંય જોવાના નથી ! કંઈ કહ્યું છે તે ખોટું છે કે, ‘વાણિયો છેતર્યો વગર ના રહે, સોની ચોર્યો વગર ના રહે, ગામડાના પંચમાં તકરાર થયા વગર ના રહે, અને વેશ્યા લોભ કર્યા વગર ના રહે.’ ? તે હવે તો ભાઈ આ ભાઈબંધને કહેવું પડશે કે ‘બહુ થયું હવે. ગણિકાનો આ પ્રેમ પહેંચી ગયો, બાપલા ! આટલેથી પતવી દો !’ લો, આ વાડીમાંજ બેઠા છે ને ભાઈ તો ! (પાસે જઈને.) જઈ આવ્યો, ભાઈ !

ચારુદત્ત : (જોઈને.) આવ, આવ, ભાઈ ! બેસ.

મૈત્રેય : આ બેઠો. (બેસે છે.)

ચારુદત્ત : કહે, કામ થઈ ગયું ને ?

મૈત્રેય : કામ તો કથળી ગયું.

ચાતુદત્ત : શું રત્નાવલી ના લીધી ?

મૈત્રેય : આપણાં વળી એવાં ભાગ્ય ક્યાંથી હોય ? તાજા કમળ જેવા હાથની અંજલિ કરીને રતનમાળાને માથે ચડાવી.

ચાતુદત્ત : તો પછી કામ કથળ્યું એમ કાં કહે છે ?

મૈત્રેય : કથળ્યું નહિ તો શું થયું વળી ? જેને નથી ખાધી કે પીધી એવી પેલી એક ચાર બદામની હારડી ચોર લઈ ગયો ને તેને બદલે સાત સાગરના સાર જેવી આ રતનમાળા આપી દેવી પડી !

ચાતુદત્ત : ભાઈ, એમ કેમ કહેવાય ? જે વિશ્વાસ રાખી આપણે ત્યાં થાપણ મૂકી ગઈ તે મહા વિશ્વાસનું આપણે આ મૂલ્ય આપ્યું છે.

મૈત્રેય : ભાઈ, અને મને એક બીજા કારણે પણ ક્રોધ ચડ્યો છે. મોટું આડું કરીને એની સહિયર ભણી જોઈને મારી હાંસી કરી ! તે જો ભાઈ, આ બામણ તને પગે લાગીને કહે છે કે ‘આ વિપત્તિની ખાજ્ય જેવી ગણિકાની લત મૂકી દો ભાઈ હવે !’ આ ગણિકા એટલે શું ? જોડામાં કાંકરી પેસી જાય એમ પેઠા પછી એને કાઢવી ભારે છે. કહેનારે મોટું નથી કહ્યું કે જ્યાં જ્યાં ગણિકા હોય, હાથી હોય, વાણિયા હોય, જનસુસ હોય કે ગધેડો હોય ત્યાં લલલલા ઠગનો પણ ગજ ના વાગે.

ચાતુદત્ત : ભાઈ, હવે આમ જીવ બાળવાની આવશ્યકતા નથી. આપણી અવસ્થા જ એવી છે કે હવે બીવાનું કશું નથી. ઘોડાને દોડવું તો બહુ યે હોય પણ પગમાં શક્તિ હોય તો જ દોડાય ને ? અને આ ગણિકા તો જ્યાં દ્રવ્ય હોય ત્યાં જ જાય ને ? (સ્વગત.) ના, ના. આ તો ગુણ હોય ત્યાં જનારી છે. (મગટ.) અને આપણી કને દ્રવ્ય તો છે નહિ એટલે હવે એ તો ગઈ જ સમજી લેવી !

મૈત્રેય : (નીચું જોઈ સ્વગત.) આ ભાઈ ઊંચું જોઈ લાંબા લાંબા નિસાસા નાખે છે તે મને તો લાગે છે કે હું જેમ જેમ વાડું છું તેમ તેમ એની લાગણી તો વધતી જાય છે. વાત તો ખરી છે કે ‘ત્રેમ તો

અવળું જ સૂઝાડે !’ (મગટ.) ભાઈ, અને એણે કહાવ્યું છે કે, ‘ચારુદત્તજીને કહેજો કે હું આજે સાંજે ઘેર આવવાની છું.’ તે મને તો લાગે છે રતનમાળાથીય તૃપ્ત નથી થઈ તે બીજું માગવા આવતી હશે.

ચારુદત્ત : ભલે આવે, ભાઈ ! આવશે તો તૃપ્ત થઈને જશે.

(ચેટ બાજુએ પ્રવેશે છે.)

ચેટ : (સ્વગત.) વસન્તબાએ કહ્યું છે કે, ‘જા, ચારુદત્ત શેઠજીને ત્યાં જઈને ખબર કહે કે હું આવું છું.’ તે શેઠ તો આ બેઠા વાડીમાં. અને પેલો ભેમણ પણ છે. લાવ એને જ બોલાવું.

(ઢેકું ફેંકે છે.)

મૈત્રેય : અરે, આ કોણુ ઢેકાં મારે છે ? જાણે આંબા પરથી ફેરી ના પાડવી હોય !

ચારુદત્ત : એ તો અગાસીમાં રમતાં કપૂતરોએ ઢેકું પાડ્યું હશે.

મૈત્રેય : અરે રાંડના કપૂતર, ઊભો રહે ! આ પાકી ફેરી પેઠે તને આ લાકડીના ઝપાટાથી તોડી ના પાડું તો !

(લાકડી ઉગામીને દોરે છે.)

ચારુદત્ત : (જનોઈથી ખેંચીને.) અરે ભાઈ, બેસ બેસ ! એમાં શું ? રમવા દે બિચારા કપૂતરને !

ચેટ : શું કપૂતરને લાગે છે ને મને નથી લાગતો ? લાવ બીજું ઢેકું મારું. (મારે છે.)

મૈત્રેય : (આમ તેમ જોઈ.) શું કુંભલો આવ્યો છે ? લાવ જોઈ. (જઈને બારણું ઉઘાડી.) અરે, તું છે ? આવ આવ !

ચેટ : રામ રામ, ભટજી !

મૈત્રેય : અરે, પણ આવા અંધારામાં કેમ આવ્યો ?

ચેટ : અરે, એ આઈ છે !

મૈત્રેય : કોણુ છે એ ‘એ’ ?

ચેટ : એ...એ.

મૈત્રેય : અરે દુકાળમાં મરવા પડ્યો હોય એમ શું એ...એ...
બક્યા કરે છે ?

ચેટ : અને ત્યારે તું પણ શું કાગડાની પેઠે 'કોંચ કોંચ' કરે છે ?

મૈત્રેય : લે ત્યારે શું કહેવા આવ્યો છે તે કહે.

ચેટ : (સ્વગત.) લાવ, એમ કહું ત્યારે. (મગઠ.) અરે, જો
તને એક વરત મૂકું ?

મૈત્રેય : તો હું તારે માથે પગ મૂકીશ.

ચેટ : જવા દે હવે. કહે જોઈએ આંખાને મોર ક્યારે આવે ?

મૈત્રેય : ગ્રીષ્મમાં.

ચેટ : (સહાસ્ય.) અરે, ના ના.

મૈત્રેય : (સ્વગત.) ત્યારે શું જવાબ દઉં ? (વિચારી.) લાવ,
ચારુદત્તને પૂછી આવું. (મકાશ.) અરે ઘડીક ઊભો રહે. (ચારુદત્ત પાસે જઈ.)
ભાઈ, એક પૂછું ? આંખાને મોર ક્યારે જશે ?

ચારુદત્ત : મૂરખા, વસન્તમાં.

મૈત્રેય : (ચેટ પાસે જઈ.) સાંભળ, મૂરખા, વસન્તમાં.

ચેટ : ચાલ ત્યારે, ખીન્નું વરત મૂકું. કહે, મોટા તાલેવંત શહેરનું
રખખલુ કુણુ કરે ?

મૈત્રેય : અરે, સિપાઈઓ !

ચેટ : (હસીને) ખોટું.

મૈત્રેય : પાછી પંચાત. લાવ ચારુદત્તને પૂછું. (ચારુદત્તને સવાલ પૂછે છે.)

ચારુદત્ત : ભાઈ, સેના !

મૈત્રેય : (ચેટ પાસે જઈ.) અરે મૂરખ, સેના.

ચેટ : ચાલ ત્યારે એ જ જવાબ ભેગા કરીને જલદી ખોલ જોય.

મૈત્રેય : સેના વસન્ત.

ચેટ : ફેરવીને બોલ.

મૈત્રેય : (શરીરથી ફરીને.) સેના વસન્ત.

ચેટ : અરે ભેમણુ, એ પદ ફેરવીને બોલ.

મૈત્રેય : (પગ ફેરવીને.) સેના વસન્ત.

ચેટ : અરે મૂરખ, શબ્દો ફેરવીને.

મૈત્રેય : (વિચારીને.) વસન્તસેના.

ચેટ : આ એ આવી છે !

મૈત્રેય : હા, ચાલ જઈને ભાઈને કહું. (જઈને.) ભાઈ, કોઈ પૈસાવાળું આવ્યું છે.

ચારુદત્ત : આપણે ઘેર કાણ પૈસાવાળું આવે ?

મૈત્રેય : જો ઘેર નથી આવ્યું તો બારણે આવ્યું છે. વસન્તસેના આવી છે.

ચારુદત્ત : ભાઈ, શું કરવા છેતરે છે મને ?

મૈત્રેય : મારા બોલમાં વિશ્વાસ ના પડતો હોય તો આ કુંભીલકને પૂછી જુઓ. અલ્યા એ, અહીં આવ.

ચેટ : (આવીને.) રામ રામ, શેઠ !

ચારુદત્ત : આવ ભાઈ, શું સાચેસાચ વસન્તસેના આવી છે ?

ચેટ : આ ખરેખર આવ્યાં છે.

ચારુદત્ત : (સહર્ષ.) આવા શુભ સમાચાર ! લે તારું પારિતોષક. (ઉત્તરીય આપે છે.)

ચેટ : (લઈને પગે લાગીને સંતોષપૂર્વક.) ચાલ, જઈને વસન્તખાને કહું.
(નય છે.)

મૈત્રેય : અરે ભાઈ, ખબર પડી કે આવું વાદળ છે તોય કેમ આવી છે ?

ચારુદત્ત : ના, મને કંઈ ખરાબર નથી સમજતું.

મૈત્રેય : મને સમજાયું છે. આ રતનમાળા તો થોડી કિંમતની છે ને એનો અલંકાર તો બહુ ભારે કિંમતનો છે તે ખીજું માગવા આવી છે.

ચારુદત્ત : હલે. જા, બોલાવી લાવ.

(વસન્તસેના મૈત્રેય સાથે પ્રવેશે છે.)

વસન્તસેના : ભટજી, ક્યાં છે તમારા જુગારી ?

મૈત્રેય : (સ્વગત.) અરે વાહ, મારા મિત્રને શું માન આપે છે આ ? (પ્રકાશ.) આ રહ્યા આ સૂકી વાડીમાં !

વસન્તસેના : ભટજી, સૂકી વાડી વળી તમારી કંઈ છે ?

મૈત્રેય : જ્યાં ન ખાવાનું મળે, ન પીવાનું મળે તે લીલી હોય તો ય સૂકી જ ને ?

(વસન્તસેના સ્મિત કરે છે.) લો, ચાલો ત્યારે !

વસન્તસેના : (સખીને.) અહીં જઈને શું કહેવું મારે ?

ચેટી : કહેવાનું કે, હે જુગારી, સુખમાં છો ને ?

વસન્તસેના : એવું કહેવાશે મારાથી ?

ચેટી : એ તો પ્રસંગ જ કહેવરાવશે.

મૈત્રેય : ચાલો, ચાલો.

વસન્તસેના : (પ્રવેશી ચારુદત્તની પાસે જઈ, તેને શ્લોઠી મારતી.) અરે જુગારી, સુખમાં છો ને ?

ચારુદત્ત : (જેઈને.) અરે, વસન્તસેના ! (આનંદથી ઊઠીને.) ઓ સુન્દરી ! તમારું, આગમન એ જ પરમ સુખ છે. હલે હલે પધાર્યા ! લો બેસો, આ આસન પર.

મૈત્રેય : આ આસન. બિરાજે.

(વસન્તસેના બેસે છે. બધાં બેસે છે.)

ચારુદત્ત : અરે ભાઈ, જોને આમના પગ કાઢવથી ખરડાયા છે. તો પગ ધોવા પાણી લઈ આવ.

મૈત્રેય : લઈ આવું.

ચેટી : ના, ભટજી, તમે જોસો. હું જ લઈ આવીશ. (જાય છે.)

મૈત્રેય : (ચારુદત્તને બાજુએ.) ભાઈ, મારે આમને કંઈ પૂછવું છે.

ચારુદત્ત : પૂછ.

મૈત્રેય : (પ્રકાશ.) અરે વસન્તબા, તે આવા અંધારામાં કાં આવવું થયું ?

ચેટી : ભટજી તો બહુ ભોળા લાગે છે.

વસન્તસેના : ના, ના, હોશિયાર છે એમ કહે.

ચેટી : વસન્તબા તો એટલું પૂછવા આવ્યાં છે કે પેલી રતનાવલીનું મૃત્યુ શું છે ?

મૈત્રેય : (ચારુદત્તને અલગ.) જુઓ, મેં કહ્યું જ હતું ને કે આ રતનમાળા થોડી કિંમતની છે ને હાર વધારે કિંમતનો છે. તે સંતોષ નથી થયો તે હવે બીજું માગવા આવી છે.

ચેટી : એ રતનાવલીને વસન્તબાએ પોતાની જ સમજી લીધી ને જુગારમાં હારી ગયાં અને એ જુગારી ક્યાં ગયો તેનો પત્તો જ નથી.

મૈત્રેય : અરે, આ તમે તો મેં કહેલું જ બધું કહ્યો છો.

ચેટી : એટલે એ જુગારીનો પત્તો લાંબે ત્યાં લગી આ અલંકાર તમારી પાસે રાખો. (અલંકાર બતાવે છે.)

(વિદૂષક વિચારમાં પડે છે.)

ચેટી : ભટજી કાંઈ બહુ ધારીધારીને લાગે છે. તે શું તમે આ અલંકાર જોયો હતો પહેલાં ?

મૈત્રેય : નહિ, નહિ. એવી કારીગરી એમાં છે કે દષ્ટિ જ ચોંટી જાય છે.

ચેટી : તો તમારી દષ્ટિ તમને છેતરે છે. આ તો તે જ અલંકાર છે.

મૈત્રેય : (સહર્ષ.) ભાઈ, ભાઈ. પેલો જ અલંકાર. આપણે ઘેરથી ચોરાઈ ગયેલો તે જ !

ચારુદત્ત : અરે, પણ આ તો થાપણ પાછી વાળવા આપણે જે ગોઠવ્યું હતું તેવું જ આપણી સામે આ ગોઠવાયું છે. તે આ સાચું છે કે મશ્કરી ?

મૈત્રેય : ના, ના, સાચું છે. આ મારી જનોઈના સમ !

ચારુદત્ત : વાહ, કેટલું સુંદર !

મૈત્રેય : (ચારુદત્તને.) અરે, એમને પૂછું કે આ કેવી રીતે એમની કને આવ્યો ?

ચારુદત્ત : ભલે, પૂછ.

મૈત્રેય : (ચેટીના કાનમાં.) એમ હતું ને ?

ચેટી : (મૈત્રેયના કાનમાં.) હા. એમ જ.

ચારુદત્ત : આ શું કાન કરડો છો ? અમે શું પરાયાં છીએ ?

મૈત્રેય : (ચારુદત્તના કાનમાં.) આમ છે.

ચારુદત્ત : અરે, શું સાચે જ આ પેલો અલંકાર છે ?

ચેટી : હા, જી !

ચારુદત્ત : બેન, કોઈ દિવસ શુભ ખખર મેં એમને એમ સાંભળી નથી. લે આ વીંટી. તારું પારિતોષિક. (વીંટી વગરની આંગળી એઈ શરમાય છે.)

વસન્તસેના : (સ્વગત.) એટલે સ્તો તમારા ઉપર અનુરાગ વધે છે.

ચારુદત્ત : (બહુએ.) અરે રે, શી દશા !

મૈત્રેય : હશે ભાઈ, હવે સંતાપ મેલો.

વસન્તસેના : ચારુદત્ત, અમારા ભાવની તુલના આ રતનાવલીથી ના કરશો.

ચાતુદત્ત : (મૂંઝાઈને સ્મિતપૂર્વક.) વસન્તસેના, જુઓ. સાચી વસ્તુ કોણુ માનવાનું છે? બધા ભારી તો નિર્ધનમાં જ ગણના કરવા લાગ્યા છે. અને નિર્ધન તો બધું જ કરે એમ માની લોક ચાલે છે.

મૈત્રેય : અરે, તમે અહીં જ રોકાવાનાં છો ?

ચેટી : (હસીને.) અરે ભટજી, કંઈ બહુ ભોળપણુ દેખાડવા માંડ્યું છે !

મૈત્રેય : અરે ભાઈ, જુઓ પાછો આ વરસાદ આવ્યો. આ જરા નિરાંતે બેઠા હતા તે ય એને ગમતું નથી જાણે.

ચાતુદત્ત : વાત તો ખરી છે. કેવો વરસવા માંડ્યો છે !

મૈત્રેય : અરે ભૂંડા વરસાદ, તું તે કેવો જાત વગરનો છે, કે આ વીજળીઓ કરી આમને બિવડાવી મારે છે.

ચાતુદત્ત : ના, ના. વરસાદને ઠપકો દેવા જેવો નથી. વસન્તસેના જેટલું પ્રિય જન જો આપણે ઘેર રોકાતું હોય તો ભલે સો વરસ લગી એ વરસ્યા કરે. (ગાય છે.)

રુમઝુમ રુમઝુમ ખરસ બદરિયા,
ચમક ચમક તુઈ દમક બિજલિયા.

કારે ધનમે રજત દામિની,
હિરદમે ત્યાં બસત ભામિની,

ખિરધા કે દિન ખરસ બદરિયા. રુમઝુમ૦

વસન્તસેના :

છાયો હૈ ધનરાજ ગગનતલ,
જયેં ધનશ્યામ ભમત અવનીતલ.

મેં ખ્યાસી દૂંદૂં બનબનમેં
કો અનનન જલન ઈસ મનમેં

આયો તૂ ધનરાજ હૃદયતલ. છાયો૦

દુશ્ય બીજું

(મણુચત્રમ વસન્તસેના, બેઠાં બેઠાં ગાતી પ્રવેશે છે.)

વસન્તસેના :

બનબનમેં આજ બસન્ત,

મેરે મનમેં તુમ હિ બસન્ત.

ચહ કોકિલ ફૂજત મતવારી,

ફૂલફૂલ કી ભર પિચકારી,

બેલત હોરી કુંવર કનહાઈ

સબ જીવન હુઆ બસન્ત. મેરેં

(ચેટી પ્રવેશે છે.)

રદનિકા : આર્ય ચારુદત્ત ક્યાં છે ?

ચેટી : ચારુદત્ત તો બા, વર્ધમાનકને કહીને પુષ્પકરણક જીર્ણોદ્યાનમાં ગયા છે.

વસન્તસેના : શું કહીને ગયા છે ?

ચેટી : કે ગાડી તૈયાર કરીને વસન્તબાને લઈ જશે.

વસન્તસેના : મારે ક્યાં જવાનું છે ?

ચેટી : બા, જ્યાં ચારુદત્ત છે ત્યાં.

વસન્તસેના : (ચેટીને બેટીને.) ઓ મારી વહાલુડી બેન, શું ખરેખર હું ચારુદત્તની મેડીમાં બેઠી છું ?

ચેટી : એકલી મેડીમાં જ નહિ, ધરના એકેએક જણના હૃદયમાં પણ બેઠાં છો.

વસન્તસેના : ચારુદત્તનાં માણસોને આપણે કંઈ કષ્ટ તો નથી આપ્યું ને ?

ચેટી : આપ્યું તો નથી, પણ થશે તો ખરું.

વસન્તસેના : ક્યારે ?

ચેટી : જ્યારે આ અહીંથી જશે ત્યારે.

વસન્તસેના : એ કદાચ તો સૌ પહેલાં મને જ થશે. (વિનવતી.)
બેન, લે આ રત્નાવલી. અને અંદર જઈ મારાં મોટી બેન ધૂતાને
સમર્પી આવ. અને કહેજે કે ‘શ્રી ચાતુદત્તના ગુણોથી જિતાયેલી હું જેમ
તેમની દાસી છું, તેમ તમારી પણ છું. માટે આ તમારા કંઠનું આભરણ
તમારા કંઠમાં જ ધારણ કરી લો.’

ચેટી : આ. તો તો ધૂતાબેન ઉપર ચાતુદત્ત રોષે ભરાશે.

વસન્તસેના : જા, જા. રોષે નહિ ભરાય.

ચેટી : (લઈને.) જેવી ઇચ્છા બાની. (જઈને પાછા આવે છે.)
આ, ધૂતાબા કહેવડાવે છે કે, આર્યપુત્રે તમને એ પ્રસાદરૂપે આપી છે.
તે હવે મારાથી તો ના લેવાય. મારે તો તેઓ જ ધરેણા રૂપે ધણા છે.

(દારકને લઈ રદનિકા પ્રવેશે છે.)

રદનિકા : આવ ભાઈ, આવ. ગાડીગાડી રમીએ.

દારક : (રહતો.) રદનિકા, મારે આ માટીની ગાડી નથી જોઈતી.
પેલી સોનાની ગાડી જ દે મને.

રદનિકા : (હુઝનો નિસાસો મૂકી.) અરે બાપ, આપણે વળી
સોનાં શું? આપણને ત્યાં પાછાં લખમીજી આવે ત્યારે સોનાની ગાડીએ
રમજે. લાવ એને રાજી કરૂં. ચાલ, વસન્તબા પાસે લઈ જાઉં.
(પાસે જઈને.) પગે લાગું, બા.

વસન્તસેના : આવ રદનિકા. આ કોનો? શરીરે ધરેણું નથી
તો ય ચન્દ્ર જેવો સોહામણો છે. મને બહુ વહાલો લાગે છે.

રદનિકા : આ ચાતુદત્તનો ચિરંજીવી, રોહસેન.

વસન્તસેના : (હાથ પસારી.) આવ દીકરા, આવ. બરાબર બાપના
જેવું જ રૂપ છે.

રદનિકા : એકલું રૂપ જ નહિ. ચારિત્ર પણ એવું છે. એ જ અત્યારે તો શેઠનો એક આનંદનો વિસામો છે.

વસન્તસેના : તે શું કરવા રડે છે ?

રદનિકા : આ પાડોશીના છોકરાની સોનાની ગાડીએ રમતો હતો તે પેલાએ લઈ લીધી. અને આણે ગાડીની રડ લીધી. એટલે મેં આ માટીની બનાવી આપી. પણ ના, આ તો કહે, 'મારે માટીની ગાડી ના જોઈએ. સોનાની જ લાવી દે.'

વસન્તસેના : અરે હાય ! બીજાની સંપત્તિ આને પણ દુઃખી કરે છે. અરે દૈવ ! કમળના પાંદડા પર પડેલા પાણીનાં ટીપાં જેવાં માણસનાં જીવનની સાથે તે તું કેવા ખેલ કરે છે ! લે દીકરા, જાનો રહે. સોનાની ગાડીએ રમજો બેટા !

દારક : રદનિકા, આ કોણ ?

વસન્તસેના : તારા પિતાની તેમના ગુણથી જિતાયેલી દાસી.

રદનિકા : લાઈ, તારાં બા થાય.

દારક : રદનિકા, જુદું બોલે છે તું તો ! આપણાં બા હોય તો પછી આ બધાં ઘરેણાં કેમ પહેર્યા છે ?

વસન્તસેના : દીકરા ! આ તારી બાળજીભ પણ કેવું કડુણ બોલે છે ? (આભરણો ઉતારી રડતી રડતી.) લે, હવે તો હું તારી બા થઈ ગઈને ? લે, આ ઘરેણાં લઈ જા. અને એની સોનાની ગાડી કરાવજો.

દારક : ના, ના, હું તો નહિં લઉં. શું કરવા રડે છે તું ?

વસન્તસેના : (આંસુ લૂછી.) લે, બેટા. નહિ રોઉં. જા. રમ. (અલંકારો ગાડીમાં ભરી આપે છે.) જા, બેટા, સોનાની ગાડી કરાવ. હોં !

(છોકરાને લઈ રદનિકા જાય છે.)

(નેપથ્યમાંથી ચેટ.)

અરે, રદનિકા, ઓ રદનિકા ! વસન્તબાને કહેવડાવ કે, પાછળનો ઝાંપો ઉઘાડ્યો છે ને ત્યાં ગાડી આવીને ઊભી છે.

(રદનિકા આવીને.)

રદનિકા : બા, વર્ધમાનક કહેવડાવે છે કે પછવાડેના ઝાંપા આગળ ગાડી આવી છે.

વસન્તસેના : કહે જરા ઘડીક થોભે. હું નાહીઘોઈને તૈયાર થઈ લઉં.

(કપડાં વગેરે ઠીક કરે છે.)

(નેપથ્યમાંથી.)

ચેટ : અરે માળું, આ ગાડીમાં નાંખવાનું ગાદલું તો ભૂલી જવાયું. લાવ, લઈ આવું. પણ આ બળદ કેં એકલા ઊભા રહે તેવા નથી. લાવ ગાડી લઈને જ લઈ આવું.

(ગાડી જવાનો અવાજ. રોહસેન ફરતો ફરતો આવે છે. ગાય છે, 'બનબનમેં' આજ બસન્ત': બીજી ગાડીના આવવાનો અવાજ.)

(નેપથ્યમાં.)

સ્થાવરક ચેટ : હંબો, ડચ ડચ, ચાલો મારા બાપા, ચાલો. શકાર બાપુ પુષ્પકરણક બાગમાં રાહ જોતા હશે. મને કીધું છે કે 'ત્યા ગાડી ત્યાં લઈ આવજો. કક્ કક્, હાલો બાપા, હાલો ! અરે રામ, પણ મારગમાં બધાં ગાડાં જ ગાડાં. કેક હા લાગી છે હા. શું કંટું હવે ? અલ્યા એ, જવા દિયો, આ કોની ગાડી છે ? એમ પૂછો છો. અરે આ શકાર બાપુની ગાડી છે. જવા દો જવા. અરે, પણ આવડો આ કોણ છે ? આ મોહું ઢાંકીને કોક નાંઠો ! કોણ હશે ? હશે. પણ આપણે શી પંચાત ? અલ્યા એ રોંચાઓ. હઠો ! હઠો ! શું થયું ? ઘડી પૈડાને હાથ દેવાનો છે ? અરે ! હું શકાર બાપુનો આદમી પૈડું ફેરવવા લાગું ? અરે તમારીની ! ના, ના. પણ બચારો એકલો છે. ચાલ, આ ચારુદત્ત રોકના ઝાંપા આગળ ગાડી ઊભી રાખું છું. અલ્યા એ, આવું છું હોં !

ચેટી : બા ! પૈડાનો અવાજ સંભળાય છે. ગાડી આવી છે.

વસન્તસેના : (તૈયાર થઈને આવી ને.) ચાલ, કંઈ મન બહુ ઉતાવળું થઈ ગયું છે. પણ ગાડી કેવી હશે ?

ચેટી : ગાડી પડદાવાળી છે. બા, કોઈ પણ તમને ન ભાળે એમ લઈ જવાનું ચારુદત્ત કહેવાડી ગયા છે.

વસન્તસેના : ચાલો કંઈ દિશામાં જવાનું ?

ચેટી : આમ આવો.

વસન્તસેના : (ચાલીને.) જા ત્યારે તું હવે.

ચેટી : ભલે બા, જાળવીને જાને. (નય છે.)

વસન્તસેના : (જમણી આંખ ફરકે છે.) ઓ રામ ! કેમ મારી જમણી આંખ ફરકે છે ? હશે. મારે તો ચારુદત્તનું દર્શન જ બધી અલાબલાને કાઢી મૂકશે.

(નય છે. નેપથ્યમાંથી.)

સ્થાવરક ચેટ : ઓ બાપ ! માંડમાંડ ગાડાં કાઢ્યાં. ચાલો જઈ ત્યારે પુષ્પકરણક બાગમાં. અલ્યા, પણ ગાડીમાં ભાર શેનો ? હશે એ તો. પૈડું ફેરવ્યું એટલે મને થાકને લીધે ભારે લાગતી હશે. હાલો, હાલો, મારા ઘોળિયા રતનિયા. ફૂક ફૂક !

(નેપથ્યમાંથી બીજો આવે.)

અરે એ દરવાન લોકો ! સાવધાન રહો, સાવધાન રહો ! આ પેલો રખારી રક્ષકાને મારી કારાગૃહ તોડીને નાઠો છે. તે એને પકડવાનો છે, પકડવાનો છે !

સ્થાવરક : શી શહેરમાં ધમાલ મચી છે ! ચાલ ભાઈ, જલદી પહોંચી જાઉં !

(પગમાં જંજીર અને ઢાંકેલે માથે આર્યક પ્રવેશે છે.)

આર્યક : ફાવ્યા તો છીએ. કારાગૃહમાંથી તો છટકાયું. શર્વિલક ખરો ચાલાક. પણ હવે ક્યાં જવું ? અરે આ ચારુદત્તનું જ ઘર. પાછલું

બારણું ઉઘાડું છે. લાવ જરા ત્યાં ઊભો રહું. અરે, બિચારાની શી દશા થઈ છે.

(નેપથ્યમાં.)

હાલો, બાપા, હાલો.

આર્યક : (સાંભળીને.) અરે, કોઈ ગાડી આ બાજુ આવતી લાગે છે.

(નેપથ્યમાંથી ચેટ.)

ચેટ : અરે, આ ગાદલું તો લઈ આવ્યો. હવે? ઓ રદનિકા, કહે વસન્તબાને કે ગાડી આવી ગઈ છે. તે ચાલો નગર બહાર પુષ્પ-કરણક જરણબાગમાં જવાનું છે.

આર્યક : (સાંભળીને.) ગણિકાની ગાડી લાગે છે. અને વળી નગર બહાર જવાની છે. ચાલ, હું જ એમાં ચડી જઈ.

(ધીરેથી નય છે. નેપથ્યમાંથી ચેટ.)

ચેટ : કંઈ ઝાંઝર જેવું સંભળાય છે. તે વસન્તબા આવતાં લાગે છે. બા, પછવાડેથી બેસી જાઓ ગાડીમાં. બેઠાં કે, બા? લો હાંકું છું ત્યારે! હાલો, હાલો, મારા બાપલા ફફ ફફ ફફ!

અંક પાંચમો

દૃશ્ય પહેલું

(મૈત્રેય અને ચાતુરદત્ત પ્રવેશે છે.)

મૈત્રેય : અરે ભાઈ, જુઓ જુઓ, આ બાગ કેવો સુંદર છે !

ચાતુરદત્ત : છેજ ! આ ઝાડ છે તે બાજુ વણિક છે, આ ફૂલો છે તે વેચવાનો માલ છે ને આ ભમરા તે બાજુ દાણ ઉધરાવવા નીકળ્યા છે !

મૈત્રેય : લો આવો, આ શિલા પર બેસો. કેવું કુદરતી આસન છે !

ચાતુરદત્ત : (બેસીને.) ભાઈ, હજી વર્ધમાનક ન આવ્યો.

મૈત્રેય : હા, મૈંય કહ્યું હતું કે વસન્તસેનાને લઈ જલદી જલદી આવી પહોંચશે !

ચાતુરદત્ત : તો કેમ વાર થતી હશે ? કંઈ બળદોષે તોફાન કર્યું હશે ? કે રસ્તામાં કંઈ ભીડ હશે ? કે પછી ધીરેધીરે આવતો હશે ?

મૈત્રેય : શી ખબર ? આજકાલ તો મારગ પર બહુ ધમાલ રહે છે. વાયકા ચાલે છે કે પેલો કારાગૃહમાં રહેલો રખારી કારાગૃહમાંથી નાસી જવાનો છે. તે હવે તો દરવાજેદરવાજે ચોકીપહોરા બેસી ગયા છે. અને એકેએક ગાડી અને વાહનો તપાસે છે.

ચાતુરદત્ત : હા. પણ આમ સ્ત્રીની ગાડીને ચોકી ન રાખે કોઈ !

મૈત્રેય : અરે ભાઈ, ઇસ્ત્રી ને બિસ્ત્રી ! અને અહીં પચાસ ગાડીઓ ભેગી થઈ હોય તો ભેગાભેગી એ ય સલવાઈ રહે. અને આજ-કાલનાં સપઈડાં પાછાં !

ચાતુરદત્ત : ખરું હશે તારું કહેવું ! પણ મારું હૃદય બહુ ચિંતાતુર રહે છે.

મૈત્રેય : કેમ ? વસન્તસેના તો હમણાં આવી પૂગશે !

ચાતુદત્ત : એનું તો ઠીક ! જો કે આવી દરિદ્ર દશામાં એના જેવી વૈભવવતી રમણીનો પ્રેમ ઝીલવો ભારે કામ છે. પણ આ આર્યકનું શું થશે ? એને છોડાવવો જોઈએ. આ રાજ્યનું અંધેર તે કાંઈ ચાલવા દેવાય ? અને એ આર્યક વિના આપણાથી પણ કશુંય સિદ્ધ થાય તેમ નથી. આ ધમાલમાં એને કશીક રીતે છોડવાય તો બહુ સારું થાય.

મૈત્રેય : તે ભાઈ, એની આપણને એકલાને ચિંતા ? એના ય ગોઠિયા હશે. તે કંઈ નવરા બેસી રહ્યા હશે ? આપણે ગરીબ માણસ શું કરી શકીએ ?

ચાતુદત્ત : જે કરવાનું છે તે દરિદ્રોએ જ કરવાનું છે. ધનવાનોને શી પડી છે ?

મૈત્રેય : મુવા એ ધનવાનો ! ભાઈ, આ ઘડી બે ઘડી જીવનમાં જે વસન્ત આવી છે તે ઊંજવી લો.

ચાતુદત્ત : અરે ભાઈ, મને તો કેવળ એ સ્ત્રીના કામળ હૃદયની દયા આવે છે. એને આઘાત ન લાગે માટે જ તેના પ્રેમનો અસ્વીકાર નથી કરતો.

મૈત્રેય : એવું ના બોલો. સ્ત્રી એ પોતે જ લક્ષ્મી છે. અને આ તો સાક્ષાત્ લક્ષ્મી છે. એનાં પગલાં તમારે ત્યાં થયાં એટલે હવે દી ફરવાનો જ. લો. આ ગાડીનો અવાજ લાગે છે.

(ડચકારા તથા ‘હાલો બાપા હાલો !’
નેપથ્યમાંથી સંભળાય છે.)

ચેટ : ભટજી, ગાડી લાવ્યો છું, બાપા !

ચાતુદત્ત : બહુ સારું કર્યું.

મૈત્રેય : તે ડોબા, કેમ આટલું મોડું કર્યું ?

ચેટ : ભટજી, ગુસ્સે ના થશો બાપજી ! પાથરવાનું ગાદલું ભૂલી ગયો હતો તે લેવા જવામાં વાર થઈ.

ચાતુદત્ત : વારુ. વર્ધમાનક, ગાડીને ફેરવી લાવ. જા મૈત્રેય, વસન્તસેનાને ઉતારીને લઈ આવ.

મૈત્રેય : તે શું કંઈ એના પગમાં બેડીઓ પડી છે તે જાતે નહિ જિતરે ? (જીડીને જાય છે. નેપથ્યમાં જઈને જરાક.) અરે ભાઈ, ભાઈ! આ વસન્તસેના નથી વસન્તસેનો છે !

ચારુદત્ત : મશ્કરી નહિ, ભાઈલા ! સ્નેહમાં વિલંબ અસહ્ય છે. લાવ હું જાતેજ ઉતારું.

(જવા કરે છે.)

અરે, આ તો જાતેજ જિતરીને આવે છે. કેવો ઉત્તમ માણસ છે ! આટલી ઊંચી પડછંદ કાયા, પ્રભાવવંતું મુખ, અને અરે, એક પગમાં બેડી છે !

આર્યક : (સ્વગત.) અરે, આ જ ચારુદત્ત, જેટલી એની કીર્તિ રમણીય છે તેટલું જ રમણીય એનું દર્શન પણ છે. હવે ચિંતા નથી.

ચારુદત્ત : આપ કેાણુ છો ?

આર્યક : હું આર્યક છું !

ચારુદત્ત : (સાશ્ચર્ય.) આર્યક, રાજા પાલકે કારાગૃહમાં પૂરેલા તેજ ?

આર્યક : હા, તેજ !

ચારુદત્ત : (ભેટી પડે છે.) ઓ ભાઈ ! દુકાળમાં મેઘની પેઠે તું આવી પડ્યો ! ઠીક થયું ! ઠીક થયું !

આર્યક : તમારા જેવાને શરણે છું.

ચારુદત્ત : નહિ, નહિ. અમે તારે શરણે છીએ. તારા ઉપર તો આખી ઉજ્જયિનીની આશાઓ છે. આખા રાજ્યની આશાઓ છે. વારુ, તો તું ધૂટી નીકળ્યો ?

આર્યક : હા, પ્રભુકૃપાએ તમારા જેવા મિત્રો મળ્યા છે. તેમણે છોડાવ્યો. જુઓને હજી આ એક પગમાં તો બેડી પડેલી છે.

ચારુદત્ત : અલ્યા વર્ધમાનક, ભાઈની બેડી કાઢી નાખ.

ચેટ : કાઢું, બાપા ! (બેડી કાઢે છે.) લો, બાપા.

આર્યક : ચારુદત્ત, આ એક લોઢાની ખેડી કઢાવી ને ખીજી વધારે મજબૂત પહેરાવી દીધી.

મૈત્રેય : લો, ચાલો ખેડીઓનું પત્યું. ચાલો હવે જઈએ.

ચારુદત્ત : જઈએ છીએ. ચૂપ રહે.

[આર્યક : ચારુદત્ત ! મારે તમારી ક્ષમા માગવી જોઈએ. તમારા ઘર આગળ આ ગાડી ઊભી હતી અને ખીજે કોઈ નાસવાનો ઉપાય ન હતો એટલે આમાં હું ખેસી ગયો.

ચારુદત્ત : સારું જ કર્યું. અમે ખીજી કંઈ રીતે તમારા અર્થે કામ આવવાના છીએ ? અમારી જે કંઈ સંપત્તિ હોય તે તમારી જ છે.

આર્યક : તમારા જેવાના ઉપર જ આપણો વિજય છે.

ચારુદત્ત : તમારી તૈયારીઓ કેવીક છે ?

આર્યક : હવે હું બહાર જઈને બરાબર નિરીક્ષણ કરું છું. સામગ્રી તો ઠીકઠીક ભેગી થઈ છે. લોકોમાં અત્યંત અસંતોષ છે. માત્ર એક બળવાન દળ ઊભું થયું જોઈએ.

ચારુદત્ત : આમાં મને ધંધિરનો જ હાથ લાગે છે. એની કૃપાથી બધું પાર ઊતરશે.

આર્યક : લાગે છે કે ધંધિર જ આપણને સહાય કરી રહ્યો છે. નહિ તો આજે રસ્તામાં જ પાછું સપડાઈ જવાય તેમ થઈ ગયું હતું.

મૈત્રેય : ઓ બાપ !

ચારુદત્ત : શું થયું હતું ?

આર્યક : દરવાજા આગળ ગાડીની તપાસ થવા માંડી. તમારા હાંકનારે ઘણું યે કહ્યું કે અંદર સ્ત્રી છે, વસન્તસેના છે, તો ય ગાડીને જવા ન દીધી. અને તપાસવાને એક સિપાઈ ચડી આવ્યો.

ચારુદત્ત : અરે રે !

આર્યક : દેવજોગે તેણે મને ઓળખી લીધો. અને એ ય આપણા પક્ષનો જ નીકળ્યો. એણે તરત ગાડીને જવા રજા દીધી. પણ એના ખીજા જોડીદારે ઝગડો મચાવ્યો. પણ એ ઝગડામાં જ અમે છટકી આવી શક્યા. કહો, આ ઈશ્વરનો જ હાથ ને ?

ચાતુદત્ત : એમ જ ગણાય.

આર્યક : વારુ, ત્યારે હું હવે જઉં.

ચાતુદત્ત : હા, તમારે જવું જ જોઈએ. પણ કેવી રીતે જશો ?

આર્યક : આ હવે પગ છુટ્ટા થયા પછી કાંઈ વાંધો નહિ આવે. હરણુની ગતિ ભગવાને પગમાં આપી છે તે શા કામની ?

ચાતુદત્ત : ના, ના, આ ગાડીમાં જ જાઓ. આસપાસ પેલા શત્રુઓ તો રવડતા જ હશે. ગાડીમાં જલદી જવાશે ને કોઈને શંકા ય નહિ જાય.

આર્યક : સારો વિચાર છે. ચાતુદત્ત, તમારી સહાય કદી નહિ ભૂલું !

ચાતુદત્ત : સહાય નથી, મારું કર્તવ્ય છે. અમે તો આ દુષ્ટ રાજ્યનો નાશ થવાની આતુરતાથી રાહ જોઈ રહ્યા છીએ. શું કરું ? મારી પાસે હવે કશું નથી રહ્યું નહિ, તો તમને...

આર્યક : નહિ નહિ ચાતુદત્ત ! તમારી ભાવના જ અમારું મોહું બળ છે. ચાલો જઈ ત્યારે !

ચાતુદત્ત : જાઓ, ઈશ્વર તમારી રક્ષા કરે.

આર્યક : ઈશ્વર કરે છે ને તમે પણ કરો છો.

ચાતુદત્ત : (હસીને.) ઠીક ઠીક. જાઓ હવે જલદી, પાછી કાંઈ આપત્તિ ઊભી થાય તે પહેલાં.

આર્યક : હા, ખરું છે. જય જય !

ચાતુદત્ત : જય જય !

(આર્યક જાય છે.)

મૈત્રેય, ચાલો આપણે ય અહીંથી જઈએ. અહીં ઊભા રહેવું સુરક્ષિત નથી. અરે, પેલી બેડીને કૂવામાં નાખી દો. (ચેટ નાખી દે છે.)]

અરે, વસન્તસેનાનું શું થયું હશે ?

મૈત્રેય : આ ગાડી નીકળી આવી તે ઘરમાં બેસી રહી હશે બીજું શું ?

ચારુદત્ત : કાણુ જાણે હૃદયમાં અસ્વસ્થતા થાય છે. મારું ડાબું નેત્ર ફરકે છે. આજે એનું દર્શન નથી થયું તે જાણે.....હશે. ચાલો જઈએ. (થોડુંક ચાલીને.) અરે, સામેજ આ અપશકુનિયો બૌદ્ધ આવો ! (વિચારીને.) ભલે એ અહીંથી આવે. ચાલો આપણે પેલે રસ્તેથી નીકળી જઈએ. (બધા જાય છે.)

દૃશ્ય બીજું

(હાથમાં લીનું ચીવર લઈ બિહુ આવે છે.)

બિહુ : અરે સંસારના અજ્ઞાની લોકો ! ધર્મસંવ્ય કરો. હોજરી પર કાણુ રાખો, ધ્યાનનું નગારું વગાડી જગતા રહો. નહિ તો આ ઈન્દ્રિયરૂપી ચોરો બધો ધરમ લૂંટી જશે. જગત કેવુંક અસાર છે ! સાર તો એકલો ધરમમાં જ છે ! એટલે તો હું જુગારી મટી સાધુ થયો ! અરે, પણ કંઈ માથું મૂઝાથી સાધુ ન થવાય. મનને મૂંડવું જોઈએ. પણ મનને મૂંડે ને માથાને પણ મૂંડે એ તો ખરો કહેવાય.

વારુ, લાવ ત્યારે આ બાગમાં આટલું ચીવર ઘોઈને જલદી જલદી ચાલ્યો જાઉં. (ધ્રુવે છે.)

(નેપથ્યમાં.)

શકાર : ઊભો રહે, લ્યા, શાધુડા, ઊભો રહે !

બિહુ : (જોઈને સભય.) એ બાપ રે ! આ તો રાજાનો સાળો શકાર ! એક સાધુએ એનો ગુન્હો કર્યો તે હવે તો જે જે સાધુને બાળે છે તેને આખલાની પેઠે નાક કોચાવી નાથ પંહેરાવી હાંકી કઢાવે છે. અરે, અરે, હવે હું ક્યાં જઈશિ ? હશે બુદ્ધને શરણે જ છું ! થાય તે ખરું.

(શકાર ખડગ લઈને વિટ સાથે પ્રવેશે છે.)

શકાર : ઊભો રહે શાધુડા, તું ઊભો રહે કે, તારું તાલકું તોડી નાખું છું. (મારે છે.)

વિટ : બાપુ, બહુ થયું હવે. આ બિચારા સાધુને શું મારવો ? જુઓને આ બગીચો કેવો મઝાનો છે !

બિહુ : જુઓ જુઓ, ઉપાસક દયા રાખો !

શકાર : લાવજી, જો, જો, મને ગાળો દે છે.

વિટ : શું કહે છે ?

શકાર : ઉપાસક કહે છે. તે શું હું હજામ છું ?

વિટ : તમે બુદ્ધના ઉપાસક છો એમ કહી પ્રશંસા કરે છે.

શકાર : હાં હાં, તો તો કર, પ્રશંસા કર !

ભિક્ષુ : ધન્ય છો, પુણ્યવંતા છો !

શકાર : ભાવજી, આ મને ધનં ધનં કહે છે. તે શું હું ચાર્વાક છું, પખાલી છું, કે કુંભાર છું ?

વિટ : અરે તમે ધન્ય છો, પુણ્યવાન છો એમ સ્તુતિ કરે છે !

શકાર : ભાવજી, તે આ અહીં શું કરવા આવ્યો છે ?

ભિક્ષુ : બાપજી, આટલું ચીવર ધોવા.

શકાર : અરે શાલા શાધુડા ! આ મારા બનેલીએ શારામાં શારેય બાગ મને કાઢી આપ્યો છે. અહીં કૂતરાં ને શિયાળવાં જેવાં પાણી પીએ છે. પણ હું આટલો ઉત્તમ માણુશ છું છતાંય નહાતો નથી. અને તું અહીં આવી તારું ગંધાતું કપડું ધુવે છે. શાલા, તને એક જ ઝાટકે પૂરો કરી નાખું હવે તો !

વિટ : બાપુ, એમ લાગે છે કે આ હજી નવો નવો જ સાધુ છે !

શકાર : કેમ જાણ્યું ?

વિટ : આ જુઓ ને, એનું કપાળ તો હજી એકાદ બે મૂંડાવાળું છે એટલે હજી ગોરું ગોરું છે. આને હજી કપડાં પહેરતાં ય નથી આવડતાં !

ભિક્ષુ : ઉપાસક, સાચું છે ! હું તાજે જ સાધુ થયો છું.

શકાર : તો તું જનમ્યો તે ઘડીએ જ કેમ શાધુ ના થયો ?

(મારે છે.)

ભિક્ષુ : નમો બુદ્ધાય !

વિટ : અરે આ બિચારાને શું કરવા મારો છો ? છોડો, છોડો. જા અલ્યા.

શકાર : અરે, ઊભો રહે. હું જરા મંત્રણા કરી લઉં.

વિટ : કોની સાથે ?

શકાર : મારા હૃદય શાથે.

વિટ : અરે, હજી નથી જતો રહ્યો ?

શકાર : પ્રિય હૃદય, ઓ મારા શ્વામી, ઓ બેટા ! કહે. આ શ્રમણુકે જીવ કે રહે ? (સ્વગત.) જીવ પણ નહિ, રહે પણ નહિ. (મગટ.) ભાવજી, મેં હૃદય શાથે મંત્રણા કરી લીધી. મારું હૃદય કહે છે—

વિટ : શું કહે છે ?

શકાર : જીવ પણ નહિ, રહે પણ નહિ. એ શ્વાસ અંદર પણ ન લે, બહાર પણ ન કાઢે. અહીં ને અહીં જ એકદમ ભોંયે પડીને મરી જાય.

ભિક્ષુ : નમો બુદ્ધાય. બાપુ, તમારે શરણે છું.

વિટ : હવે જવા દો.

શકાર : એક શરતે.

વિટ : કઈ શરતે ?

શકાર : એમ કરે કે એ પાણીમાં કાદવ નાખે, એવી રીતે કે પાણી મેલું ન થાય. અથવા પાણીનો ઢગલો કરી કાદવમાં નાખે.

વિટ : અરે મૂર્ખાઈ! આના જેવા મૂરખાઓ ધરતીને ભારે મારે છે !

(ભિક્ષુ આક્રોશ કરે છે.)

શકાર : શું કહે છે એવડો એ ?

વિટ : તમારાં વખાણુ કરે છે.

શકાર : કર ત્યારે, વખાણુ કર !

(ભિક્ષુ આક્રોશ કરતો જાય છે.)

વિટ : જુઓ બાપુ, બાગની શી શોભા છે. આ વૃક્ષો, આ વેલીઓ, આ મંડપો !

શકાર : બહુ શુંદર છે !

વિટ : લો બાપુ, આ શિક્ષા ઉપર બેસીએ.

શકાર : બેશીએ ત્યારે. (વિટ સાથે બેસે છે.) ભાવજી, હજી પેલી વસન્તશૈલિકા યાદ આવે છે. કાંઈએ દીધેલી ગાળ ભૂલાય નહિ તેમ મનમાંથી નીકળતી નથી.

વિટ : (સ્વગત.) એણે આટલો તિરસ્કાર્યો છે તો ય હજી યાદ કર્યા કરે છે. પણ બાપુજીઓનું તો એમ જ થાય. જેમ અપમાન થાય તેમ એમને તો પ્રેમનો પોરસ ચડે.

શકાર : ભાવજી, પેલા સ્થાવરકાને ગાડી લઈને આવવાનું કહ્યું હતું પણ માળો હજી આવ્યો નહિ. અને ભૂખ તો લાગી છે ખૂબખૂબ ! ખરે ખપોરે કાંઈ ચાલીને આપણાથી તો નહિ જવાય. જુઓને આ ચિડાએલા વાંદરાની આંખ જેવો શરજ પણ કેવો લાલલાલ છે.

વિટ : છે, ખપોર તો થયા છે ! કાંઈ રસ્તા પર હરતું ફરતું ચે નથી. ગાયો લેસોય છાંયામાં જઈને સૂઈ ગયાં છે. ગાડી કાંઈ રસ્તામાં ઊભી રહી ગઈ હશે.

શકાર : અરે, હજી પેલો ગાડી ના લાવ્યો. ચાલો કંઈક ગાઉં. મન રાજી થાય. (ગાય છે.) કેમ ભાવજી, શાંભલ્યું ને ?

વિટ : અરે શું કહેવાય ? સાક્ષાત્ ગંધર્વ જાણે.

શકાર : શું હું ગંધર્વ જેવો નથી ? આ હિંગનો વધાર, મરચું, મીઠું, તેલ અને મશાલા ભરીભરીને રીંગણાંનાં રવૈયાં ઝાપટ્યાં છે. તે શું મારું ગળું મારું ના થાય ? અરે ફરીથી ગાઉં છું. (ગાય છે.) કેમ ભાવજી, આપણું શંગીત શાંભલ્યું ને ?

વિટ : અરે શી વાત ? સાક્ષાત્ ગંધર્વ જોઈ લ્યો !

શકાર : કેમ વળી, કંઈ કેમ છીએ આપણે ? આ હિંગ, મરચાં, તેલ વાપરીને કાકડીનાં રવૈયાં ખાધાં છે. શું મારો કંઠ કંઈ કેમ છે ? અરે ભાવજી, હજી પણ પેલો ના આવ્યો.

વિટ : આવશે, આવશે. જરા ધીર ખમો !

(પ્રવહણનો અવાજ સંભળાય છે.)

શકાર : ભાવજી, આવી. આવી ગાડી !

વિટ : કેમ જાણ્યું ?

શકાર : કેમ, નથી દેખાતું ? ઘરડા કુક્કર પેઠે ખડખડતું નથી આવતું ?

(ચેટ પ્રવેશે છે.)

વિટ : (જીર્ણને.) તમે સાંભળ્યું તો બરાબર. લો આ આવ્યો પણ ખરો. કેમ અત્યા આટલું બધું મોડું ?

ચેટ : બાપુ, ગાડું ધાંચમાં પડ્યું 'તું.

શકાર : બેટા, થાવરકા, નોકરકા, તું આવ્યો કે ?

ચેટ : હા, બાપુ !

શકાર : ગાડી પણ આવી કે ?

ચેટ : હા, બાપુ !

શકાર : બળદ પણ આવ્યા કે ?

ચેટ : હા, હા, બાપજી !

શકાર : તું પણ આવ્યો કે ?

ચેટ : (સહાસ્ય.) હા બાપુ, હું ય આવ્યો !

શકાર : ત્યારે લઈ આવ ગાડીને !

ચેટ : કયે રસ્તે થઈને લાવું ? અહીં તો બાપુ લવાય એવું જ નથી.

શકાર : આ કોટ પર ચડાવીને લાવ.

ચેટ : અરે આપુ, બળદ મરી નશે, ગાડી ભાંગી જશે અને આ હું ગાડીવાળોય મરી જઈશ !

શકાર : અરે, હું રાજનો શાળો છું. મને ના ઓળખ્યો ? બળદ મરી નશે તો બીજા લાવીશ, ગાડી ભાંગી જશે તો બીજી બનાવરાવીશ, તું મરી જઈશ તો બીજા ગાડીવાળો લાવીશ.

ચેટ : વાત તો ખરી આપુ. બધું ફરી આવશે, પણ હું તો મારા ઘરનો જ જઈશ ને ?

શકાર : અરે બધું ભાંગીને ભુકો થઈ જાવ. જા, કોટ પર ચડાવીને ગાડી લઈ આવ.

ચેટ : (જતો જતો.) એ ભાંગી જા રે ગાડી, તું ને તારો ધણી બેય. ભલે બીજી ગાડી આવે ! (આવીને.) આપુ, ગાડી આવી છે.

શકાર : લે, કેમ અલ્યા, બળદ તૂટી ના ગયા, રાશો મરી ના ગઈ ? તું પણ ના મુલો ?

ચેટ : બધું થયું, આપુ !

શકાર : ચાલો ભાવજી, ગાડી જોઈએ. ભાવજી ! તમે જ મારા ગઠુ, પરમ ગઠુ. તમે જ મારા અંતરના માણુશ છો. તો ગાડીમાં પહેલા ચડો.

વિટ : ભલે. (ચડવા જાય છે.)

શકાર : ના, ના. રહેવા દે. શું કાંઈ તારા બાપની ગાડી છે તે મારા પહેલો ચડી બેશે ? ગાડીનો ધણી તો હું છું. હું જ પહેલો ચડીશ.

વિટ : પણ આપુ, આપે જ મને પહેલું ચડવાનું કહ્યું હતું !

શકાર : અરે હું એમ કહું તો ય તારે જ એમ કહેવું જોઈએ કે 'આપુ, આપ પહેલા ચડો !'

વિટ : આપુ, આપ પહેલા ચડો !

શકાર : હા, ચડું ત્યારે. બેટા થાવરકા, લે ગાડી ફેરવ.

ચેટ : (પાંખમાં જઈ.) આપુ, ફેરવી.

શકાર : (પાંખમાં નઈ એકદમ પાછો આવી.) ભાવળ, ભાવળ, મરી
યા તમે, મરી ગયા તમે ! ગાડીમાં તો કોઈ ચુડેલ કે ચોર છે ? ચુડેલ
જો તો આપણુ બેય ને ચોરી જશે. ચોર હશે તો આપણુ બેય ને
જાણી જશે.

વિટ : અરે શું બીજો છો, બાપુ ! બળદગાડીમાં વળી ચુડેલ
જાતી ? આ થાવરકાનો છાંયો ગાડીમાં પડ્યો હશે તે તમને આમ
ખાચું હશે.

શકાર : બેટા થાવરકા, તું જીવે છે ?

ચેટ : હા, બાપુ !

શકાર : ભાવળ, ગાડીમાં એક ઘેરી બેઠી છે. જુઓ ને ?

વિટ : શું, સ્ત્રી ? ના, ભાઈ. જોય કુળની કોઈ સ્ત્રી પર નજર
પાખવી આપણને ન શોભે. ચાલો નીચે મોંએ હીંગ્તા થઈએ.

શકાર : ભાવળ, આ બુદ્ધો બાયલો ગાડીમાં તપાશ નહિ કરે.
તમે જ જુઓ ને ?

વિટ : ભલે. જોઈ લ્યારે.

શકાર : શું હશે ? આ શિયાળવાં આકાશમાં ઊડે છે, કાગડાઓ
ડીડે છે. તો આ ચુડેલ ભાવળને દાંત વડે જોઈને આંખો વડે ખાઈ
ખાય તે પહેલાં ચાલ પલાયન થઈ જઈ.

વિટ : (પાંખ પાસે ઊભા રહીને.) અરે, હરિણી વાઘની પાછળ
આવી છે ? અરે રે, શરદના ચંદ્ર જેવા હંસને મેલી હંસી કાગડાની
પાછળ આવી છે ?

(વસન્તસેનાને.) વસન્તસેના, આ તે તમને શોભે ? પહેલાં તો તમે
માનભેર ના પાડી હતી. હવે માએ કહેવાથી પૈસાની ખાતર...

વસન્તસેના : (પાંખ પાસે દેખાય છે. માથું હલાવે છે.) ના, ના.

વિટ : તો પછી આ કેમ બન્યું ?

વસન્તસેના : ગાડી બદલાઈ ગઈ છે. તમારે શરણે છું.

વિટ : નિર્ભય રહેજો. લાવ, પેલાને સમજાવી દઉં. (શકાર પાસે જઈ.)
આપુ, સાચે જ અંદર ચુટેલ છે !

શકાર : ભાવજી, જો ચુટેલ છે તો તમને જ કેમ ના ચોરી ગઈ?
ને ચોર છે તો તમને જ કેમ ના ખાઈ ગયો ?

વિટ : હવે એની ચિંતા મેલો ને આપુ ! આ ચાલોને બાગની
કેડીએ કેડીએ હીંડતા જ શહેરમાં પહોંચી જઈએ તો શું ખોટું ?

શકાર : એમાં શો લાભ, ભાઈ ?

વિટ : લો. વ્યાયામ થશે ને બળદને ઘડી આરામ મળશે.

શકાર : ભલે. એમ કરીએ ત્યારે ! થાવરકા-એ-લઈ જ
ગાડી ! ના, ના, અલ્યા બિભો રહે. હું પગે હીંડું તો દેવની આગળ કે
બ્રાહ્મણની આગળ. ના, ના. ગાડીમાં બેશીને જ જઈશ. લોક છેટેછેટેથી
મને જોઈને કહશે કે આ પેલા રાગના શાળા નય !

વિટ : (સ્વગત.) જેમાંથી એસડ બનાવવું ભારે છે. જોઈએ,
આમ કરી જોઉં. (પ્રકાશ.) આપુ, આ વસન્તસેના તમારી પાસે આપ
મેળે આવી છે.

વસન્તસેના : અરે રામ, અરે રામ !

શકાર : (સહર્ષ.) ભાવજી, ભાવજી ! હું પૂર્ણ પુરુષોત્તમ, વાશુદેવ,
મારી પાશે !

વિટ : હા, હા.

શકાર : તો તો શી દેવની બલિહારી ! તે દહાડે તો મેં એને
ક્રોધાયમાન કરી હતી. આજે તો એને પગે પડી પ્રશન્ન કરું.

વિટ : બહુ સરસ !

શકાર : આ પગે પડું ત્યારે. (વસન્તસેના પાસે જઈ.) હે મા, હે
અંબા, શાંભળો, મારી વિનંતી શાંભળો ! તે દહાડે તમારો જે કાંઈ વાંકચુંહો
કર્યો હોય, પ્રેમના માર્યો, તે માફ કરજો, મા !

વસન્તસેના : (સંકોધ.) અરે હહ. હૂર જા ! શું બોલે છે ?

(પગથી મારે છે.)

શકાર : (સંકોધ.) અરે રંડા ! આ માથું જે દેવને પણ પગે પચ્છું નથી તેના પર તો લાત મારી ?

અલ્યા એ થાવરકા ! આને તું ક્યાંથી પકડી લાવ્યો ?

એટ : બાપા, રસ્તામાં બધે ગાડાંની ભીડ થઈ 'તી. તે ચારુદત્તના જાંપા આગળ ગાડી ઊભી રાખી, ગાડાં કાઢવા ગયો એટલામાં આ ગાડીને પોતાની સમજી બેસી ગઈ હશે, બાપુ !

શકાર : તો શું ગાડી બદલાઈ જવાથી જ આ આવી છે ? મારી કને જાતે આવી નથી ? પેલા લિખમંગાને ત્યાં જવા નીકળી છે ને ? મારી ગાડીમાં બેશીને !

વસન્તસેના : (સ્વગત.) હા, તે આર્ય ચારુદત્ત પાસે જવા નીકળી છું. એમ કહેતાં મારું ગૌરવ વધે છે. ભલે હવે, થાઓ થવાનું હોય તે.

શકાર : (સ્વગત.) આહ, તે દિવશે એણે મારો બોલ નકાર્યો. અને આજે હવે લાત મારી. મારો ક્રોધ ભડકી ઊઠ્યો છે. તે આજે તો એને પૂરી જ કરું હવે. ચાલ એમ કરું. (મગટ.) ભાવજી, ભાવજી, તમારે શો શો ક્રૂમતાંવાળો લાંબો પહોળો ખેશ જોઈએ છે ? મજાનાં મિષ્ટાન્ન ખાવાં છે ?

વિટ : તો શું ?

શકાર : તો હું કહું તે કરો.

વિટ : કુકર્મ સિવાય બધું કરીશ.

શકાર : ભાવજી, કુકર્મની તો એમાં ગંધ પણ નથી. એમાં ચુડેલ પણ નથી.

વિટ : કહો ત્યારે.

શકાર : વસન્તશેણિકાને મારી નાખો.

વિટ : (કાન બંધ કરીને.) અરે, આ ગભરુ, નિર્દોષ, ગુણવતી, અને ચારિત્ર્યવાળી નિષ્પાપ રમણીને મારીને હું કંઈ હોડીમાં વૈતરણી તરીશ ?

શકાર : અરે હું તમને હોડી આપીશ. અને આ શના આગમાં ફાળુ તમને જોવાનું છે ?

વિટ : ફાળુ જોવાનું છે ? આ દશે દિશાઓ જોનાર છે, વનદેવતાઓ છે, સૂરજ છે, પવન છે, આકાશ છે, મારો અંતરાત્મા છે, આ ધરતી માતા છે. એ બધાં સત્કર્મ કે કુકર્મનાં સાક્ષી છે.

શકાર : એમ હોય તો કપડામાં ઢાંકીને પછી મારી નાખો.

વિટ : અરે મૂરખ !

શકાર : આ ડચરો તો બહુ ધર્મી થઈ ગયો દેખું ! હશે. થાવરકાને કહું. બેટા થાવરકા, સોનાનાં કડાં અપાવીશ તને.

ચેટ : તો બાપુ, પહેરીશ.

શકાર : સોનાનો બાજઠ તને બનાવી આપીશ.

ચેટ : તો બેસીશ, બાપુ !

શકાર : માટું બધું એંટું તને આપીશ.

ચેટ : તો ખાઈશ, બાપુ !

શકાર : બધા નોકરોનો ઉપરી બનાવીશ તને.

ચેટ : એ ય થઈશ બાપુ.

શકાર : તો હું કહું તે કર.

ચેટ : બધું કરીશ બાપુ, એકલું કુકર્મ નહિ કરું.

શકાર : કુકર્મની તો એમાં ગંધે ય નથી.

ચેટ : કહો, બાપુ !

શકાર : આ વસન્તશેણિકાને મારી નાખ.

ચેટ : બાપુ, દયા રાખો. આ મેં પાપીએ ગાડીમાં ભૂલથી આ બા સાહેબને આણ્યાં, તે...

શકાર : અલ્યા નોકર, તું ય મારું માનતો નથી.

ચેટ : બાપુ, તમે ધણી ખરા. પણ તે મારા શરીરના, મારા ધરમના નહિ. દયા રાખો, દયા રાખો, બાપુ. મારાથી આ કરમ નહિ થાય.

શકાર : અરે, તું નહિ મારે ત્યારે ?

ચેટ : બાપુ, મને મારવો હોય તો મારી નાખો. એ કરમ તો નહિ કરું. બાપુ, કેવાંય કરમ કર્યા હશે તે આ દાસ તો બન્યો છું. વળી પાછાં બીજાં કરમ મારે બાંધવાં નથી.

વસન્તસેના : ભાવજી ! તમારે શરણે છું. હોં !

વિટ : (તેને.) મારાથી બનતું કરીશ, બા. (શકારને.) અરે બાપુ, જરા વિચાર તો કરો. સર્જન છો. જુઓ આ બિચારો ગરીબ માણસ પણ પરલોકમાં સારી દશા માગે છે. ને આપને કશો વિચાર જ નથી, તે એક પછી એક પાપ કર્યે જ જાઓ છો ? (સ્વગત.) અરે, દૈવ પણ વાંકું જ છે. નહિ તો આવાને રાજવૈભવ આપે ?

શકાર : (સ્વગત.) આ ડોસો પાપથી બીએ છે. અને પેલો દુબળો પરલોકથી બીએ છે. પણ હું તો પુરુષોત્તમ છું, રાજાનો શાળો છું. મારે શેની બીક છે ? (પ્રકાશ.) અરે એ થાવરકા, જા અહીંથી. ક્યાંક એથે જઈને એકલો બેશ.

ચેટ : બાપજી કહે તે ખરું. (વસન્તસેના પાસે જઈ.) બા, મારું તો આટલું ચાલ્યું ! (બચ છે.)

શકાર : (કેડ બાંધીને.) ઊભી રહે, વસન્તશેણિકા, ઊભી રહે તું. તને મારી નાખું હવે.

વિટ : અરે, મારા દેખતાં તું એને મારીશ ? (શકારનું ગળું પકડે છે.)

શકાર : (ભોંંટાળી પડે છે.) અરે, મને મારી નાખ્યો ! (મૂર્છા પામે છે. જગીને સ્વગત.) અરે રોજ જેને ઘી દૂધ ખવાડ્યાં તે આજે

વખત આવ્યો ત્યારે મારો વૈરી થઈને બેઠો! (વિચારીને.) ચાલો ઉપાય હાથ આવ્યો છે. લાવ, આને પણ બહાર કાઢી મૂકું. અને પછી મારી નાખું એને. (મકાશ.) ભાવજી, જુઓ હું આકુંઅવળું બોલી તો ગયો. પણ હું આવો શારા કુળનો માણુશ એવું કામ તે કરું? એ તો એને મનાવવા જ મેં કહેલું બધું.

વિટ : હવે કુળની વાત શું કરવા કરો છો? તમારું આચરણ જ તપાસો ને!

શકાર : ભાવજી, તમારી આગળ એ શરમાય છે ને મને હા નથી પાડતી. તો જાઓને! પેલા થાવરકાને મેં માર માર્યો તે નાશી જતો હશે. એને લઈ આવો ને?

વિટ : (સ્વગત.) હોય પણ ખરું. વસન્તસેના અભિમાનને લીધે મારા દેખતાં આનો સ્વીકાર ન પણ કરતી હોય. એમ હોય તો એને એકાન્ત આપવું જોઈએ. પ્રેમ તો એકાન્તમાં જ ખીલે ને? (મગટ.) ભલે, તો હું જાઉં છું.

વસન્તસેના : (તેના કપડાની ચાળ પકડીને.) આપ જાણો છો કે હું તમારે શરણે છું.

વિટ : ના, ના. વસન્તસેના, ખીવાનું કશું નથી. બાપજી, જુઓ આ વસન્તસેનાને તમારા હાથમાં સોંપી જાઉં છું.

શકાર : હા, હા. મારા હાથમાં એ શોંપાયેલી જ રહેશે.

વિટ : સાચું?

શકાર : ખરેખર.

વિટ : (થોડેક જઈને.) અરે, પણ હું જઈશ તો એ કૂર બિચારીને મારી નાખશે. માટે લાવ થોડી વાર સંતાઈને આની એષ્ટાઓ જોઈ.

(એક બાજુએ બેસી રહે છે.)

શકાર : ચાલો, મારી નાખું ત્યારે હવે. પણ આ પેલો બ્રાહ્મણ, ક્યાંક સંતાઈ ને બેસી રહ્યો હોય તો મને બાળી જશે. માટે એને કાંઈક

છેતરવાનું કડું. (ફ્લો વીણી પોતાને શણગારે છે.) અરે શુકુમારી વશ-તશેના, આવ, આવ.

વિટ : હા, હવે કામાતુર અન્યો લાગે છે. ચાલો, નિરાંત છે. હવે જાઉં. (જય છે.)

શકાર : પ્રિયે! તું કહે તો તને શોનેથી મઢી દઉં, માથે મુગટ પહેરીને તારે પગે પડું. પણ આમ મારા તરફ નજર પણ કેમ નાખતી નથી? શું અમે લાકડાના અનેલા છીએ?

વસન્તસેના : ત્યારે ખીજું શું? એક વાર આંખા નીચે જઈને બેઠી છું તે હવે આખરા હેઠળ નથી જવાની.

શકાર : અરે દારીની પુત્રી! પેલા લિખારવા બામણને તું આંખો ગણે છે, ને મને તું આખરો શમજે છે? અરે કેશુડોય નથી કહેતી? શું નવાઈ છે! ગાજો દેતાં દેતાંય યાદ તો પેલા ચાતુદત્તને જ ક્યાં કરે છે.

વસન્તસેના : હૃદયમાં જે બેઠું હોય તે કેમ ન યાદ આવે?

શકાર : હા, હા. ભલે યાદ આવે. પણ જોઈલે. હમણાં તારા હૃદયમાં બેઠેલા તેને અને તને બેય ને એકશામટાં પૂરાં કરી દઉં છું. ઊભી રહે તું, એ લિખારા બ્રાહ્મણને પ્રેમ કરનારી! ઊભી રહે!

વસન્તસેના : બોલ, ફરીથી બોલ એ અક્ષરો. મને એ ગમે છે.

શકાર : એમ હોય તો હવે તને બચાવશે એ લિખારવો.

વસન્તસેના : મને જોશે તો જરૂર બચાવશે.

શકાર : પણ ક્યાંથી તને તે જોવાનો છે?

એ તે શું કાલિનો છોકરો ઇન્દ્ર છે કે દ્રોણનો છોકરો જટાયુ છે? અરે, એ પણ આવે તો તને બચાવી શકવાના નથી! બસ, ચાણક્યે જેવી રીતે ભારતમાં સીતાને મારી નાખી, અને જટાયુએ દ્રૌપદીને મારી નાખી એમ તનેય હવે પૂરી કરી નાખું છું.

વસન્તસેના : અરે માડી, તું ક્યાં હઠશી મા? હા ચાતુદત્ત, તમે ક્યાં હશો? લાવ ખૂમ પાડું. ના, ના. પણ વસન્તસેના ખૂમ ના પાડે. નમસ્કાર ચાતુદત્ત, તમને!

શકાર : અરે ગોલી ! એ જ પાપીનું નામ બોલે છે ! બોલી લે, ગોલી, બોલી લે.

વસન્તસેના : નમસ્કાર ચારુદત્ત, નમસ્કાર !

શકાર : મરી જા, ગોલી, મરી જા ! (ગળું દબાવે છે.)

(વસન્તસેના મૂર્છા પામી ભોંયે પડે છે.)

શકાર : (સહર્ષ.) ચાલો, પતાવ્યું ! એક નરકની ખાણ ખલાશ કરી. આવી'તી રંગે રમવા ચારુદત્ત શાથે ! હશે, પણ મારી આ શરવીરતા શું કામ કહેવી ? ના, ના. પણ હનુમાન જેવા મારા બાપાએ, દ્રૌપદી જેવી મારી માએ આ દીકરાનું પરાક્રમ ના જોયું. કાંઈ નહિ. પણ મેં મારી તો નાખી. હા, મને શું કરવા ના પાડી ? રોષ તો ચડે જ ને ? કોને ન ચડે ? હશે. હવે પેલો ખચ્ચર આવશે પાછો. ચાલ બીજો ફેંકાણું જઈને ઊભો રહું. (તેમ કરે છે.)

વિટ : થાવરકાને તો હું સમજાવી લાવ્યો. જોઈ પેલો શું કરે છે ? (પશ્ચિમી કરી જોઈને.) અરે ત્યાં રસ્તામાં ઝાડ તૂટી પડ્યું હતું ને કાંઈ એક ઘેરી પણ મરી ગઈ હતી. અરે એ પાપી ઝાડ, તે શું કર્યું આ ? કેવા અપશકુન. વસન્તસેનાનું શું થયું હશે ? પ્રભુ સારું જ કરશે. (શકાર પાસે આવીને.) બાપુ, થાવરકાને લાવ્યો છું.

શકાર : આવો આવો, લાવજી ! આવ બેટા થાવરકા, તું ચ આવ !

ચેટ : આવ્યો, બાપુ !

વિટ : લાવો મારી સોંપણુ લાવો.

શકાર : શેની શોંપણુ ?

વિટ : વસન્તસેના.

શકાર : ગઈ એ તો ?

વિટ : ક્યાં ?

શકાર : તમારી જ પાછળ પાછળ.

વિટ : (વિચાર કરીને.) બને જ ના, મારી પાછળ નથી આવી.

શકાર : તમે કઈ દિશામાં ગયા હતા ?

વિટ : પૂર્વમાં.

શકાર : તો એ પણ દક્ષિણમાં જ ગઈ.

વિટ : હું દક્ષિણમાં ગયો હતો.

શકાર : તો તે પણ ઉત્તરમાં ગઈ.

વિટ : કેવો ગોટાળો વાળે છે ? મારા મનને નિરાંત નથી થતી. કહો, સાચેસાચું કહી દો !

શકાર : ભાવજી, તમારા માથાના શમ, મારા પગના શમ. હૃદય ટાકું કરો. મેં મારી નાખી એને.

વિટ : (વિષાદપૂર્વક.) તેં મારી નાખી એને, ખરેખર ?

શકાર : મારા બોલમાં વિશ્વાસ ન બેસતો હોય, તો જોઈ લો રાજાના શાળાનું પહેલું પરાક્રમ.

વિટ : અરે, અરે, ભગવાન ! (મૂર્છા પામે છે.)

શકાર : અરે, અરે, ભાવજી મરી ગયા !

ચેટ : ભાવજી, ભાવજી, ધીર ખમો ! મારી તો મેં જ નાખી એને પહેલાં તો, કે વિચાર કર્યા વગર એને ગાડીમાં ઘાલીને લઈ આવ્યો.

વિટ : (ભાનમાં આવી, સકુણ.) અરે, વસન્તસેના, અમારા જેવાંની આધાર ! અરે બાપુ, આ કેવું પાપ તમે કર્યું ? નગરીની નિષ્પાપ લક્ષ્મીને મારી નાખી ? (સ્વગત.) અરે, પણ આ પાપી આ કૂડા કરમનો આરોપ મારા પર જ ચડાવી દેશે તો ? લાવ, જતો રહું ?

(જવા કરે છે. શકાર આવી તેને પકડે છે.)

વિટ : છોટો રહે, પાપી ! હવે રામ રામ. હું જઈ છું.

શકાર : અરે વશન્તશેણિકાને જાતેજ મારી મારા પર આરોપ ચડાવી ક્યાં નાશી જાય છે ? અરે, હવે માત્રું શું થશે ?

વિટ : નરકમાં જા.

શકાર : ભાવજી, શો શોનામોહોરો આપું. આ ગુન્હો આપણે ઢાંકી દઈએ.

વિટ : જા, જા. એ તો હવે તારો જ થઈ ચૂક્યો.

ચેટ : અરે રે !

(શકાર હસે છે.)

વિટ : શું હસે છે ? ધિક્કાર હો તારા જેવાની મૈત્રી પર ! હવે આપણે રામ રામ !

શકાર : ભાવજી, દયા રાખો, દયા રાખો. ચાલો, આ તલાવડીમાં નાહીએ.

વિટ : અરે, તારા જેવાની સેવા કરતાં દુનિયા પણ મને પાપીજ ગણવાની. તારા જેવા સ્ત્રીહત્યારાની સંગત શી ?

[સકડુણ.] વસન્તસેના ! હવે બીજે જન્મે વેશ્યા ના જન્મતી ! કોક પવિત્ર કુળમાં જન્મ લે જે !

શકાર : અરે, એ ! મારા બાગમાં આ સ્ત્રીને મારીને ક્યાં જાય છે ? ચાલ, રાજા પાસે જઈને કમૃલ કર બધું.

(પકડે છે.)

વિટ : અરે, વેગળો રહે, ગોલા ! (ખૂંટ બેસે છે.)

શકાર : (બીને જીપાતો.) અરે, બી ગયો ? જા, જા !

વિટ : (સ્વગત.) હવે અહીં ઊભા રહેવું ઠીક નથી. ચાલ, જ્યાં શર્વિલક, ચન્દનક વગેરે છે ત્યાં જ જઈએ. આ દુષ્ટ રાજ્યનો જલદી અંત લાવીએ. (જાય છે.)

શકાર : જા, જા, જન્મને ત્યાં. અરે બેટા થાવરકા ! મેં કેવું કામ કર્યું ?

ચેટ : બાપુ, બહુ ખરાબ કામ કર્યું ?

શકાર : અલ્યા, શું કહે છે ? બહુ ખરાબ ક્યું મેં ? હીક. જો, લે, આ ઘરેણું લે. (ઘરેણું ઉતારે છે.) હું તને આપું છું, હું પહેરું તેટલી વાર મારાં, પછી તારાં.

ચેટ : આપુ એ તો તમને જ શાભે. મારે શું કરવાં છે ?

શકાર : તો જા, ગાડી લઈને ઘેર જા અને આપણી હવેલીની અગાશીમાં ખેસજે. હું મારી મેળે આવું છું.

ચેટ : જઈ, આપુ !

શકાર : લાવજી તો હવે ગયા. જાતને બચાવવા એ હવે દેખાવાના નથી. આ નોકરને પણ હેડમાં પૂરીને ઘરમાં બાંધી રાખીશ. એટલે કાઈને ખબર પડવાની તો નથી. ચાલ, જઈ લારે. લાવ, પણ આને જોતો જઈ. આ મરી તો ગઈ છે ને ? કે પછી ફરીથી મારું ? ના, ના. મરી જ ગઈ છે. લાવ, આ કપડું એને ઓઢાડી દઉં. પણ એ તો મારા નામવાળું છે. એ તો હું જ ઓળખાઈ જઈ. હીક, હીક. આ ઝાડનાં પાંદડાંથી જ એને ઢાંકી દઉં. (એ પ્રમાણે કરે છે.) હીક, ચાલો હવે કચેરીમાં જઈ ફરિયાદ નોંધાવી દઉં કે ચારુદત્ત બ્રાહ્મણે મારા બાગમાં પેશી ધનને ખાતર વસન્તશેણિકાને મારી નાખી છે. એનો નાશ કરવો હોય તો એમ જ કરવું જોઈએ. ચાલ જઈ ત્યારે.

(જતાં જતાં સભ્ય.) ઓ બાપ ! જે જે રસ્તે જઈ છું ત્યાં આ પેલો શાધુડો એનું ગેરવું ચીવર લઈને શામો ભટકાય છે. એને તો મેં એક વાર નાક કોચાવી કાઢી મુકાવ્યો હતો. તે જો મને જોઈ ગયો તો મેં જ મારી એમ જાહેર કરી દેશે. તો ક્યાંથી જઈ ? કાંઈ નહિ. આ થોડો કોટ લાંગી ગયો છે ત્યાં થઈને જ ચાલ્યો જઈ.

(નય છે.)

સંવાહક ભિક્ષુ : (પ્રવેશીને.) ચીવર તો ધોયું. કઈ ડાળે હવે સૂવું ? વાંદરાં પાડી નાખશે. લાવ ભોંયે સૂવું. ત્યાં તો ધૂળ ચોંટશે. તો ક્યાં સૂવવું ? હીક, લો. આ પાંદડાંનાં ઢગલો છે તેના પર જ નાખું. નમો બુદ્ધાય. નમો બુદ્ધાય. અરે, પણ આ ધર્મને મારે શું કરવાનો ?

હજી મારે માથે પેલી યુદ્ધની ઉપાસિકા વસન્તસેનાનો ઉપકાર તો ચડેલો છે. એણે દશ મહોરો આપીને મને છોડ્યો ત્યારથી જાણે હું એનો વેચાયેલો બની ગયો છું. (જેઈને.) અરે, આ પાંદડાંમાં શું ઊંચું થાય છે. કેઈ શ્વાસ લેતું હોય તેવું ! હશે. પાંદડાં જ હાલતાં હશે.

(વસન્તસેના બાનમાં આવે છે. એક હાથ બહાર કાઢે છે.)

અરે ! આ શું ? સુંદર ઘરેણાંવાળો અસ્ત્રીનો હાથ નીકળ્યો ! શું, બીજો ય હાથ ? (ખૂબ ખૂબ તપાસીને.) જાણે ઓળખું છું હાથને. અરે, આ તો તે જ હાથ કે જેણે મને અભયદાન દીધું હતું. જોઈ. (પાંદડાં ખસેડી બુઝે છે.) અરે એ જ. યુદ્ધની ઉપાસિકા !

(વસન્તસેના પાણી માગે છે.)

ભિક્ષુ : શું, પાણી માગે છે ? વાવ તો દૂર છે. શું કડું લવે ? લાવ, આ ચીવર જ એના ઉપર નિચોવું.

(તેમ કરે છે. વસન્તસેના નમ્રત થાય છે.)

ભિક્ષુ કપડાંના પંખો નાખે છે.)

વસન્તસેના : ભાઈ, કોણુ છો તમે ?

ભિક્ષુ : કેમ, યુદ્ધની ઉપાસિકાએ મને ના ઓળખ્યો ? દશ મહોરો આપી મને ખરીદ્યો હતો ને ?

વસન્તસેના : હા હા, સાંભર્યું. પણ આ તમે ઠીક ના કર્યું. અરે હું મરી જ ગઈ હોત તો કેવું સારું !

ભિક્ષુ : યુદ્ધની ઉપાસિકા, શું બોલો છો આ ?

વસન્તસેના : (વિષાદપૂર્વક.) વેશ્યાએ બોલવું જોઈએ તે.

ભિક્ષુ : ઊઠા ઊઠા, યુદ્ધની ઉપાસિકા ! આ જાડ પાસે વેલ છે તેને પકડીને ઊઠા. (લતા નમાવે છે. વસન્તસેના ઊઠે છે.)

ભિક્ષુ : આ પાસેના વિહારમાં મારી ધર્મની બહેન રહે છે. તો ઘડી ત્યાં થાક ખાઈને ઘેર જાણે આ. ચાલો, ધીરે ધીરે ચાલો. (ચોડું ચાલીને.) જાવા દેજો, ભાઈ, જાવા દેજો.

અંક છઠ્ઠો

(ન્યાયાલયમાં અધિકરણિક અને શ્રેષ્ઠી તથા કાયસ્થ બેઠા છે.)

શોધનક : ફરિયાદ છે કોઈને, ફરિયાદ ?

શકાર : (સહર્ષ.) અરે, ન્યાયાધીશ આવ્યા છે. (સર્ગવ પ્રવેશ કરીને.) હા, હું નરશ્રેષ્ઠ વાશુદેવ, રાજાનો શાળો ફરિયાદ કરવા આવ્યો છું.

શોધનક : (સંભ્રમ સાથે.) અરે, પહેલી જ ફરિયાદ રાજાના સાળાની? (શકાર પાસે જઈને.) ખમો બાપુ, જરા ખબર આપું. (જઈને.) આ રાજાના સાળાજી ફરિયાદ નોંધાવા આવ્યા છે.

અધિકરણિક : શું? પહેલો જ રાજાનો સાળો ફરિયાદી? દિવસ ઊગતાં જ ગ્રહણ જાણે! કોઈ મહા પુરુષના મૃત્યુનું સૂચન! શોધનક, આજે કામ કોણ જાણે કેવું ચાલશે! જા, જઈને કહી દે કે ‘જાવ, આજે તો તમારી ફરીયાદ નહિ નોંધાય.’

શોધનક : જેવી આજ્ઞા. (જઈને શકારને કહે છે.) બાપુ, અધિકરણિકે કહે છે કે ‘બાપુ, આજે ઘેર જાઓ. આજે કામ નહિ ચાલે.’

શકાર : (સંકોધ.) આહ, શું મારી ફરિયાદ નહિ નોંધે? જો ન નોંધી તો હમણાં જ રાજા પાશે, મારા બનેલી પાશે જઈ હું. અને બહેનને કહીશ, માને કહીશ ને આ અધિકરણિકને કાઢી બીજો અધિકરણિક ન રખાવું તો મારું નામ નહિ. (જવા કરે છે.)

શોધનક : અરે બાપુ, ધડી ખમો! અધિકરણિકને ખબર આપું છું ફરીથી. (જઈને.) આ રાજાના સાળા તો કહે છે કે—(ફરીથી બધું બોલે છે.)

અધિકરણિક : આ મૂર્ખ બધું કરે એમાંનો છે. જા ભાઈ, કહે એ કાળમુખાને, ‘આવ, તારી ફરિયાદ નોંધીશું!’

શોધનક : (શકાર પાસે જઈ.) બાપુ, અધિકરણિક કહેવડાવે છે, ‘આવો, તમારી ફરિયાદ નોંધી લઈશું.’ ચાલો, બાપુ!

શકાર : (જતાં જતાં.) પહેલું કહે છે નહિ નોંધીએ, હવે વળી કહે છે નોંધીશું. હાગે છે કે મારાથી આ લોક ખીએ જ છે. એટલે મારું કહેવાનું એમની કને શાચું ઠેરવતાં વાંધો નહિ આવે. (પ્રવેશી પાસે જઈ.) ચાલો, હું આવું છું. કેમ છે ? અમો તો બહુ મજામાં છીએ. તમેને મજામાં રહેવા દઉં ચે ખરો, ન પણ રહેવા દઉં.

અધિકરણિક : (સ્વગત.) અરે, ફરિયાદ નોંધાવવા આવ્યો છે તો ય એના દંગ તો એના એ જ છે. (પ્રગટ.) બેસો.

શકાર : આ તો મારી ભૂમિ છે. મને ફાવે ત્યાં બેશું. (ઐઘીને.) હું અહીં બેશું. (શોધનકને.) ના, ના, અહીં બેશું. (અધિકરણિકને માથે હાથ મૂકી.) ના, ના, અહીં બેશીશ.

(પછી જમીન પર બેસી જાય છે.)

અધિકરણિક : આપને ફરિયાદ નોંધાવવી છે ?

શકાર : હા.

અધિકરણિક : કહો ત્યારે.

શકાર : હું તો કાનમાં કહીશ. હું કોણ છું ? મોટા મોટા, વાડકા જેવા કુટુંબમાં જન્મ્યો છું. મારા બાપ કોણ ? રાજના શસરા ! મારા આપનેના જમાઈ કોણ ? રાજે ! હું કોણ ? રાજનેના શાળો ! અને રાજ કોણ ? મારો બનેવી !

અધિકરણિક : બધું જાણીએ છીએ. અહીં કુળનું વર્ણન કરવાની જરૂર નથી. માણસના ચારિત્રને જ અહીં જોવામાં આવે છે. સારી જમીનમાં તો થોર પણ બહુ ફાલે. કહો, શું ફરિયાદ છે ?

શકાર : એમ છે કે—પણ ધ્યાન રાખજો કે અમારો ગુન્હો હશે તો પણ અમને કોઈથી કંઈ થવાનું નથી. હા ! તો જુઓ. અમારા બનેવીએ રાજ થઈને વિહાર કરવા અને શાયવવા મને પેલો પુષ્પકરણક બાગ બેટ આપ્યો છે. ત્યાં અમે રોજ જઈએ છીએ, જોવા કરવા, ફરવા, બાગને શોકો કરાવવા, શાફશક કરાવવા, કાપકૂપ કરાવવા. તે દૈવનો જોગ છે, ને અમે ત્યાં એક અશ્ત્રીનું શરીર પડેલું જોયું. ના ના, ના જોયું.

અધિકરણિક : તે મરેલી સ્ત્રી કાણુ છે તેની ખબર પડી કે ?

શકાર : અરે અધિકરણિકો, કેમ ન જાણું ? આખી નગરની શોભા, શો મણુ શોનું પહેરેલી વસન્તશેણિકા હતી. એનાં ધરેણાં ખાતર, આ શના યાગમાં પેશી ગળે દૂપો દર્ધને આ ધૂળની વશાત ખાતર મારી નાખી એને કાકે. — મેં નહિ... (અર્ધુ બોલી મોઢું ઢાંકી લે છે.)

અધિકરણિક : અરે, ચોકીદાર કેટલા બેદરકાર છે ! શ્રેષ્ઠી કાયસ્થ ! આની ફરિયાદમાં પહેલાં લખો કે મેં મારી નથી.

કાયસ્થ : જેવી આજ્ઞા. (લખીને.) લખ્યું, જી !

શકાર : (સ્વગત.) અરે, ઉતાવળમાં ઉતાવળમાં મેં મારું જ નામ આપી દીધું. એમ કહું. (મકારા.) અરે અધિકરણિક, હું એમ કહુંતો હતો કે મેં જ તેને ભાળી. કેમ આમ કાલાહલ કરો છો ?

(પગ વતી લખેલું લૂછી નાખે છે.)

અધિકરણિક : તમને કેવી રીતે ખબર પડી કે પૈસાને ખાતર એને ગળે દૂપો દર્ધને એ સ્ત્રીને મારી નાખવામાં આવેલી ?

શકાર : કાં ? એના ગળાનો ભાગ બહુ સજેલો હતો, અને શરીરના જે જે ભાગમાં ધરેણાં પહેરાય છે ત્યાં ધરેણાં ન હતાં.

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : બનવા જોગ છે.

શકાર : (સ્વગત.) ચાલો ફાવ્યા છીએ. અરે એ !

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : ત્યારે શકાર આપુ ! આ ફરિયાદ કોના તરફની ગણવાની ?

અધિકરણિક : ફરિયાદ બે પ્રકારની હોય. કાં તો નગરરક્ષક પોતે ફરિયાદ માંડે કે મરનારનું માણસ માંડે.

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : ત્યારે વસન્તસેનાની માએ ફરિયાદ કરવી જોઈએ.

અધિકરણિક : ખરું. જાઓ, વસન્તસેનાની માતાને ક્ષોભ પમાડ્યા વિના લઈ આવો.

શોધનક : જેવી આજ્ઞા. (ભય છે.)

[શકાર : અરે અધિકરણિક, ન્યાય તો બરાબર કરે છે ને તમે !

અધિકરણિક : કેમ વારુ ?

શકાર : કાં, પેલા રખારાના જોડીદાર હાથ આવ્યા હતા તેને તો તમે છોડી દીધા હતા !

અધિકરણિક : ન્યાયાલયને જે નિર્દોષ લાગે તેને છોડી જ શકાય.

શકાર : ભલે, ભલે. વાત છે તમારી. અરે, પણ પેલી ડોકરી હજી તો આવી નહિ. બિલાડીની આગળ દોડતા ઉંદર પેદાં મને કળ નથી વળાતી. અરે એ ન્યાયાધીશ, કાંઈ હુકાપાણી રાખે છે કે નહિ ?

અધિકરણિક : આ ન્યાયાલય છે.

શકાર : ત્યારે શાંભળો, ડોકરી આવે ત્યાં લગી હું તો ગાઈશ. કાન પરથી કલમ ઉતારીને, નાક ખુલ્લું કરી શાંભળો.]

(શોધનક ગણિકાની માતા સાથે પ્રવેશ કરી.)

શોધનક : આવો માણ !

વૃદ્ધા : અરે, છોકરી તો મિત્રને ઘેર ગઈ છે. ને આ ભાઈ કહે છે કે ચાલો કચેરીમાં. શું થવાનું હશે ? કાળજી કંપે છે. શું થશે ભાઈ !

શોધનક : કાંઈ થવાનું નથી. ચાલો. અહીં ચાલો.

(બંને આવીને બેસે છે.)

વૃદ્ધા : સાબસમા રહેજો, બાપજી.

અધિકરણિક : આવો, બેસો.

વૃદ્ધા : બેસું. (બેસે છે.)

શકાર : આવી કે, ડોકરી ! આવી કે ?

અધિકરણિક : તમે વસન્નસેનાનાં મા છે ?

વૃદ્ધા : હા જી !

અધિકરણિક : અત્યારે વસન્તસેના ક્યાં ગયેલી છે ?

વૃક્ષા : મિત્રને ધેર.

અધિકરણિક : એમના મિત્રનું નામ શું ?

વૃક્ષા : (સ્વગત.) અરે રે, કેટલું લગ્નમણું પૂછે છે ? (મકાશ.) આવું તો રસ્તાનો રખડતો પૂછે. આપને ન શોભે.

અધિકરણિક : શરમાવાનું નથી આમાં. એ તો ન્યાયાસન પુછાવે છે.

શ્રેષ્ઠી : ન્યાયાસન પુછાવે છે. એમાં દોષ ના ગણાય. કહો.

વૃક્ષા : ન્યાયાસન ? એમ હોય તો કહું ભાઈ. શ્રેષ્ઠી સાગરદત્તના પુત્ર, શુભનામ શ્રેષ્ઠી ચારુદત્ત છે. નગરચોકમાં રહે છે. એમને ત્યાં મારી દીકરી જાય છે.

શકાર : શાંભળ્યું ને ? લખી લો આ અક્ષરો. મારી ફરિયાદ ચારુદત્ત શામે છે.

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : ચારુદત્ત મિત્ર છે. એમાં કાંઈ વાંધા જેવું નથી.

અધિકરણિક : તો હવે આ બાબતમાં ચારુદત્તને બોલાવવા જનકશિ.

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : ખરું છે.

અધિકરણિક : પહેલાં એ લખો કે વસન્તસેના આર્ય ચારુદત્તને ત્યાં ગઈ. અરે, હવે આપણે આર્ય ચારુદત્તને પોતાને પણ અહીં બોલાવવા પડશે ? ના. પણ ન્યાયાસન બોલાવે છે. જા, ભાઈ શોધનક, જા. આર્ય ચારુદત્તને જરૂર આઘાત ન લાગે તેમ માનપૂર્વક, ધીરે ધીરે જઈને બોલાવી લાવ અને એમ કહેજે કે, અધિકરણિક જરા મળવા માગે છે આપને.

શોધનક : જેવી આજ્ઞા.

(જાય છે.)

[શકાર : (જિયા નીચા થતો.) હવે એ ભિખારવો કેટલી વાર કરશે પાછો ? અરે એ અધિકરણિક, એ ભિખારવા વગર શું અટકી રહે છે ? હું કહું છું ને કે એણે ગુન્હો કર્યો છે. સજા કરી દો.

અધિકરણિક : એમ ન થઈ શકે.

શકાર : અધું થઈ શકે. યાદ રાખો તમારીય વલે ન કરું તો !
અરે, હજી એ ભિખારવો ન આવ્યો. મારે શું કરવું ? ઘાશ બેઠીને
ગદલના ગળામાં ગીત ઉભરાય તેમ આજે તો મારા કંઠમાં સંગીત
ઉભરાયા જ કરે છે. શાંભળો. નાકમાં કાન પરીવીને સાંભળો તમે.

(ખેસૂરું કંઠેનું ગાય છે.)]

(શોધનક ચારુદત્ત સાથે પ્રવેશે છે.)

શોધનક : ચાલો, શેહજી, ચાલો !

ચારુદત્ત : શું કામ મને બોલાવતા હશે ? કેમ કોઈ દિવસ નહિ ને
આજે મને શંકા થાય છે ? ડાખી આંખ ફરકે છે. (ખારણું માથામાં
અડળાવું હોય તેવો અભિનય કરે છે.) અરે, આ કાગડો બોલે છે. રસ્તામાં
સાપ આડો ઊતર્યો. હશે. પ્રભુ રક્ષા કરશે. ચાલ ભાઈ ! નમસ્કાર !
અધિકરણિકજી ! બોહ, શ્રેષ્ઠીજી, કાયસ્થજી ! કુશળ પ્રવર્તે છે ને ?

અધિકરણિક : (ઉતાવળે.) પધારો પધારો, શેહજી ! અરે શોધનક,
આસન આપ, આસન આપ !

શોધનક : (આસન લાવી.) આસન, શેહજી ! ખિરાબિયે.

શકાર : (સંકોધ.) આવ્યો કે તું, અશ્ત્રીહત્યારા, આવ્યો કે ? શું
આ કચેરીનો ન્યાય છે ? ધર્મનો ન્યાય છે, અશ્ત્રીહત્યારાને આશન આપે
છે. (સર્ગવ.) ઠીક, આપો, આપો આશન, આપો !

અધિકરણિક : ચારુદત્તજી ! આપને કાંઈ આ આર્યાની પુત્રી સાથે
મૈત્રી, પ્રીતિ કે પ્રેમ છે ?

ચારુદત્ત : કોની ?

અધિકરણિક : આમની. (વસન્તસેનાની માને બતાવે છે.)

ચારુદત્ત : (ઊઠીને.) આર્યે, પગે પડું છું.

વૃદ્ધા : ઘણું જીવો, મારા બાપા ! (સ્વગત.) આ જ તે ચારુદત્ત !
દીકરીએ થોડા પુરુષ બોળી કાઢ્યો છે.

અધિકરણિક : શેઠજી, તો આ ગણિકા આપની મિત્ર છે ને ?

(ચાતુદત્ત લગ્ન પામે છે.)

શકાર : હા, હા. હવે એક વાર ઘરેણું ખાતર પેલીને તો મારી નાખી. પછી હવે શરમને એથે કે ખીકને એથે છુપાવવું હોય તો છુપાવો. પણ કંઈ રાગજી એ ધૂપું રહેવા દેવાના નથી.

ત્રેણી અને કાયસ્થ : શેઠજી, કહો. શરમાવાનું એમાં શું ? આ તો ન્યાયને ખાતર !

ચાતુદત્ત : (લગ્નપૂર્વક.) અધિકરણિકજી, હું કેવી રીતે બોલી શકું કે ગણિકા મારી મિત્ર છે ?

અધિકરણિક : શેઠજી, જે હોય તે સાચું જ કહો. હૃદયમાંથી લગ્નને કાઢી નાંખો. અહીં શરમ શી ? ન્યાયાસન તમને પૂછે છે.

ચાતુદત્ત : અહીં મારી સામે કાનો આરોપ છે ?

શકાર : (સર્ગર્વ.) અરે, હું આરોપ મૂકું છું !

ચાતુદત્ત : તમે ? એ તે કેમ ચાલશે ? આપત્તિ !

શકાર : અરે અશ્રીલ્લત્યારા, પેલી શો હજાર ઘરેણું પહેરેલી વસન્તશેણિકાને મારી નાખી હવે બગલગત પેઠું ગુપ્ત્યુપ બેસાવું છે. પણ...

ચાતુદત્ત : આ શું અર્થ વગરનું બોલે છે ?

અધિકરણિક : શેઠજી, મૂકો એની લપ. સાચું કહો. ગણિકા આપની મિત્ર છે ?

ચાતુદત્ત : હા જી.

અધિકરણિક : ત્યારે શેઠજી, વસન્તસેના ક્યાં છે અત્યારે ?

ચાતુદત્ત : ઘેર ગઈ છે.

ત્રેણી અને કાયસ્થ : કેવી રીતે ગઈ ? ક્યારે ગઈ ? કાની સાથે ગઈ ?

ચાતુદત્ત : (સ્વગત.) શું એમ કહું કે બંધ ગાડીમાં ગઈ ?

ત્રેણી અને કાયસ્થ : કહો, શેઠજી !

ચારુદત્ત : ઘેર ગઈ છે, બીજું તો શું કહું ?

શકાર : અરે, મારા પુષ્પકરણક આગમાં લઈ જઈને ઘરેણાં ખાતર ગળે ટૂંપો દઈને મારી નાખી છે તે. અને અલ્યા, હવે ઘેર ગઈ છે એમ બોલે છે ? વાહ !

ચારુદત્ત : અરે પ્રવાદી ! શું બબડે છે તું ? તારા શબ્દોમાં કંઈ દેગ છે ? તારું મોહું જ જોને ? બોલતાં બોલતાં કેવું વીલું થઈ જાય છે ?

અધિકરણિક : (બાબુએ.) આમને માથે આરોપ મૂકવો એ તો પર્વતને તોળવા જેવું છે, કે પવનને પકડવા જેવું છે. (મગધ.) અરે શેઠજી તો પ્રતિષ્ઠાવાન છે, એ તો આવું કુકર્મ કેવી રીતે કરે ?

શકાર : શું ત્યારે હવે પક્ષપાતથી કામ લેવું છે ને ?

અધિકરણિક : અરે મૂરખ, આ ચારુદત્ત શેઠજી તે આવું કામ કરે ? આવા પુરુષ પર આરોપ મૂકતાં તને ધરતી ગળી કેમ નથી જતી ? જેણે લખલટ લક્ષ્મી દાનમાં આપી દીધી એ આ મહાત્મા દ્રવ્ય ખાતર આવું કરે ?

પદ્મા : અરે પાપી ! તું જાણે છે કે એમને ઘેર એક રાત્રે હાર મૂક્યો હતો તે ચોરાઈ ગયા ત્યારે તેને બદલે સાત સાગરની સાર એવી રત્નાવળી જેણે એમને આપી તે શું હવે આવી નજીવી વસ્તુ ખાતર આવું કામ કરે ? ઓ દીકરી, ઓ બેટા, તું આવ રે ! (રડે છે.)

અધિકરણિક : શેઠજી ! તે વસન્તસેના પગે ચાલીને ગયાં કે ગાડીમાં ?

ચારુદત્ત : મારી લાજરીમાં એ નથી ગયાં. એટલે હું નથી કહી શકતાં કે એ ચાલીને ગયાં કે ગાડીમાં.

(વીરક રોપભર્યા પ્રવેશે છે.)

વીરક : આખી રાત આંખ મળી નથી. લડાઈ થાય કાઈની જોડે અને આપણને લાત મારી જાય એ તે કેમ વેઠાય ? ચાલ, ફરિયાદ નોંધાવી દઉં. (પાસે જાય છે.)

અધિકરણિક : અરે, આ તો વીરક. કેમ વીરક, કેમ આવવું થયું ?

વીરક : અરે, શું કહું ? કારાગૃહ તોડીને પેલો આર્યક નાહો છે તે એની હું તપાસ કરતો હતો, ત્યાં એક પડદાવાળી ગાડી જતી હતી. મને શંકા ગઈ, પણ ચન્દનક સાથે હતા તેમણે ગાડી તપાસી અને પછી કહે કે, 'મેં ઝડપી લીધી છે. હવે તારે જોવાની જરૂર નથી.' પણ મને તો શંકા પૂરી જ. તે હું તપાસવા ગયો ત્યાં મને લાત મારી દીધી એમણે, અને ગાડીને જવા દીધી. હવે આપ યોગ્ય લાગે તે કરો.

અધિકરણિક : તમે જાણો છો કે એ કોની ગાડી હતી ?

વીરક : આ ચારુદત્ત શેઠજીની ગાડીવાળો કહેતો હતો કે અંદર વસન્તસેના બેઠાં છે ને શેઠજી પાસે પુષ્પકરણક આગમાં જાય છે.

શકાર : જુઓ, ફરીથી શાંભળી લ્યો.

અધિકરણિક : આ તે શું થઈ રહ્યું છે ? નિર્મળ તેજવાળા ચંદ્રને રાહુ ગ્રસી રહ્યો છે જાણે. વીરક, તારી વાતની તપાસ કરીએ છીએ પછી. જો, આ દરવાજે ઘોડો છે તે લઈને જ પુષ્પકરણક આગમાં ને તપાસ કરી આવ કે ત્યાં કોઈ મરેલી સ્ત્રી પડી છે ?

વીરક : જેવી આજ્ઞા ! (જાય છે.)

[શકાર : (થોડી શાંતિ પછી.) બધા મૂંગા એસી રહે છે તે કેવુંક આ તે ! આગળ કામ ચલાવો.

અધિકરણિક : ન્યાયાલયની પદ્ધતિ પ્રમાણે કામ ચાલશે.

શકાર : તમારી વળી પદ્ધતાર્થશી ? હું કહું તે પદ્ધતાર્થ. બાકી બધી ઉદ્ધતાર્થ ! (થોડી વાર.)

પાણીમાં પરપોટા ફૂલે તેમ મારામાં શંગીત ઊભરાઈ રહ્યું છે આજ. આજે તો મેં વસન્તશેણિકાને મારે હાથે જ... (એકદમ મોં દબાવી લે છે.) મેં મારી નાંખી એમ નથી કહેતો હોં. મેં વસન્તશેનાને...હું...હું શું કહેતો હતો, હૈં ? હા. મરતાં મરતાં ગાતી શાંભળેલી. ના, ના. મરી ગયા પછી ગાતી શાંભળી હતી. એ મોહું બંધ રાખી, આંખોને કાનમાં સંતાડી ઈર્ષ્યને ગાતી હતી.

(ગાય છે.)]

વીરક : (આવે છે.) જઈ આવ્યો. હા. ત્યાં એક સ્ત્રીનું શરીર હતું.

શ્રેણી અને કાયસ્થ : કેમ જાણ્યું કે એ સ્ત્રીનું હતું?

વીરક : કેમ ? તેના વાળ, હાથ, પગ વગેરે ઉપરથી.

અધિકરણિક : કેવું આ તે ? અવળું ને અવળું નીકળે છે ! જેમ જેમ સાવધાનીથી ઊંડા ઊતરીએ છીએ તેમ તેમ સંકટ જ દેખાય છે.

ચારુદત્ત : (સ્વગત.) સંકટ આવે છે ત્યારે એકલાં નથી આવતાં. દરિદ્રતા અને પછી આ આરોપ !

અધિકરણિક : શેષ, સાચું કહેા.

ચારુદત્ત : અધિકરણિકો ! આ દુષ્ટ, પારકાના ગુણોથી દાઝતો, અને બીજાનાં ઊંધાં વાળનાર માણસ જે કહેશે તે સાચું ગણુશો ? એની જરાકેય તપાસ નહિ કરો ?

અરે વેલ પરથી ફૂલ ચૂંટવું હોય તો પણ એને સહેજ આંચકો લાગે માટે હું ફૂલ નથી ચૂંટતો. તો તે હું શું રહી કક્કાની સ્ત્રીનું ગળું દાબી મારી નાખું ?

શકાર : અરે એ ન્યાયમંદિરના કારભારીઓ, આ તે શું તમે પક્ષપાતથી કામ લેવા માગો છો કે આવા અપરાધીને હજી આશને બેસાવા દો છો ?

ચારુદત્ત : ન્યાયાધીશ, જે કરે તે વિચાર કરીને કરજો.

(આસનેથી ઊતરી નીચે બેસે છે.)

શકાર : (સ્વગત. સહર્ષ નાયતો.) ઠીક થઈ, ઠીક થઈ. મારું પાપ આને માથે ચડી ગયું ! હવે તો જ્યાં આ બેઠો હતો ત્યાં હું જઈને બેસી જાઉં. (બેસીને.) એ ચારુદત્ત, જો, જો અમને ! કહે હવે કે મેં મારી નાંખી.

ચારુદત્ત : હે અધિકરણિકો ! આ દુષ્ટના વચન ઉપર વિશ્વાસ મૂકતા પહેલાં વિચાર કરજો. (સ્વગત.) અરે મૈત્રેય, આ શું થવા બેઠું છે ? અરે મારું કુટુંબ ! પત્ની ! પુત્ર ! અરે, મેં આ ગાડીની અદલાઅદલીની તપાસ ન કરી તે ઠીક ન થયું. સોનાની ગાડી કરવા મારા રોહસનને

આપેલા અલંકારો પાછા પહોંચાડવા મૈત્રેયને વસન્તસેનાને ત્યાં મોકલ્યો છે. અને તે ય હજી ના આવ્યો. શું થયું હશે ?

(આભરણો સાથે વિદૂષક પ્રવેશે છે.)

મૈત્રેય : અરે, ભાઈએ કહ્યું છે કે વસન્તસેનાને આ એનાં ધરેણાં પાછાં આપી આવ. જોજો, પાછાં ન લાવતો. ભાઈ, આ તે શી ઉદારતા ! કોઈએ ભેટ આપેલી વસ્તુ પણ ઠેલી દેવી. અરે, પણ આ ભાઈના જેવો અવાજ કચેરીમાં ક્યાંથી સંભળાય છે ? શું હશે ?

(પરિક્રમણ કરીને.)

મૈત્રેય : અરે, ભાઈ અહીં ક્યાંથી ? આમ કેમ ઉદાસ ઉદાસ દેખાઓ છો ? અહીં કેમ બોલાવ્યા છે તમને ?

ચારુદત્ત : ભાઈ, આ લોક કહે છે કે કૂર થઈ એક સ્ત્રીને...

મૈત્રેય : શું, શું ?

ચારુદત્ત : (કાનમાં.) એમ, એમ ?

મૈત્રેય : કોણ કહે છે એવું ?

ચારુદત્ત : (નિરાશાથી સકારને દેખાડે છે.) આ બિચારો મૃત્યુના હાથો થયો છે ને મારા પર ફરિયાદ માંડી છે.

મૈત્રેય : (બાજુમાં.) પણ એમ કેમ નથી કહી દેતા કે ઘેર ગઈ છે.

ચારુદત્ત : કહ્યું. પણ દશાજ બદલાઈ છે ત્યાં કોઈ માનતું નથી.

મૈત્રેય : અરે સર્જિતો ! જે આ નગરશેઠ આ ઉજેણી નગરીમાં પરાં બંધાવ્યાં, વિહાર બંધાવ્યા, વિશ્રામગ્રહો રચાવ્યાં, દેવાલય, તળાવ, ફવા, વાવ, યજ્ઞવેદી રચાવ્યાં, તે દરિદ્ર થયા છે. એટલે શું હવે આ ચપટી ધરેણાં ખાતર આવું કામ કરે ? અરે એ કાળામુખા, તું કહે, કહે, મારા સાંભળતાં કહે કે આમણે શું કર્યું. તને ખબર પાડું ? અહ્યા, વેલ પરથી જે ફૂલ પણ ચૂટે નહિ તે શું આવું કામ કરે ? કૂટણીના ! સાલા, આ એક જ ડંગોરી મારી તારી ખોપરી તોડી નાખું.

શકાર : (સક્રોધ.) શાંભળો, શાંભળો બધા ! આ મારી ક્રિયાદ તો ચારુદત્ત શામે છે. તે આ કાગડો વચ્ચે શું કરવા આવે છે ને મારું માથું ભાગવાની વાત કરે છે ? ઊભો રહે તું ય, બામણા !

(મૈત્રેય લાકડી ઢગમિ છે. શકાર મરે છે. વિદ્વષક સામી લગાવે છે. અને મારામારીમાં તેની બગલમાંથી ધરેણું પડી જાય છે.)

શકાર : (તે લઈ લઈને બચપૂર્વક.) જુઓ, જુઓ બધા. આ જ તે બિચારીનાં ધરેણું. (ચારુદત્તને.) આ ચપટી ધરેણું ખાતર જ તે એને મારી નાખી !

(બધા અમલદારોનાં મોં પડી જાય છે.)

ચારુદત્ત : (બાળુએ મૈત્રેયન.) ભાઈ, આવે ટાણે આ ધરેણું. અરેરે, ભાગ્યમાં હવે તો નાશ જ લખાઈ ચૂક્યો.

મૈત્રેય : ભાઈ, સાચેચાચું જ કેમ ના કહી દેવું ?

ચારુદત્ત : ભાઈ, રાજની દષ્ટિ જ દુર્બળ હોય છે. એ તત્ત્વ જોઈ શકતી નથી. સાચું કહીશ તોય માત્ર શરમાવાનું છે ને અપક્રાંતિભર્યું મૃત્યુ તો થવાનું જ છે.

અધિકરણિક : અરે, અફસોસ ! મંગળનો ગ્રહ જોરમાં હોય, ગુરુ નબળો હોય અને તેમાં વળી પાછો આ ધૂમકેતુ જેવો બીજો ગ્રહ ચડી આવ્યો !

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : (ધરેણું જોઈને વસન્તસેનાની માતાને.) માજી, આ ધરેણું જુઓ, એ જ કે બીજાં ?

વૃદ્ધા : (જોઈને.) લાગે છે તો તેવાં, પણ તે તો નહિ જ.

શકાર : એ ડોકરી, તારી જીભ મૂંગી રહી છે પણ આંખોએ તો કહી નાંખ્યું છે.

વૃદ્ધ : આયો મર, કૃતરા !

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : બરાબર તપાસીને કહો, એ જ કે બીજાં ? તમારી નજર તો એમાં ઘડી વાર ચોટી રહી હતી.

વૃદ્ધા : હા. એ તો એની કારીગીરીમાં મારી નજર ચોંટી. પણ આ તો કોક ખીન્ન છે.

અધિકરણિક : અરે, કહો કે, તમે આ ઘરેણું ઓળખો છો ?

વૃદ્ધા : કહું ને કે હું નથી જાણતી ! નથી જાણતી ! કદાચ એના ઘડનાર એક જ હશે.

અધિકરણિક : જુઓ શ્રેષ્ઠી ! વસ્તુઓ જુદી જુદી હોય પણ કળા કારીગીરીને લીધે એક સરખી પણ દેખાય.

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : તો પછી આ અલંકારો આર્ય ચારુદત્તના છે ને ?

ચારુદત્ત : ના, ના.

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : તો કેના છે ?

ચારુદત્ત : આ શ્રીમતીની પુત્રીના.

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : તો એની પાસેથી આ અલગ કેવી રીતે થયા ?

ચારુદત્ત : એવી રીતે કે...

શ્રેષ્ઠી અને કાયસ્થ : શેઠજી, સાચું જ કહેવું.

ચારુદત્ત : અલંકારો તે અલંકારો. ખીજી કાંઈ મને ઝાઝી ખબર નથી. પણ એ અમારા ઘરમાંથી આવેલા છે એટલી ખબર છે.

શકાર : અરે, પહેલાં બાગમાં જઈને મારી નાખી અને હવે ચાલાકીથી બધું ઢાંકી દેવા માગે છે ?

અધિકરણિક : શેઠજી, કૃપા કરી સાચું કહો. નહિ તો ન્યાયની કૂર શિક્ષા તમારા ઉપર ઉતરશે અને અમારા મનોરથો ઉપર પણ.

ચારુદત્ત : આજ સુધી મારા કુળમાં કોઈએ પાપ કર્યું નથી. મારામાંય કદી પાપ પ્રગટ્યું નથી. અને જો મેં પાપ કર્યું છે એમ કોઈ માને તો પછી મારા જીવ્યાનો શો અર્થ છે ? (સ્વગત.) અરે, વસન્તસેના વિનાના જીવનને મારે શું કરવું છે હવે ? (પ્રગટ) સાંભળો, વધારે શું કહું ?

મને પાપપુણ્યનું તો ભાન નથી, એટલે મેં કૂર બની આ સ્ત્રીસ્તન વસન્નસેનાને—બાકીનું આવડો આ પૂરું કરશે...

શકાર : મારી નાખી. અલ્યા, તું પણ બોલ કે મેં મારી નાખી.

ચારુદત્ત : તેજ કહ્યું છે ને ?

શકાર : શાંભળો, શાંભળો. શરૂંનો! આણે મારી નાખી છે. હવે એ બાબતમાં શંકા નથી. હવે એને મૃત્યુની શિક્ષા થવી જોઈએ.

અધિકરણિક : શોધનક, બાપુ કહે છે તેમ કરો. રક્ષકો, ચારુદત્તને બંધનમાં લો. (કદ કરે છે.)

વૃદ્ધા : અરે બાપા, દયા રાખો, દયા રાખો! પોતાને ત્યાં મૂકવા આપેલો હાર ચોરાઈ ગયો તેના બદલામાં એમણે સાત સાગરના સાર જેવી રતનાવલી આપી. તે આ ચારુદત્ત ઘરેણાં ખાતર સ્ત્રીહત્યા કરે ? અને જે મારી દીકરીને મારી નાખી હોય, તો ભલે મરી ગઈ. હવે મારા દીર્ઘાયુને જીવતો રાખો. અને ખીનું, ફરિયાદ તો અમારા બેની વચ્ચે છે ને ? હું ફરિયાદી છું ને કહું છું કે છોડી મૂકો એમને.

શકાર : અરે એ ડોકરી, જન, જન. તારે અહીં શું લાગેવળગે ?

અધિકરણિક : આર્યે, જાઓ. તમે જાઓ હવે. રક્ષકો, એમને લઈ જાઓ.

વૃદ્ધા : અરે દીકરા, ઓ બેટા! (રડતી રડતી જાય છે.)

શકાર : (સ્વગત.) ચાલો, એને ય હવે મારો પરચો દેખાડી દીધો. જઈ ત્યારે. (જાય છે.)

અધિકરણિક : શેઠજી, આર્ય ચારુદત્તજી! અમારે તો ન્યાય પ્રમાણે નિર્ણય આપવાનો છે. એનો અમલ તો રાજના હાથમાં. શોધનક, રાજજીને પુછાવી મંગાવો કે આ બ્રાહ્મણે પાતક તો કર્યું છે. પણ વિપ્રનો વધ ન કરવો ઘટે એમ મનુનું શાસ્ત્રવચન છે. માટે એમને પોતાની સંપત્તિ સાથે આ દેશમાંથી દેશવટે મોકલો.

શોધનક : જેવી આજ્ઞા. (જઈને પાછો આવીને આંસુ સાથે.) જી, જઈ આવ્યો છું! રાજ પાલક કહે છે કે જે થોડાક અલંકારો ખાતર

જેણે વસન્તસેનાને મારી નાખી, તેને તેજ અલંકારો ગળામાં બાંધીને ઢંઢેરો પીટતાંપીટતાં દક્ષિણના મશાણમાં લઈ જઈ શળાએ ચડાવે અને આવું કામ બીજું કોઈ પણ કરશે તો તેને પણ આવીજ સજા થશે એમ જાહેર કરે.

ચાતુરદત્ત : અરે, શું વિચાર વગરનો છે રાજા પાલક ! પણ એમજ હોય. જ્યાં સલાહકારો એવા હોય ત્યાં આવોજ ન્યાય તોળાય. અરેરે, આવા તો કેટલાયે હજારો નિર્દોષ માણસો માર્યા ગયા હશે ? જા ભાઈ મૈત્રેય, જા. મારાં માણને નમસ્કાર કહેજે, અને મારા પુત્રનું પાલન કરજે.

મૈત્રેય : અરે રામ ! મૂળ કપાઈ ગયા પછી કેવી રીતે ઝાડનું પાલન કરું ?

ચાતુરદત્ત : ના, ના. મારો દીકરો એ મારું જ રૂપ છે. જેવો મારા પર સ્નેહ રાખ્યો છે તેવોજ એના પર રાખજે.

મૈત્રેય : અરે રે ભાઈ, તમારા વિના મારાથી જ જિવાવાનું નથી !

ચાતુરદત્ત : ના, ના. એવું ના થાય. મારી કને રોહસેનને ના લઈ આવે ?

મૈત્રેય : હા. એ તો કરું, ભાઈ.

અધિકરણિક : શોધનક, આ બ્રાહ્મણને લઈ જાઓ.

(શોધનક મૈત્રેયને બહાર લઈ જાય છે.)

અધિકરણિક : અરે કોણ છે અહીં ? ચાણડાલોને હુકમ આપે કે—

(ચાતુરદત્તને ત્યાં મૂકી બધા જાય છે.)

શોધનક : ચાલો, શેઠ, આ બાજુ, આ બાજુ.

ચાતુરદત્ત : અરે, મારા પરના આરોપની તપાસ કરી, ઝેરથી, પાણીથી, કે અગ્નિથી મારી કસોટી કરી હોત અને હું અપરાધી જણાત અને શરીર પર પછી કરવત ફેરવું હોત તોય હું રાજા થાત. પણ હે રાજા, આ મારા એક શત્રુના શબ્દો પર વિશ્વાસ રાખી હું બ્રાહ્મણને તું મારી નંખાવે છે તો તારું અને તારા વંશનું કદી કલ્યાણ નહિ થાય.

અંક સાતમો

(ચાતુદત્તને લઈ બે ચાણુડાલો પ્રવેશે છે.)

ચાણુડાલો : જાવા દેજો, બાપા, જાવા દેજો. ચાલો, ચાતુદત્ત, ચાલો.
અરે, રસ્તો આપો, રસ્તો.

પહેલો ચાણુડાલ : અલ્યા આહીન્ત, જો, જો. આ આખું આકાશ
જાણે કે રાવે છે.

બીજો ચાણુડાલ : અરે, આ વાત સાંભળીને તો એકે એક જાણુ
રાવે છે. આખી ઉજેણી નગરી રાવે છે.

(બીબા રહી દંદેરા પીટ છે.)

સાંભળો, સાંભળો, બાપા ! આ સાર્થવાહ વિનયદત્તના દીકરાના
દીકરા શેઠ ચાતુદત્ત છે. એમણે થોડાંક ઘરેણાં ખાતર વસન્તસેના
ગણિકાને પુષ્પકરણક બાગમાં લઈ જઈ ગળે ટૂંપો દઈ મારી નાખી છે.
તે રાજા પાલકે હવે એમને શીખીએ ચડાવવાની સજા કરી છે. જો કોઈ
ખીજું માણસ પણ આવું લોકવિરુદ્ધ અકરમ કરશે તો તેને પણ રાજા
આવી જ સજા ફરમાવશે.

ચાતુદત્ત : (કાન ઢાંકીને.) શી દશા ! અરે રે ! એક વાર મારા જે
કુટુંબની પરમ નામના હતી તેની આજે આ કેવી અપકીર્તિ થાય છે !
હા પ્રિયે, વસન્તસેને !

ચાણુડાલો : અરે હટો રે, હટો, બાપા !

ચાતુદત્ત : (ચારે બાજુ જોઈ.) અરે, હવે તો એક વારના જે મિત્રો
હતા તેય કપડામાં મોં ઢાંકીને આડા ફેંટાઈને ચાલ્યા જાય છે. પણ
દુર્દશામાં તો કોઈ પાસે ટકતું નથી.

ચાણુડાલો : ચાલો. રસ્તો હવે સૂતો થયો. ત્યારે એમને વધનાં
કપડાં પહેરાવો.

(પડદા પાછળ.)

ઓ બાપુ ! ઓ ભાઈ !

ચાતુદત્ત : (સાંભળીને સકડુણ.) અરે ભાઈ! તારી પાસે એક કૃપા યાચું છું.

ચાણ્ડાલો : અરે, અમારી પાસેથી કૃપા ?

ચાતુદત્ત : કાં નહિ? તમે ચાણ્ડાલ છો પણ કંઈ રાજા પાલક જેવા અવિચારી નથી. મારા પુત્રને મને મળી લેવા ના દો?

ચાણ્ડાલો : ભલે, ભલે!

(નેપથ્યમાં.)

ઓ બાપુ! ઓ ભાઈ!

(મૈત્રેય દારકને લઈ આવે છે.)

મૈત્રેય : ચાલ ભાઈ, ચાલ જલદી.

દારક : ઓ બાપુ, ઓ બાપુ!

મૈત્રેય : ઓ ભાઈ, ક્યાં છો?

ચાતુદત્ત : (ખંનને જોઈ.) અહીં, અહીં. અરે રામ! હવે થોડી જ ઘડીનો મેળાપ છે. દીકરાને શું આપતો જાઉં? (શરીર જુએ છે. જનોઈ જોઈને.) હા, મારી પાસે આટલું તો રહ્યું છે. બ્રાહ્મણનું વગર મોતીનું, વગર સોનાનું આ જ એક ભૂપણ છે.

(આપે છે.)

ચાણ્ડાલો : ચાલો શેઠજી, ચાલો.

દારક : અરે, અરે! ચાણ્ડાલો! મારા પિતાજીને ક્યાં લઈ જાઓ છો?

ચાણ્ડાલો : લઈલા, અમે ચણ્ડાળના કુળમાં જન્મ્યા તેથી કંઈ ચણ્ડાળ નથી. સાધુપુરુષને જે પીડા આપે છે તે ચણ્ડાળ છે, તે પાપી છે.

દારક : તો શા માટે મારા પિતાજીને તમે મારવા તૈયાર થયા છો?

ચાણ્ડાલ : દીર્ઘયુ, બેટા! રાજાની આજ્ઞા મારે છે, અમે નહિ.

દારક : તો મને મારી નાખો. પિતાજીને તમે છોડી મૂકા,

ચાણ્ડાલ : ઘણું જીવે તું, મારા દીકરા!

ચારુદત્ત : (અશ્રુ સાથે પુત્રને ગળે લગાડી.) અરે, દરિદ્ર કે ધનવાન દરેકને સરખી રીતે મળે તેવું અમૃત તો આ જ છે, આ સ્નેહ. વિના ચન્દનનો આ હૃદયનો લેપ છે.

મૈત્રેય : અરે ભાઈઓ, મારા પ્રિય મિત્રને છોડી મૂકો. મને મારી નાંખો.

ચારુદત્ત : અરે, અરે! (આસપાસ જોઈને સ્વગત.) હવે જાણું છું કે ખરે મિત્ર કાણ છે અને કાણ નથી.

પહેલો ચાણક્ય : હટો રે, બાપા, હટો. શું ભાળો છો? સોનાનો ત્રડો દારકું તૂટી જવાથી કૂવામાં પડી જાય છે આ તો.

બીજો ચાણક્ય : અલ્યા, ફરીથી દાંડી પીટ.

(દાંડી પીટ છે.)

ચારુદત્ત : અરે પ્રભુ, કેવી દુર્દશા! બધું સહન થાય છે પણ આ 'મેં મારી નાખી' એ નથી સાંભળ્યું જતું. અરે, અરે!

(સ્થાવરક પ્રવેશે છે.)

સ્થાવરક : અરે! નિર્દોષ ચારુદત્તને આ લોકો મારવા નીકળી પડ્યા છે! અરે, સાંભળો સાંભળો, ભાઈઓ! આ શ્રીમાને વસન્તસેના નથી મારી નાખી, પણ મારા શેઠ રાજના સાળાએ ગળે ટૂંપો દર્ધ મારી નાખી છે.

ચારુદત્ત : અરે, આ કાણ આવ્યું છે? દુકાળમાં વરસાદ પેઠું! જુઓ, સાંભળ્યું તમે? મને મૃત્યુની બીક નથી. મારો યશ બગડે છે તે જ મને વીંધી નાખે છે. વિશુદ્ધ રહીને મારું મૃત્યુ પણ થાય તો એ મને પુત્રજન્મ જેવું લાગશે.

ચાણક્યો : અલ્યા થાવરક, તું સાચું કહે છે?

સ્થાવરક : સાચું, તદ્દન સાચું. હું કાંઈને કહી દઉં એટલે શકારે મને અગાસી પર હેડમાં પૂરી રાખ્યો હતો.

(શકાર આવે છે.)

શકાર : (સહર્ષ.) શું ઉડાવ્યું છે આજે તો? શક, પૂરી, ભજિયાં, શીરો, બાશુદી, એલચી! અરે, આ તો કાંશાની થાળી ખખડતી હોય

તેવો આણ્ડલનો અવાજ સંભળાય છે. પેલા ભિખારવા ચારુદત્તને મારી નાખવા લઈ જતા હશે. ચાલો એ તો જોવા જેવું. શત્રુનો નાશ એ તો મારા હૃદયને પરમ શાંતિ ! અને વળી શાંભલ્યું છે કે જો કોઈ પોતાના શત્રુનું મોત જુએ તો તેને ખીજ જન્મમાં આંખનો રોગ ન થાય.

અરે, શી લોકની હા જમી છે. આવો માણસ વધ પર જાય છે ને આટલી હા છે તો અમારા જેવાને વધ પર જવાનું થાય તો કેટલી મોટી હા જમે ! (સ્થાવરકને જોઈ.) દે, આવડો આ પણ અહીં છે ? માળાએ કહી દીધું હશે તો !

જવા દો, અરે જવા દો. (સ્થાવરક પાસે જઈ.) બેટા થાવરકા ! ચાલ ધેર, જઈએ.

સ્થાવરક : અરે જા, અનાર્ય. વસન્તસેનાને મારીને હજી વરાયા નહિ તે હવે આ પરમ સત્યુરુપ એવા ચારુદત્તને મરાવવા નીકળ્યો છે ?

શકાર : અરે હું, રતનના ઘડા જેવો હું તે અશ્ત્રીને હાથેય અડાડું ?

સર્વે : અરે તે જ મારી છે, આર્ય ચારુદત્તે નહિ.

શકાર : કોણ કહે છે એવું ?

સર્વે : (સ્થાવરકને બતાવી.) આ સર્જન કહે છે.

શકાર : (ખાજુએ સભય.) માર્યા, માર્યા. આ કૃતરો છટકી આવ્યો. અને એ તો બધું જાણે છે. એમ કરવા દે. (પ્રકાશ.) અરે આ તો જૂઠું બોલે છે. એણે મારા શોનાની ચોરી કરી હતી એટલે મેં માર્યો હતો. એટલે એમ વેરનો માર્યો બોલે તે શું શાસ્ત્ર ?

(ખાજુએ છાની રીતે સ્થાવરકને કહું આપે છે. અને કાનમાં.)

બેટા થાવરક, લે, આ લે અને બોલ્યું ફેરવી નાખ.

સ્થાવરક : (લઈને.) જુઓ રે, જુઓ ! આ કરી મને શોનાની લાંચ આપે છે.

શકાર : (કહું આંચકી લઈને.) આ જ પેલું મારું ઘરેણું, એ ચોરી ગયો હતો ને મેં માર્યો હતો. અરે જુઓ, વિશ્વાસ ન બેસતો હોય તો એની પીઠ તપાસો.

ચાણુડાલો : (જેઈને.) છે તો સાચું. અને નોકરને શેઠ મારે ત્યારે અધુંય બોલે પછી !

સ્થાવરક : અરે ભગવાન ! દાસપણું તે આ કહેવાય, કે સાચું બોલો તોય કાંઈ ન માને. રોડજી, આટલુંજ મારું ગજું, આપજી !
(પગે પડે છે.)

ચાણુદત્ત : (સકડુણ.) ઊઠ, ભાઈ, ઊઠ ! તારો શો વાંક એમાં ? દેવ વાંકું હોય પછી બીજું શું ? તે તો આપ, મારે માટે બહુ કર્યું ! આટલો નિસ્વાર્થ રહેલ !

ચાણુડાલો : અરે આ નોકરડાને મારીને હાંકી કાઢો !

શકાર : મર રે ! (સ્થાવરકને હાંકી કઢાવે છે.) અરે ચાણુડાલો, હવે શેની વાર કરો છો. મારી નાખો એને.

ચાણુડાલો : ઉતાવળ હોય તો તુંજ જાતે મારી નાખ !

દારક રોહસેન : અરે ભાઈઓ, મને મારી નાખો, પણ પિતાજીને છાંડી મૂકો !

શકાર : અરે એમ છે ? તો આપદીકરને બેય ને મારી નાખો.

ચાણુદત્ત : આ મરખ અધુંય કરાવશે. જા બેટા, તારી માતા પાસે જા.

રોહસેન : જઈને શું કરું ?

ચાણુદત્ત : જઈને માને લઈને તમે વનમાં આશ્રમમાં જાઓ, કે આપને લીધે તમારેય સંસારમાં આવી દશા ભોગવવી ના પડે. ભાઈ મૈત્રેય, લઈ જા એને.

મૈત્રેય : અરે ભાઈ ! તું જાણે છે કે તારા વિના મારાથી નહિ જિવાય !

ચાણુદત્ત : ના ભાઈ, તારું જીવન તો તારા હાથમાં જ છે. એમ કાંઈ પ્રાણુ ત્યાગ ન કરાય.

મૈત્રેય : (સ્વગત.) છે તો ખરું. પણ મિત્ર વિના કેવી રીતે પ્રાણુ ટકી શકશે ? તે આ બ્રાહ્મણીને છોડરો આપી હું તો મિત્રની પાછળજ સ્વર્ગે જઈશ. (પ્રગટ.) ભાઈ, આને હમણાંજ લઈ જઈ હું.

(તેને ભેટ છે ને પગે પડે છે. દારક પણ રડતો પગે પડે છે.)

શકાર : અલ્યા એ, મેં કહ્યું તે સાંભળ્યું કે નહિ કે ચારુદત્ત અને તેનો છોકરો, બેય ને મારી નાખો.

(ચારુદત્ત ખીંચે છે.)

ચાણ્ડાલો : એવો રાજાનો હુકમ નથી કે બેય ને મારવા. જતો રહે છોકરો, જતો રહે.

(બહાર કઢાવે છે.)

ચાલો આ ત્રીજું ચકલું આવ્યું : દાંડી પીટો, દાંડી પીટો.

(દાંડી પીટાય છે ફરીથી.)

શકાર : અરે મારી નાખો ચારુદત્તને.

ચાણ્ડાલો : શેઠજી, હૈયે હામ છે ને?

ચારુદત્ત : મને તો હામ જ છે, ભાઈ! મને મરણની ખીંક નથી. ખીંક તો મારો યશ બગડે છે તેની છે. મારું નામ નિષ્કલંક રહે અને મરવું પડે તો એ તો મને પુત્રના જન્મ જેવું મધુર લાગે.

ચાણ્ડાલ : આર્ય ચારુદત્ત ! આકાશમાં રહેતા સૂરજ્યંદરને પણ આક્રમ તો આવે છે. તો માણસને માથેય આવે. દરેકનું મોત તો છે ને છે જ ભાઈ! અરે આ ચોથું ચકલું આવ્યું. ફરીથી દાંડી પીટો.

(વસન્તસેના અને ભિક્ષુ ઉતાવળે પ્રવેશે છે.)

ભિક્ષુ : ઉપાસિકે, ક્યાં જઈશું ?

વસન્તસેના : શેઠજીને ઘેર જ જઈએ. એ ચંદ્રના દર્શનથી મને આનંદ થશે.

ભિક્ષુ : ચાલો આ રાજમાર્ગે થઈને જઈએ. અરે, આ મોટા કાલાહલ શેનો હશે ?

વસન્તસેના : (આગળ જઈને.) અરે, કેટલું મોટું ટોળું છે ! જુઓને શું છે ? આખી ઉજ્જેણી ભેગી થઈ લાગે છે !

(ઘાણણા સંભળાય છે.)

ભિક્ષુ : (સાંભળીને ઉતાવળે.) ઉપાસિકે, તમને ચારુદત્તે મારી નાખ્યાં છે એમ જણાવી એ લોકો ચારુદત્તને મારી નાખવા લાઈ ગય છે.

વસન્તસેના : ઓ માડી રે ! અરે હું અભાગણીને લીધે...ચાલ ભાઈ, ચાલ જલદી એમની કને પહોંચી જઈએ.

ભિક્ષુ : ચાલો, ચાલો ! (ટાળામાં ધૂસે છે.) જવા દેજો, અરે, જવા દેજો.

ભિક્ષુ અને વસન્તસેના : અરે, થોભો થોભો !

વસન્તસેના : અરે, હું આ અભાગણી વસન્તસેના તો જીવું છું.

ચાણ્ડાલ : (તેઈને.) આ કોણુ 'થોભો થોભો' કરે છે ?

વસન્તસેના : આર્ય ચારુદત્ત, આ શું ? (તેની છાતી ઉપર ઢળી પડે છે.)

ભિક્ષુ : આર્ય ચારુદત્ત, આ શું ? (પગમાં પડે છે.)

ચાણ્ડાલ : (સભય પાસે આવી.) શું, વસન્તસેના ?

ભિક્ષુ : (ઊડીને.) ચારુદત્ત જીવતા છે.

ચાણ્ડાલ : ઓ વર્ષ જીવશે.

વસન્તસેના : (સહર્ષ.) હા, હવે જીવમાં જીવ આવ્યો.

ચાણ્ડાલ : ચાલો સારે, આ ખબર યજ્ઞશાળામાં રાજાજીને પહોંચાડીએ.

(જવા કરે છે.)

શકર : (વસન્તસેનાને તેઈ સત્રાસ.) માર્યા ! આને કોણે જીવતી કરી ? મરી ગયા હવે તો. નાશવા દે આપ !

(નાસવા જાય છે.)

ચાણ્ડાલ : (પાસે આવીને.) અરે, રાજાજીની આજ્ઞા તો એવી છે કે જેણે વસન્તસેનાને મારી હોય તેને મારી નાખો. તો ચાલો રાજાજીના સાળાને જ પકડી લાવીએ.

(ગંન જાય છે.)

ચારુદત્ત : (સવિસ્મય.) અરે, આ મૃત્યુના મોંમાંથી મને કોણે બચાવી લીધો ? (આસપાસ તેઈ.) હૈં, આ તે શું ખીજ વસન્તસેના છે કે તે જ સ્વર્ગમાંથી પાછી આવી છે ? કે વસન્તસેના જેવી જ કોક

ખીજી રમણી છે ?

વસન્તસેના : (ઊઠીને અશ્રુ સાથે પગે પડતી.) આર્ય ચાતુદત્ત, એ જ હું અભાગણી છું. જેને લીધે તમારી આ દશા થઈ, તે જ હું પાપિણી !
(નેપથ્યમાં.)

અચરજ ! અચરજ ! વસન્તસેના જીવે છે, જીવે છે ! (બધા બોલે છે.)

ચાતુદત્ત : (સાંભળીને એકદમ ઊઠીને સ્પર્શસુખ અનુભવતો અર્ધી મીઝિલી આંખોએ ગદ્ગદિત કરે.) તું જ વસન્તસેના ?

વસન્તસેના : હા, હું જ તે અભાગિની !

ચાતુદત્ત : (તેને અવલોકતો, સહર્ષ.) હા, વસન્તસેના જ છે. (સ્તબ્ધ.) ઓ ! આ મરેલાને જિવાડનારી નજી સંજીવની ! પ્રિય ! તારે માટે જ આ દેહ હું છોડી દેવાનો હતો, તે તે જ મને છાડાવ્યો. અરે, અને જે, જે ! આ મૃત્યુ વખતનાં લાલ વસ્ત્ર, આ માળા, એ હવે તું આવી એટલે નજી વિવાહના જ શણગાર થઈ ગયા. આ મૃત્યુનો દોલ તે પણ હવે વિવાહનો થઈ ગયો !

વસન્તસેના : પ્રિય ! પ્રિય ! આ તો તમારી ઉદારતા બોલાવે છે.

ચાતુદત્ત : પ્રિયે, તને મારી તો મેં જ નાખી હો !

વસન્તસેના : (કાન ઢાંકીને.) અરે રામ, એવું મા બોલો ! એ તો પેલા રાજના સાળાએ મને મારી નાખી.

ચાતુદત્ત : (ભિક્ષુને જોઈ.) આ કોણ છે ?

વસન્તસેના : પેલા દુષ્ટે મને મારી નાખી, આ સજ્જન મને જિવાડી.

ચાતુદત્ત : અહો, કોણ છો તમે, ભાઈ ?

ભિક્ષુ : રોક, મને ભૂલી ગયા છો ? હું જ આપનો ચંપી કરનાર સંવાલક. જુભારીઓના હાથમાં એક દહાડો સપડાઈ ગયેલો તે આ વસન્તઆએ મને છોડાવ્યો. અને તે દીનો પછી હું શાક્ય શ્રમણક થઈ ગયો છું. બાગમાં હું ગયો હતો ત્યાં એમને મરેલાં પડેલાં મેં ભાળ્યાં.

(નંપથમાં કોલાહલ થાય છે. 'જય શંકર.' 'જય શંકર.' 'જય કાર્તિકેય.' 'જય કાર્તિકેય.' 'જય આર્યક.' 'જય આર્યક.' 'પાલકનો નાશ થાઓ.' 'આર્યક નો જય થાઓ.' ઇત્યાદિ અવાજો.)

શર્વિલક : (વિગથી પ્રવેશ કરીને.) ક્યાં છે ચાડુદત્ત ? એ મહાન સર્જન ક્યાં છે ? અરે બિચારા ! ચાલો, આપણા ભાગ્યપલટો થયો છે. પાલક ગયો. ખલાસ કર્યો અમે એને. અમારા આર્યકને રાજ કર્યો ! રાજ્ય પલટાયું ! હવે અમારા ચાડુદત્ત આપત્તિમાં રહે ? અહો ! શી મેદની જમી છે. (જલદીથી ટાળામાં પેસતો.)

આર્યકનો જય થાઓ. આર્યકનો જય થાઓ. હટો ! હટો ! (ચાડુદત્તની પાસે જતો.) જીવે છે, જીવે છે ચાડુદત્ત. અને વસન્તસેના ય જીવે છે. અમારા સ્વામીના મનોરથ પ્રભુ પાર પાડશે. અરે, પણ મને પેલી ચોરી યાદ આવે છે તે એમની પાસે જતાં સંક્રાંત થાય છે. ના, ના. પણ નમ્ર તો બધું જ શોભે. (હાથ જોડી ચાડુદત્ત પાસે જઈ.) આર્ય ચાડુદત્ત !

ચાડુદત્ત : કોણ છો આપ ?

શર્વિલક : આપનું ઘર કોયી અલંકાર ચોરી જનાર ચોર. તમારે શરણે આવ્યો છું.

ચાડુદત્ત : ના રે ના, મિત્ર ! તે તો તમારી કૃપા હતી !

(ગળે ભેટ છે.)

શર્વિલક : બીજન વર્તમાન ! પાલક રાજ મરાયો.

ચાડુદત્ત : હેં ? કેવી રીતે ?

શર્વિલક : યજ્ઞશાળામાં એ બેઠો હતો ત્યાં આપણા મહાન આર્યકે જઈને તેને યજ્ઞના પશુની પેઠે વધેરી નાખ્યો.

ચાડુદત્ત : મારી નાખ્યો ? હં ? કોણે ?

શર્વિલક : હા, કેમ, આર્યક, આપની ગાડીમાં બેસીને જે નાસી ધૂટ્યા હતા તેમણે. ભર યજ્ઞમાં તેને વધેરી નાખ્યો.

ચારુદત્ત : હા, હા, આર્યક ! તમે જ તેમને કારાગૃહમાંથી છોડાવ્યા હતા ને ?

શર્વિલક : હા જી !

ચારુદત્ત : ધન્ય ધન્ય ! કેટલું ઉત્તમ ! કેટલું પ્રિય !

શર્વિલક : રાજ્યનો કાણુ મળતાં જ આપના એ રાજનમિત્ર આપને કુશાવતીનું રાજ્ય અર્પણ કરે છે. મિત્રની આ પહેલી ભેટ સ્વીકારશો. (કરીને.) અને અરે, એ...પાલકના પેલા પાપી દુષ્ટ સાળાને પકડી લાવો.

(નેપથ્યમાંથી :

‘ એ પકડી લાવીએ મહારાજ ! ’)

શર્વિલક : વળી આર્યક રાજ્યએ વિનંતી કરી છે કે, આ તો આપના જ ગુણથી રાજ્ય મળ્યું છે. માટે એ આપનું જ સમજશો. અને આપણે સાથે મળીને જ તેનું સંચાલન કરીશું.

ચારુદત્ત : મારા ગુણોથી રાજ્ય મળ્યું ? મારાથી તો નથી મનાતું. ભલે !

(નેપથ્યમાં.)

આવ રે સાલા, રાજના સાળા, આવ તું આવ. તારા કરમનાં ફળ હવે સાંખી લે.

(રક્ષકોથી પકરાયેલો પીડ પાછળ
બાંધેલા હાથવાળો શકાર આવે છે.)

શકાર : બાપરે ! ગળાનું ગાળિયું તોડી ગધેડાની પેઠે દૂર દૂર ભાગી તો ગયો પણ આ મને પાછો ફરવાની પેઠે આ લોક પકડી લાવ્યા ! (બંધી બાળુએ જોઈ.) ભોગ મળ્યા. બંધી ય બાળુથી આ રાજના સાળાજ ઘેરાઈ ગયા છે. હવે મારું શરણુ કોણુ ? (ચિતારીને.) બીજું શું ? એ શરણુવત્સલ મહા પુરુષ ચારુદત્તને જ શરણુ જાઉં. (પાસે જઈને.) આર્ય ચારુદત્ત ! મને બચાવો, બચાવો. (પગે પડે છે.)

(નેપથ્યમાંથી અવાજ.)

ચારુદત્ત ! શેઠ ! છોડા છોડા. એ પાપીને પૂરો કરીએ. એને મારી નાખો, શકારને મારી નાખો ! એ ગોઝારને, પાપીને મારી નાખો. શકારનો નાશ થાઓ.

શકાર : (ચારુદત્તને.) હે અશરણુના શરણુ, બચાવો, તમારે શરણુ છું.

ચારુદત્ત : (દયાપૂર્વક.) અરે અરે ! શરણુગતને અભય જ છે.

શર્વિલક : (ગુસ્સે થઈને.) અરે, હઠાવો એ કૃતરાને અહીંથી. (ચારુદત્તને.) કહો આ નીચનું શું કરીશું ? એને જકડીને બાંધી રસ્તા પર દસડતો લઈ જઈએ અને કૃતરાને નાખી દઈએ. કહો તો શળીએ ચગાવી દઈએ, કહો તો કરવતથી વહેરી નાખીએ.

ચારુદત્ત : શું, હું કહું તે જરૂર થશે ?

શર્વિલક : જરૂર, જરૂર. એમાં સંદેહ શો ?

શકાર : હે મહાત્મા ચારુદત્ત ! તમારે શરણુ છું. મને બચાવો. તમને શોભે તેવું કરજો. હવે આવું આચરણુ નહિ કરું.

(નેપથ્યમાંથી અવાજ.)

અરે, મારો, મારો સાલાને. હજી જીવતો છે કૃતરો ? મારી નાખો, પૂરો કરો, કાપી નાખો.

(વસન્તસેના ચારુદત્તના કંઠમાંથી વચ્ચમાલા કાઢી શકારની હાથ નાખે છે.)

શકાર : અરે ઓ રમણી, દયા રાખ, દયા રાખ ! હવે તને ફરી નહિ મારી નાખું. બચાવ, બચાવ.

શર્વિલક : અરે, અરે ! આને કેમ કોઈ લઈ જતું નથી ? કહો, ચારુદત્ત ! આ નીચનું શું કરવું છે ?

ચારુદત્ત : શું, હું કહીશ તે થશે જ ?

શર્વિલક : થશે જ.

ચાતુરદત્ત : સાચ્યે જ ?

શર્વિલક : સાચ્યે જ.

ચાતુરદત્ત : એમ છે તો એને જલદી...

શર્વિલક : મારી નાખીએ?

ચાતુરદત્ત : ના, ના. છોડી મૂકા.

શર્વિલક : શા માટે?

ચાતુરદત્ત : શત્રુ હોય, ગુન્હે કર્યો હોય પણ શરણે આવે તો તેને શસ્ત્રથી ન મારવો જોઈએ.

શર્વિલક : સમજ્યા. કૃતરાંને ખવાડી દઈએ ત્યારે?

ચાતુરદત્ત : ના રે, એને ઉપકારથી મારી નાખવો જોઈએ.

શર્વિલક : આપ તો મૂંઝવી નાખ્યા છો. બહુ આશ્ચર્યની વાત કહો છો. શું કરીએ? બોલો.

ચાતુરદત્ત : કાં? છોડી મૂકા!

શર્વિલક : ભલે, છોડી મૂકા. જા, અરે કૃતરા, નસીબનો બળિયો તે બચ્યો તું !

શકાર : ઓ! જીવતા રહ્યા આપ ! (પગે લાગતો રક્ષકો સાથે બહાર જાય છે.)

(નેપથ્યમાં કોલાહલ. અવાજ.)

અરે રે ! અરે રે ! આ શું થાય છે ! આર્ય ચાતુરદત્તનાં પત્ની ચિતા સળગાવી બળી મરવા જાય છે. આંખમાં આંસુ છે ! દીકરો વળગતો આવે છે તેને ઢેલતાં જાય છે ! અરે કાઈ વારો, વારો એમને. આ ચાતુરદત્ત તો જીવતા છે.

(દારકનો અવાજ.) અરે, મારા પિતાજી જીવે છે ! ઓ મા, પિતાજી જીવે છે !

(મૈત્રેયનો અવાજ.) અરે ગૃહરાણી ! મારા મિત્ર તો જીવે છે. તમે જ જિવાજી ! તમારા સતીત્વના પ્રભાવે જીવ્યા ! ધન્ય છે સતી. લો ચાલો હવે, ચાલો, ભાઈ પાસે જલદી ચાલો. અહ્યા બટુકડા, તું તો માગો જાઓ. હરણાની પેઠે ઠંકતો ભાજ્યો !

(રોહસેન ઠંકટા ભરતો આવે છે.)

રોહસેન : ક્યાં છે, ક્યાં છે મારા બાપા ?

(દોડીને પિતાની બાથમાં જઈ પડે છે.)

ચાતુદત્ત : આવ દીકરા, મારા જીવ ! (હપાડી લે છે ને માથું સુંઘે છે.)

(મૈત્રેય પ્રવેશે છે.)

મૈત્રેય : ખરે ભાઈ, સતીનો પ્રભાવ ખરો ! ખરેખર સગી આંખે પાછો મિત્ર જોવાને મળ્યો ! (ચાતુદત્તની પાસે આવી.) ભાઈ, ભાઈ !

(ભેટી પડે છે. રુવે છે.)

ચાતુદત્ત : (તેને ધાબડતો.) મારા એકના એક, હૃદયના વિરામ ! આ શું ? આ તો આનંદનો પ્રસંગ છે.

મૈત્રેય : આ આંસુ ય આનંદનાં છે.

ચાતુદત્ત : આર્યા ક્યાં, ભાઈ ?

મૈત્રેય : આવે છે. ધીરે ધીરે.

(રદનિકા પ્રવેશે છે.)

ચાતુદત્ત અને મૈત્રેય : (સાથે.) ક્યાં છે આર્યા ?

રદનિકા : થાકી ગયાં છે. તે રસ્તામાં જ ખેસી પડ્યાં છે.

વસન્તસેના : (હસુક થઈ.) લાવો, હું એમની પાસે જઈ.

રદનિકા : ના, ના. આર્યાએ કહેડાવ્યું છે કે મારી ચિંતા ના કરશો. આ સુખનો પ્રસંગ મિત્રો સાથે મળીને ઊજવો.

શર્વિલક : મિત્ર, પ્રભુની કૃપા લાગે છે. આપણાં પ્રિય જનો બધાં જીવતાં છે, સુખી છે.

ચાતુદત્ત : તમારા સૌની કૃપાર્થી.

શર્વિલક : હવે એક વર્તમાન આપવાના બાકી છે.

(બધાં ઉત્સુક થાય છે.)

ચાતુદત્ત અને વસન્તસેના : શું ?

શર્વિલક : પ્રસન્ન બનીને આર્યક રાજ્યએ આપ્યાં વસન્તસેનાને કહેવડાવ્યું છે કે, મારા પર ખરો ઉપકાર તો આપતો છે. આપને માટેનું ગાડીમાં ચડી બેસી હું તો છૂટી નાહો, પણ આપને મેં મહા કષ્ટમાં નાખ્યાં એનું ઋણ તો હું કદી ફેડી શકવાનો નથી. પણ આપનો મારા મિત્ર તરફનો અનન્ય પ્રેમ આખી ઉજ્જેણી બાળે છે. તમે ઉજ્જેણીની નગરલક્ષ્મી તો છોજ. પણ હવેથી તમને ચાતુદત્તનાં ગૃહલક્ષ્મી પણ ગણીશું. તમે હવે અમારા મિત્રનાં વધૂ છો !

વસન્તસેના : એ આપણા રાજ્યને મારા ઝાઝા કરીને પ્રણામ કહેજો.

શર્વિલક : જરૂર કહીશું !

વસન્તસેના : અને રદ્ધનિકા ! જા ધૂત્તા બાની હજી મારે આજા મેળવવાની છે. એમને કહે કે તમારી દાસી થઈ આવું છું, એન, મને જો આર્યપુત્રની સેવામાં રહેવા દે તો.

રદ્ધનિકા : ના, ના, વસન્તબા, એ તો એમણે ક્યારનુંય કહેવડાવ્યું છે કે ભલે આવી બા, તું તો મારી નાની બેન છે ! આવ બા, ઘર તારું જ છે.

મૈત્રેય : ભાઈ, લો બધું પતી ગયું ! હવે તો ચાલો જલ્દી ઘેર, લાપસીનું આંધણ મૂકો. આ બેમણના પેટમાં સાત જન્મની ભૂખ બેગી થઈ છે. તે કળશી લાપસી તો તમારે રાંધવી જ પડશે.

વસન્તસેના : ભલે ભટજી ! તમને લાપસીમાં દાટીશું અને ઘીમાં નવાડીશું, અને શાકથી શણગારીશું !

મૈત્રેય : અમારે તો એમજ જોઈએ ! ચાલો, ભાઈ ! આખા જન્મની વેદના સફળ થઈ ! એ ઉજ્જગરા, ને એ લાંધણો. પ્રભુ ય

દેવાવાળો છે. ચાલો આજે તો આખી ઉજેણી જમાડવી છે. ભાઈ, આ ભેમણને આજે ઘીવાળું ભોજન મળે છે એના ઉત્સવમાં જ આખી ઉજેણીને ઉજાણી કરાવવી છે મારે તો !

શર્વિલક : હા, હા. આજે તો આખી ઉજેણીને જમાડશું, અને ઘીવાળી કરીશું.

ચાતુદત્ત : મિત્ર, જાઓ, બધી તૈયારી કરો. શર્વિલક, આપણે રાત્રીજીને મળવા જઈએ.

શર્વિલક : હા. પણ, આપણા આ મિત્રોને આ આનંદના પ્રસંગે શું આપીશું ? આ પરમ ભિક્ષુ, આ ચન્દનક, આ સ્થાવરક...

ભિક્ષુ : મારે શું જોઈએ ? હું તો સાધુ છું.

ચાતુદત્ત : નહિ, નહિ. એમને બધા વિહારોના અધિપતિ કરો.

ભિક્ષુ : શાક્ય પ્રભુના ધર્મનો જય થાઓ.

ચાતુદત્ત : સ્થાવરક વગેરેને દાસપણામાંથી મુક્ત કરો. ચન્દનકને મલા દણ્ડપાલક બનાવો.

શર્વિલક : ભલે ભલે !

(નેપથ્યમાંથી ‘ મહારાજ આર્યકને જય હો. ’ ત્રણેક વાર યોકારાય છે. આર્યક થોડા સેવકો સાથે પ્રવેશ કરે છે.)

ચાતુદત્ત : (મિત્રને લેવા આગળ વધે છે.) અહાં, અહાં, મિત્ર !

આર્યક : અરે પ્રિય, પ્રિય મિત્ર ! (બંને ભેટ છે.)

ચાતુદત્ત : આપ અહીં આવ્યા ? અમે જ આપની પાસે આવત હતા.

આર્યક : હું કેમ ન આવું ? હું કયાં રાત્રી છું ? હું તો આપને સેવક છું. મારાથી તમને મળ્યા વિના ન રહેવાયું અને નીકળી આવ્યો (વસન્તસેના તરફ ફરી.) નમસ્કાર ! દેવી !

વસન્તસેના : ઘાણું જીવો ! (આશીર્વાદ આપે છે.)

આર્યક : તમારા આશીર્વાદથી બધું ધણ મળશે. (આરુદત પ્રતિ.)
ત્યારે મિત્ર, હવે આપણે નવી રાજ્યવ્યવસ્થા ગોઠવીએ.

આરુદત : હા, એમ જ થવું જોઈએ. હવે આપણે ત્યાં ઉધણક
સત્તાનું શાસન નહિ હોય. કદી ન્યાયનો વધ થશે નહિ. દુરાચારનો અને
ત્રાસનો નાશ થશે. રાજ્યના પ્રત્યેક જનને દૂધ, ઘી અને ખાવાને અન્ન
મળી રહેશે. પૃથ્વી ફળદ્રુપ બનશે, પશુધન સમૃદ્ધ થશે, લક્ષ્મીની વૃદ્ધિ
થશે, ધર્મ અને કલ્યાણની સ્થાપના થશે. પ્રત્યેક માનવજીવ હવે સંતુષ્ટ
અને સુખી થશે.

આર્યક : મિત્ર, સાચું જ કહ્યું છે. એમ જ થશે.

(સૌ નય છે.)

“...આની રીતની ઊબરાતી જનમુદ્ધિ; તેના નીચલામાં નીચલા થરથી માંડી ઊંચામાં ઊંચા થર સુધીમાં વ્યપિલા જુલુની કેટલીક મહત્ત્વ ઊભિઓ; ત્યાગ, સમર્પણ, ઉદારતા, મહાભાવિતાના ગુણોમાં વહેતી માનવદૃઢ્યની જાણ સમાજ તથા હવાસા, દારિદ્ર્ય, દીનતા, કટુતા, કુટેલતા અને પશ્ચિમના મુશ્કેલ થરોમાં વહી જતાં જાનના મહત્ત્વની જાણ સમાજના નાટકની અસામાન્ય અને અનુભવ પ્રાપ્તિના કારણે માણસનાં હૃદયની મુદ્ધિ રહેને એના મિનાથી જ્યોત્સ્વિ ઊડતું જીવન સમગ્ર જાનનાં પદમાંથી વસન્તસેના જેવી પ્રત્યેક મુગ્ધ બની, દારિદ્ર્યનાં પ્રેમથી એનાં મહામૂલો ‘વધુ શુદ્ધ મેલવ’ એનાં આપ પીળેં ધણું તરવે એનાં જગતનાં નામકિત હિલનાં નામાંકિત કરવામાં કારણકાર છે.

“...વસન્તસેનાના આરંભની પ્રથમ અભિસારી મોડી તેના અભિસાર સુધીની ઘટનાઓનાં સૂક્ષ્મ કળાકારની સમૃદ્ધિ સમગ્ર સંજોગોમાં છે. આ બધામાંથી એના આકારનાં રંગ થાય જ છે. એ આકાર શરીરનાં રંગોમાં ન હોય છતાં તેને એની પાંખોમાં સમાવેલું છે જ. અને એ જાણે દારિદ્ર્યની એનાં ધાતુમાંથી તેની રીતની છે એનાં શંકા નથી. અને એનાં જીવનનાં સમૃદ્ધિ છે. સૈકાંઓનાં વાગ્યું હૃદયનાં લોકપ્રિય કૃતિ બની રહ્યું છે. અભિમનું જીવન પિછાનતું થયું ત્યારથી આ કૃતિની વિશેષતા એનાં વિશેષ મુગ્ધ રહેલું છે. આજનું મુશિક્ષિત હિંદ પણ એની કદર બોલી નથી કરતું.”

૩૩૬
પ્રિયં

: અમારાં પ્રકાશનો :

પ્રસિદ્ધ ગ્રંથોનાં

સીતા	(નાટક)	અન્નપ્રવરન મહેતા
મહાવનં કંકુ	(વાર્તાસંગ્રહ)	બકુલેશ
આપણા નેતાઓ	(રેખાચિત્રો)	યુસુફ મહેરઅલી
		અનુ : નંદકુમાર પાંડક
સુનંદા	(વાર્તા)	રમણ વડીલ

: હવે પછી :

ફેરાં	(વાર્તાસંગ્રહ)	ડૉ. જયંત ખત્રી
ઉત્તરા	(વાર્તાસંગ્રહ)	જયંતી દલાલ
શર્વરી	(વાર્તાસંગ્રહ)	કિસનસિંહ ચાવડા
લતા	(વાર્તા)	ગુલાબદાસ ઓઝર અને બી.જી.એ.
ઠંડ પહોરે	(નિબંધિકાઓ)	મુનિકુમાર જાદ
સમાજવાદની પુનર્વિચારણા		મીનુ મસાણી
માંધીવાદની પુનર્વિચારણા		મોહનલાલ દાંતવાળા

તદુપરાંત ગુજરાતભરના બાણીતા લેખકોની કૃતિઓ

પદ્મ પ્રકાશન લિમિટેડ

લક્ષ્મી બિલ્ડિંગ—ત્રીજો માળો,
ફરીયાદશાહ મહેતા રોડ, કોટ, સુરજ

